

Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Març 2007 • número 84 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat www.cgtcatalunya.cat

...SI HAY ALGO MÁS GRANDE QUE LA LIBERTAD ES EL ODIO A QUIEN TE LA QUITA...

"A l'atzar agraeixo tres dons:
haver nascut **dona**,
de **classe baixa**
i de **nació oprimida**.
I el tèrbol atzur de ser
tres voltes rebel"

M. Mercè Marçal

Foto: Dídac Salau; treballadores de SAS Abrera.

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23,
08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n, 1a, 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es, tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Assenyalats per policia, empresaris i feixistes

Tanquem aquest “Catalunya” més tard del que toca i, tot i que no podem incloure-ho perquè aquesta revista arriba fins al dia 20 del mes corresponent, les obreres i els obrers de SAS estan tancats a la seva fàbrica perquè els han anunciat que la volen tancar. Tres-centes persones al carrer sense feina i, per tant, sense diners per passar la vida. Tres-centes persones que han deixat el millor de la seva vida perquè ara un consell de direcció format per gent que cobra i no treballa tant com els nostres farà fora centenars de persones que treballen i no cobren tant com els qui els faran fora. Diuen els economistes del sistema que no hi ha res a fer perquè l'economia neoliberal així ho diu. És mentida, ens queda la lluita i guanyar espais propis, reapropiarnos de la nostra vida i demostrar que, com a mínim, no els serà fàcil aquest paseig militar que volen que sigui la deslocalització d'empreses i el tancament d'aquestes.

El mateix dia, a Palma de Mallorca, el terrorisme feixista ha posat una bomba a la seu de la CGT de Balears. Els mitjans de comunicació no n'han dit gairebé res. És ben curiós que quan es crema un contenidor al País Basc es parli com a primera notícia del Telenotícies de terrorisme i en canvi, quan qui patim la violència salvatge som els i les treballadores que no som submisos se'ns ignori i no es busqui o demani un “rebuig frontal contra el terrorisme”. És una vegonya aquesta manera d'informar.

El mateix dia, soterren el periodista Huertas Claveria. Un exemple que ja no és norma. Ell demanava als periodistes joves que vegessin allò de què volien parlar, que no es fiessin des teletips, que si incloïen una nota policial sobre una detenció, anessin acte seguit a confrontar-la amb els suposats delinqüents, perquè cal confrontar les fonts. Un pràctica que ja no es dóna, ja ho sabem. Que la terra et sigui lleu, periodista.

I què més podem dir de la Núria Pòrtulas? Doncs allò que hi ha. L'Estat, que ens vol a totes i a tots callats i submisos s'ha tornat a mostrar en la seva cara més dura. Acusada de tinença d'explosius i pertinença a banda armada, l'endemà que li apliquessin la Llei antiterrorista ja no se l'acusava de tenir explosius i ara mateix encara no se sap a quina banda armada pertany. El que sí se sap és que ha estat incomunicada i amb els drets suspesos com qualsevol altra persona de l'Estat a qui li apliquin la Llei Antiterrorista, acusada d'anarquista. Una vergonya que no va sola, va amb els de SAS, amb els de Palma i amb tots els qui som assenyalats.

Còmic - Ácido Crítico

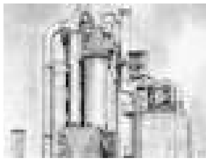
“Catalunya”, publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Patrícia Carles, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Xavier Montanyà, Adenc, Joan Ramon Barri, Paco Mora, Ecologistes de Catalunya, Salvem El Vallès, David Fernández, Miquel-Dídac Piñero, Pep Juárez, Marc Gavaldà, Ateneu del XIno, Ixent, Antonio Pérez Collado, CGT del País Valencià, CGT Balears, M. Àngels Rodríguez, Jordi Mir Garcia, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Dídac Salau (portada), Lluís Brunet, Gabriel Serra i Mireia Bordonada. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat** i (cronologia) **cronocata@cgtcatalunya.cat**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laborados.

Aquest número del *'Catalunya'* s'ha tancat el dimarts 20 de febrer del 2007.

“el trapecista s'engronxa / ultratja tots el ocellls / que volen posar niu al seu barret / sodomitza tots els dracs / que s'enrosquen a les botes / s'en fot de les deformitats que esperen / i somriuen / tira de la cadena / i riu”

Geís Cano, dins “Els sots psicodèlics”

REPORTATGE

La Borsa va enregistrar la pujada més important dels últims vuit anys, superant els màxims històrics de l'any 2000

El sector immobiliari és el responsable d'aquesta pujada dels beneficis empresarials desorbitada

CAPITALISME 2006

Més beneficis empresarials i l'augment de la precarietat

Com es va repartir el pastís

Emili Cortavitarte Carral

La Borsa va enregistrar la major pujada dels últims 8 anys, superant els màxims històrics de l'any 2000. Els beneficis de les societats integrades en l'Ibex 35 es van incrementar el 31,79%, per davant dels grans mercats financers internacionals: Frankfurt (21,9%), París (17,53%), Nova York (16,29%), Londres (10,71%) i Tokio (6,92%). La contractació va sobrepassar el bilió d'euros, superant el PIB espanyol.

Beneficis empresarials: El crèdit concedit pels bancs i caixes s'ha incrementat un 25% i va superar el bilió i mig d'euros de saldo viu. El sistema bancari espanyol duu 10 anys registrant unes taxes d'activitat molt superiors a les dels països europeus. La clau d'aquesta activitat és en la puixança del sector immobiliari. Constructores i grups elèctrics han estat el binomi empresarial de moda el 2006, amb el desembarcament de les primeres en l'accionariat dels segons. L'endeutament de les empreses (inversions o operacions corporatives) amb les entitats bancàries va arribar gairebé al bilió d'euros a l'octubre i va significar un increment del 27,4%. A principis de 2007, poques empreses havien fet públics els seus beneficis anuals, però els rècords estaven servits: La Caixa va presentar uns beneficis de 3.025 milions d'euros, 102,4% respecte de 2005, en què en va presentar 1.451 (154,4%), Caixa Madrid 1.033 (22,8%), el Banc Popular 1.026 (+16,8%), Banc de Sabadell 908,4 (+100,5%), la CAM 334,8 (+21.15%), BBK 251 (+26,7%), Catalana Occident 249,5 (+42%), Bankinter 208 (+11%), la Caixa Laboral Basca 154,4 (15%), la Kutxa 194,2 (10,3%)...

El tercer trimestre, els registres ja eren molt significatius: les caixes d'estalvis (6.234 milions d'euros, +33%),Telefònica (5.185,7,+59%), Banc de Santander (4.947, +28%), BBVA (4.457, +63%), Iberdrola (1.236, +25,7%), Banc Popular (807, +24%), FENOSA (504, +36,1%), Acciona (320,+25.3%), Antena 3 (216, +37,9%), Bankinter (177, +25%), Catalana Occident (154, +36%), Urbis (150, +32%)…

IPC i salaris

La inflació es va situar al 2,7%, la qual cosa suposa una important moderació respecte el 2005 (3,7%) tot i que encara es manté allunyada dels paràmetres de l'eurozona (1,5%). Aquesta caiguda de l'IPC va significar una millora del poder adquisitiu de molts treballadors ja que l'increment salarial mitjà pactat va ser del 3,23% (va augmentar el 0,28% respecte l'any anterior). En el cas dels convenis anteriors amb clàusula de revisió salarial, aquesta es va activar en molts casos, ja que s'ha superat l'objectiu d'inflació del govern (2%). També més de 8 milions de pensionistes van rebre una compensació mitjana de 60 euros, el gener de 2007 . La piràmide salarial és cada vegada més àmplia a Espanya i la distribució dels salaris més desigual. Segons les dades de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària, gairebé el 65% dels treballadors va cobrar un màxim de 16.000 euros bruts anuals (el 57% és mileurista) mentre que un 0,7% de la població activa va superar els 80.000. El salari mínim interprofessional, que incideix en gairebé 1 milió de treballadors, es va situar als 540 euros mensuals. Només Portugal té un SMI més baix, entre els 15 estats de l'anterior Unió Europea (UE15)

Repartiment de la riquesa

En els dos últims anys, els beneficis empresarials han incrementat del 41,78% al 42,25% del Producte Interior Brut (PIB), mentre les rendes salarials han descendit del 47,71% al 46,12%. Segons l'Informe sobre la riquesa mundial, Espanya entra al club dels 10 estats amb més milionaris. Gairebé 150.000 persones posseeixen més d'1 milió de dòlars (800.000 euros) de patrimoni financer i d'aquests, uns 1.500 tenen més de 30 milions (24 milions d'euros). No obstant això només 65 van declarar tenir un patrimoni semblant a l'Agència Tributària espanyola, un nivell de frau que, amb seguretat, es produeix en altres trams menys elevats de riquesa. Una altra dada aclaridora del nivell de riquesa d'alguns és que 1 de cada 4 bitllets de 500 euros en circulació per l'eurozona es localitza a Espanya i no obstant això, la renda per càpita espanyola és el 98% de la mitjana dels 25 estats de l'actual Unió Europea (UE25) i 10 comunitats autònomes estan per sota d'aquest percentatge. En la cinquena economia d'Europa, gairebé 20 de cada 100 persones viuen sota el llindar de la pobresa (6.347 euros per persona a l'any). La majoria són persones majors de 65 anys, immigrants i membres de famílies monoparentals. Espanya solament és superada per Portugal, en la UE15 .

Seguretat Social i prestacions socials

Segons el Ministeri de Treball i Assumptes Socials (MTAS), el nombre de persones afiliades a la Seguretat Social va ser 18.915.407, cosa que va suposar un augment del 3,28% i el millor resultat dels últims 6 anys. El ministre Caldera va declarar que gairebé el 78% dels nous afiliats van ser espanyols. La contribució de les persones immigrants al creixement de les afiliacions es va situar en el 22%. Els tre-

continua a la pàgina 4 >

> ve de la pàgina 3

balladors immigrants representen ja el 9,7% del total de contribuents i aporten una quantitat similar al superàvit, uns 8.000 milions d'euros. 8.227.200 persones van cobrar una pensió contributiva de la Seguretat Social (1,6% més que l'any anterior), de les quals 4.839.200 (1,4%) per jubilació i 2.212.200 (1,4%) per viduïtat. Les que més es van incrementar van ser les prestacions per incapacitat permanent: 878.000 (3,8%) Per contra, les pensions no contributives van descendir un 0,7%, així com les de la LISMI (-12,1%) i les assistencials (-15,9%).

1.188.500 persones es van beneficiar de prestacions per atur (3,8% més que en 2005), el major increment es va donar en les contributives (5,1%). Pràcticament 190.000 jornalers es van poder acollir al subsidi d'eventuals agraris (-3,3%).

Conjuntura laboral i social

Ocupació

El 2006 s'han convertit en indefinits un total de 2.177.245 contractes temporals, cosa que ha suposat un augment del 41,1% respecte de 2005. En paral·lel, s'han formalitzat 16.349.527 contractes temporals i això suposa un increment del 4,7%. Aquests resultats, que oficialment canvien la tendència, són atribuïts a la posada en funcionament de la Reforma Laboral signada pel govern central, els sindicats CCOO i UGT i les patronals CEOE i CEPYME a meitat d'any. Ara bé, aquestes dades tenen aspectes enganyosos (perquè les empreses han estat bonificades econòmicament pel govern i les condicions d'acomiadament són clarament inferiors a les dels contractes indefinits ordinaris) i un futur dubtós (atès que el dret a subvencions estatals es va acabar el 31 de desembre de 2006). El 2007 només es concediran ajudes a les empreses en els casos de contractes inicials indefinits. Els sindicats signants, a pesar de felicitar-se per l'augment de contractes indefinits, han hagut de matisar l'eufòria governamental criticant l'alt índex de contractes temporals (CCOO) o la persistència de les mateixes debilitats (discriminació de la dona, augment de l'atur entre els immigrants,...) estructurals (UGT).

Però, l'Enquesta de Població Activa (EPA) resta encara més eufòria. Els llocs de treball resultants (és a dir, la diferència entre els creats menys destruïts) han estat 687.600, xifra inferior a la de 2005, 2004, 2003 i 2000 .

Atur

Les xifres interanuals han llançat també un balanç discretament positiu, ja que l'atur es va reduir en 30.600 persones (un descens gairebé 8 vegades inferior a l'any anterior). Si amb nivells de creixement de l'economia per sobre del 3% i incentius a la contractació, la reducció de l'atur és tan poc significativa, posem-nos a tremolar quan ni una ni altra circumstància es produeixin. El nombre de persones sense treball es mantenia per sobre dels 2 milions, segons dades del MTAS, de les quals 804.274 són homes (-5,6%, respecte de 2005) i 1.218.599 dones (-2,59%), 1.224.869 corresponen al sector serveis, 282.148 a la indústria, 236.771 a la construcció, 61.494 a l'agricultura i 217.600 sense cap ocupació anterior. L'EPA, no obstant això, situava l'atur en 1.810.600 persones, amb una taxa del 8,3% superior a la de la zona euro (7,6%) i a la de la UE25 (7,7%).

A més dels familiars que tornen a casa per Nadal, també ho fan els vells i dolents costums de certs empresaris que consisteix a regalar rescissions de contractes en tan assenyalades dates de pau i solidaritat. I així des de mitjans de desembre l'augment de l'atur va anar in crescendo entre els 50.000 i els 150.000 contractes extingits per dia, de tal manera que l'últim mes de l'any ha estat negatiu en 13 de les 17 comunitats autònomes de l'Estat. També el balanç anual ha estat negatiu per als territoris amb major dinamisme econòmic, com Madrid i la costa mediterrània.

Precarietat

La temporalitat en l'ocupació va acabar l'any 2005 amb el 33,82%.

El 1r trimestre de 2006, en un estudi sobre "Les tendències del mercat de treball" de la UE25 publicat per Eurostat, Espanya ocupava el lloc més alt en el rànquing de temporalitat, amb el 33,3% dels contractes. El 3r trimestre hi havia 5.661.400 contractes temporals i la taxa de temporalitat era del 34,59%, segons dades del MTAS. A final d'any, i a pesar de l'augment de la conversió en contractes indefinits, l'EPA situava la contractació temporal en el 33,82%, percentatge que duplica la mitjana europea.

Aquesta inestabilitat en l'ocupació és fruit de la importància que en l'actual economia espa-nyola tenen els sectors de la construcció i els serveis i de la tendència dels empresaris mateixos a sustentar-se d'empleats eventuals, tendència que és utilitzada, també de manera massiva, en altres sectors de l'economia per a plantar cara a les eventualitats del mercat.

Sinistralitat laboral

La sinistralitat laboral va augmentar un 3,3% respecte l'any anterior i va ocasionar 937.063 baixes. Els accidents greus (8.937) van sofrir una reducció considerable (-8,6%), però en el cas dels mortals (977) el descens va ser poc apreciable (-1,3%), segons dades de CCOO. Els accidents mortals en els desplaçaments entre la llar i el lloc de treball (375) van seguir creixent (4,2%), a pesar que els accidents de trànsit van descendir gairebé un 15%. Les xifres continuen sent inconcebibles (6,3 morts per cada 100.000 treballadors) en un estat europeu desenvolupat. La mitjana de la UE és de 4,1. En canvi, mentre que a Espanya hi ha 1 inspector de treball per cada 23.300 treballadors, la mitjana de la UE15 és el doble. Seguint la mateixa tònica, la sinistralitat i la mortalitat laborals afecten fonamentalment els treballadors eventuals i joves, amb contracte temporal en subcontrates i petites empreses. Les empreses amb més accidents són les constructores seguides de les indústries i, a major distància, de les activitats alimentàries i els serveis. Els sindicats han reclamat que es facin públiques les llistes de les empreses infractores, però ningú sembla disposat a assenyalar als infractors.

Només 1 de cada 5 accidents laborals mortals arriba a judici. El cost del procés judicial és un dels principals motius de fre per als familiars de les víctimes. Així no és estrany que es doni d'alta en la Seguretat Social un treballador després de morir. El fiscal especial, nomenat pel govern a l'abril, ha reclamat una llei integral per a deturar un problema d'interès "social de gran magnitud".

Habitatge

La construcció d'habitatges es va mantenir en uns índexs molt elevats. L'increment dels preus dels habitatges nous (9,8%) i de segona mà (8,6%) es va moderar una mica pel que fa a anys anteriors, encara que va triplicar l'increment mitjà dels salaris i l'IPC. Des de fa 9 anys l'encariment de l'habitatge ha estat d'un 183% mentre que els sous han crescut només un 30%.

Donosti-Sant Sebastià, Getxo, Madrid, Sant Cugat i Barcelona són les ciutats més cares per a l'adquisició d'un habitatge. El valor mitjà de les hipoteques va superar els 140.000 euros a l'octubre, un 12,2% més que el 2005 .

Milers de joves s'han mobilitzat en les principals ciutats contra la carestia de l'habitatge. El Moviment contra la precarietat laboral i per un habitatge digne va utilitzar nous mecanismes de comunicació (sms, internet,...) per a posar en qüestió l'especulació immobiliària i la retòrica de l'article 47 de la Constitució Espanyola, que afirma el dret a gaudir d'un habitatge digne i adequat.

La Directiva Bolkestein

El 15 de novembre el Parlament europeu va aprovar per àmplia majoria la Directiva Bolkestein. Únicament els diputats de l'esquerra radical s'hi van oposar.

La directiva ha perdut pel camí (manifestacions, concentracions i agitació de moltes forces sindicals europees i moviments altermundistes) algun dels seus elements més regressius com el principi del país d'origen aplicat als treballadors (encara que es manté en el cas dels autònoms), qualsevol referència als serveis de salut i es restringeix el seu àmbit d'aplicació en altres serveis públics.

Però, el que queda de la primitiva directiva és prou negatiu per a l'harmonització a l'alça dels drets i les prestacions socials a la UE i avança cap a la liberalització i privatització dels serveis essencials "per a millorar la seva eficiència". Obliga els estats de la UE a obrir al lliure mercat la concessió d'autoritzacions per a serveis públics, quan hi hagi escassesa de recursos o retard tecnològic; supedita el dret laboral de cada estat a les quatre llibertats fonamentals del dret comunitari: establiment i circulació de persones, béns, capitals i serveis; atorga a la Comissió capacitat per a fiscalitzar les legislacions estatals sobre serveis... En resum, la ciutadania dels estats europeus amb una tradició i un acceptable sistema de protecció social poden veure'l reduït i la dels estats que no han conegut l'anomenat Estat del Benestar cada vegada el tindran més llunyà.

Modestos avanços en la reducció del nombre dels treballadors pobres

La desocupació mundial, a nivells sense precedents

Col·lectiu Catalunya

El nombre de persones desocupades al món es va mantenir elevat a nivells sense precedents al 2006 a pesar del robust creixement econòmic, segons dades de l'Oficina Internacional del Treball (OIT) en una nova edició del seu informe anual "Tendències Mundials del Feina", que va ser difós el mes de gener a la ciutat de Ginebra.

El document "Tendències Mundials del Feina 2007" diu que si bé hi ha més persones treballant que mai abans, el nombre de desocupats es va mantenir en una marca sense precedents de 195,2 milions de persones en 2006. La taxa mundial, de 6,3 per cent, no va tenir canvis amb respecte a l'any anterior. L'OIT també va destacar que va haver només modestos avanços en els intents per traure de la pobresa uns 1,37 mil milions de treballadors que, si bé tenen feina, viuen amb menys de l'equivalent de dos dòlars per persona al dia, i va destacar que no es van produir suficients feines decents i productius com per millorar la seua situació. "El fort creixement econòmic registrat els últims cinc anys ha tingut un impacte molt lleu en la reducció del nombre de treballadors que viuen en condicions de pobresa junt amb les seues famílies, i aquesta reducció es va produir només en uns quants països. A més a més, el creixement no ha provocat la disminució de la desocupació mundial", segons el director general de l'OIT, Juan Somavia. "D'altra banda, fins i tot si continua aquesta tendència al creixement en 2007, són molt preocupants les perspectives relacionades amb la creació de feina decent i una més gran reducció de la pobresa laboral".

L'informe també destaca que:

-Durant l'última dècada el creixement s'ha reflectit més en l'augment de la productivitat que en el del feina. La productivitat va augmentar un 26 per cent, mentre que el nombre de treballadors al món va pujar només un 16,6 per cent.
-La desocupació colpeja més fort els joves entre 15 i 24 anys, ja que afecta 86,3 milions de persones d'aquest grup d'edat, equivalent al 44 per cent de tots els desocupats del món en 2006.

-Persisteix la bretxa de feina entre dones i homes. El 2006, el 48,9 per cent de les dones de 15 anys o més treballaven, lleument per sota del 49,6 per cent de 1996. En comparació, la relació empre-població dels homes va ser de 75,7 per cent en 1996 i de 74,0 per cent en 2006.

-En 2006, la presència del sector de serveis com proveïdor de feina va augmentar de 39,5 a 40 % i per primera vegada va superar a l'agricultura, que va baixar de 39,7 a 38,7 %. El sector industrial va aportar 21,3 per cent de tot el feina.

Tendències regionals

L'estudi diu que en la major part de les regions no va haver un canvi important en les taxes de desocupació entre 2005 i 2006. La disminució més rellevant es va produir a la regió d'economies industrialitzades i la Unió Europea, on va baixar 0,6 punts entre 2005 i 2006 fins a 6,2 per cent. A Àsia Oriental la taxa de desocupació va ser de 3,6 per cent, i encara va ser la més baixa del món. La taxa de desocupació d'Àsia Meridional va ser de 5,2 per cent, i la d'Àsia Sudoriental i el Pacífic de 6,6 per cent.

Orient Mitjà i Àfrica del Nord encara va ser la regió amb la taxa de desocupació més alta, de 12,2 per cent en 2006. Àfrica al Sud del Sahara va registrar la segona taxa més alta amb 9,8 per cent. La regió també tenia la més gran participació en la pobresa dels treballadors, ja que 8 de cada 10 dones i homes viuen amb les seues famílies amb menys de 2 dòlars al dia per persona. Això posa en evidència la importància d'abordar com a prioritat mundial i regional el dèficit de treball decent a Àfrica.

L'informe també destaca que entre les regions varia la relació empre-població, és a dir el percentatge de persones amb feina de la població en edat de treballar. Entremig Oriente i Àfrica del Nord es va registrar el nivell més baix, de 47,3 per cent en 2006. Àsia Oriental va tenir el més alt, de 71,6 per cent, encara que també és cert que aquesta relació ha decrescut 3,5 punts percentuals en els últims 10 anys. Quan la disminució és causada per un augment en la participació en l'educació, com acudeix a Àsia Oriental, és un bon senyal. A Amèrica Llatina la relació va augmentar 1,8 punts percentuals en 2006 i ara 60,3 per cent de la població en edat de treballar està emprada.

Segons les estimacions de l'OIT, entre 2001 i 2006, en totes les regions va haver-hi una disminució del nombre total de treballadors pobres que viuen amb menys d'un dòlar, excepte a Àfrica al Sud del Sàhara, on va augmentar en 14 milions, i a Amèrica Llatina i Mig Oriente i Àfrica del Nord on es va mantenir quasi sense canvis. Durant aquest mateix període va haver una disminució del nombre de treballadors pobres per sota de la línia de 2 dòlars diaris a Europa Central i Oriental (no UE) i la CEI, i sobretot a Àsia Oriental, on va baixar 65 milions. D'altra banda, va haver-hi augments a Àsia Sudoriental i el Pacífic, a Àsia Meridional, entremig Orient i Àfrica del Nord, i a Àfrica al Sud del Sàhara, on va augmentar en 26 milions.

"Aquest és el moment perquè els governs i la comunitat internacional s'assegurin que les condicions econòmiques favorables registrades en la major part del món es traduïsquen en un creixement del feina decent", conclou l'informe.

Acord Interconfederal per a la Negociació Col·lectiva del 2007: més del mateix

Gabinet d'Estudis - Secretariat Permanent del Comitè Confederal CGT

Com cada dos anys des de ja fa deu, CCOO, UGT i les patronals CEOE i CEPYME van subscriure el passat dia 6 de febrer l'anomenat "Acord Interconfederal per a la Negociació Col·lectiva - 2007", que estarà vigent durant tot l'any 2007. Són ja amb aquest cinc pactes que, signats o prorrogats, pretenen des de l'any 1997 "orientar la negociació dels convenis col·lectius" en sectors i empreses.

De nou aquest pacte repeteix els objectius dels anteriors: contenir les pujades dels salaris per sota de l'IPC real i aprofondir encara més si cap en la "flexibilitat" i "competitivitat" a costa del salari i dels drets dels treballadors i treballadores.

Sembla que allò que l'AINC 2007 anomena "processos de reestructuració", i que els altres considerem Expedients de Regulació d'Ocupació o Modificacions Substancials de Treball, no s'aturaran durant el 2007. En previsió d'això, l'AINC "orienta" sobre el procés a seguir, establint que haurien d'explicar-se i justificar-se.

Escomet també l'anomenat "absentisme injustificat", recomanant aquest Acord el que designa textualment com a "mesures correctores i de control", això és, d'infraccions i sancions als treballadors i treballadores, oblidant que l'absentisme laboral té a veure amb la precarietat, la falta de mesures de seguretat i salut i els criteris de productivitat.

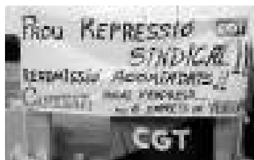
Quant a les contrates i subcontrates, no recull res de nou més enllà de la nova regulació establerta en 2006; això sí, es creen les bases en l'AINC 2007 perquè els sindicats "més representatius" i signants del conveni col·lectiu, formin part d'una "comissió negociadora" a l'efecte de regular la subcontractació. S'exclou així tant als sindicats que, malgrat tenir representació en els Comitès d'Empresa o tinguin Delegats de Personal no superin el 10 %, així com a aquells que no sigui signants del conveni en qüestió, qüestió manifestament contrària a la doctrina establerta pel tribunal Constitucional.

No és l'anteriorment exposat el més escandalós; s'estableix també en l'apartat de l'AINC 2007 corresponent "Igualtat de Tracte i Oportunitats", que es "(...) considera adequat (...): Aplicar les mateixes condicions laborals per als immigrants que per a la resta de treballadors en formes i tipus de contractació, retribucions, prevenció i seguretat, classificació i promoció, (...)". Això és un veritable escàndol, atès que es dóna per fet en l'AINC 2007 que les empreses no apliquen les normes d'obligat compliment als treballadors i treballadores immigrants, el que no és només una infracció laboral, sinó un delicte tipificat en els articles 311 i següents del Codi Penal.

L'AINC 2007 descendeix fins a uns nivells absolutament escandalosos. I el mateix passa amb la reserva del 2% de contractació de persones amb discapacitat que les empreses han de complir. Aquest acord dóna per fet que les empreses no ho compleixen i intenta, altra vegada, fixar "recomanacions" per al seu respecte.

No serveix ni aquest ni els anteriors AINC com instrument de defensa i promoció dels drets dels treballadors i treballadores, sinó més aviat com suport de les tesis que advoquen per la competitivitat, la flexibilitat, els beneficis empresarials i la desregulació laboral. Amb aquest pacte perdem drets.

Des de la Confederació General del Treball entenem que només mitjançant l'acció sindical, la mobilització i la desobediència a aquest AINC 2007 podrem defensar els nostres drets. On hàgim de negociar, ho farem sense la coacció d'aquest instrument, i amb l'afany únic de millorar les condicions dels treballadors i treballadores.

La solidaritat amb les i els companys represaliats és la millor manera que tenim de fer-los saber que som la mateixa classe

Malgrat els atacs constants, la CGT continua creixent arreu del país

Per la readmisió dels acomiadats per l'ERO d'Iscomar

CGT Balears

Davant les declaracions a finals de gener en roda de premsa de la Direcció de l'empresa Iscomar, amb la publicació de nous beneficis, i els atacs a la CGT per l'oposició que manté a l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) sobre part de la plantilla, la CGT va fer públiques la següents consideracions:

1. La publicació de l'increment de beneficis de l'exercici de 2006 en un 37% respecte a l'any anterior, al costat de la pujada en volum de negoci, fetes públiques pel conseller delegat Gabriel Malvido, suposa l'exhibició d'un estat de solvència empresarial que contrasta amb l'acomiadament col·lectiu que ha suposat l'ERO, amb compensacions de 20 dies per any (l'acomiadament improcedent es compensa amb 45 dies/any) a treballadors amb molta antiguitat, alguns amb 58 anys d'edat. Així doncs, el que l'empresa recorregués a l'ERO com primera instància, sense explorar altres mesures no traumàtiques, suposa un autèntic frau social, que ha estat avalat per l'autoritat administrativa, en aquest cas la Conselleria de Treball del Govern del PP, presidit per Jaume Matas.

2. Si l'ordenament jurídic actual permet a empreses com Iscomar, amb una situació sanejada i exhibida públicament, utilitzar els ERO com simples abarataments d'acomiadaments col·lectius, i l'administració els avala, conclourem que, en referència als drets laborals de la població, la legalitat i la justícia van per camins diferents.

3. La referència de Gabriel Malvido a l'ERO d'Iscomar com a "trauma necessari" ens obliga a manifestar que, efectivament, el trauma dels nou treballadors acomiadats és inqüestionable. I si ens preguntem "per a qui" és necessari, la resposta la dóna el mateix Malvido: per als beneficis de l'empresa, i la butxaca dels seus accionistes.

4. Finalment, volem reiterar la responsabilitat còmplice del Govern de les Illes Balears, quan el passat 31 d'Agost va aprovar l'ERO d'Iscomar, en el tercer dia, dels deu que disposava per fer-lo (quatre dies després del dictamen, en un despatx d'Europa Press, Iscomar publicava els seus beneficis del primer semestre del 2006, amb un increment del 77%). Tot això, a més, ens reforça la sensació de trobar-nos davant una confluència d'interessos dels dirigents del PP.

Solidaritat amb els vaguistes de l'aeroport

Col·lectiu Catalunya

El passat 28 de juliol, centenars de treballadors d'Iberia enfrontats a un possible acomiadament massiu decidien entrar a les pistes de l'Aeroport del Prat per defensar la seva feina, produient-se un caos monumental en la circulació aèria i el funcionament de l'aeroport. Des d'aquell mateix dia, polítics, medis de comunicació i dirigents sindicals acusaven de tot i més els treballadors i les treballadores que van participar en aquella acció. Nou membres de la plantilla foren detinguts aquell dia per la Guardia Civil. Des de la CGT, s'entén que van detenir uns quants caps de turc a qui poder portar a judici, donar un càstig exemplaritzant i cobrir així l'expedient de cara a l'opinió pública que ells mateixos havien creat.

Com a resposta repressiva amb posterioritat a la vaga, per un costat, Iberia va obrir 59 expedients sancionadors a treballadors i treballadores; per l'altre costat, en el procés judicial obert sobre els fets del Prat, en què hi ha encausats els 9 treballadors detinguts més uns altres 69 treballadors, la jutgessa que porta el cas ha obert diligències per possibles delictes de danys, resistència a l'autoritat i alteració greu de l'ordre públic, delictes castigats amb penes de presó d'entre sis mesos i quatre anys, mentre que la fiscal del cas demana que s'investigui si l'ocupació de les pistes i la paralització de l'aeroport podrien constituir un delicte de sedició.

La companyia Iberia va fer pública a finals de novembre la decisió de suspendre de feina i sou 59 treballadors del servei de terra de l'aeroport del Prat com a responsables de "fets molt greus" durant la vaga del 28 de juliol passat. Nou treballadors han estat sancionats amb 60 dies de suspensió, 25 empleats amb sancions de 45 dies i els 25 restants amb 16 dies. Els sindicats van decidir recórrer contra les sancions i obrir un fons per ajudar els afectats.

Els sindicats van decidir recórrer contra les sancions. El comitè –CCOO, UGT, CISA, USO i CGT, aquests dos últims amb dos delegats expedientats– va posar en mans dels seus advocats la manera de recórrer contra les suspensions. Els sindicats van decidir recórrer en primer terme contra les suspensions de 16 dies, ja que entenen que Iberia actua sense proves, ja que cada matí els vehicles que es van utilitzar durant la vaga per bloquejar les pistes s'assignen a un treballador diferent, per la qual cosa no hi ha un empleat responsable d'un vehicle. Els sindicats consideren per aquest motiu que és arbitrari castigar els empleats que aquell dia estaven al càrrec dels vehicles perquè qualsevol treballador els podria haver mogut. Els advocats estudiaran també com afrontar la resta de sancions. El comitè d'empresa també va acordar crear una caixa de resistència per recollir fons per ajudar els expedientats durant la suspensió de feina i sou.

Solidaritat

Pel que fa als sancionats de CGT, el Sindicat de Transports de Barcelona va editar bons de solidaritat de cinc euros, a més d'obrir un compte corrent perquè els tres sancionats afiliats de CGT puguin tenir el seu salari.

Tres afiliats de CGT, treballadors del handling de l'aeroport del Prat a Barcelona han estat sancionats per l'ocupació de les pistes el 28 de Juliol del 2006. L'empresa, per a aplicar les sancions, diferència als treballadors que va escollir com victimes en tres grups. A un dels nostres companys li demanen la sanció màxima que van a aplicar, 60 dies, estaria en el grup dels que van ser detinguts per la Guardia Civil, a un altre dels companys delegat de CGT en el Comitè d'Empresa i que va ser qui va fer les declaracions públiques en els Mitjans de comunicació , 45 dies, entraria en el grup dels considerats "instigadors dels fets" i per últim al tercer afiliat 16 dies, que entraria en el grup dels acusats de sabotejar el material de la companyia aèria, catalogació que han aplicat majoritàriament als que els seus vehicles van aparèixer aparcats enmig de les pistes.

La CGT no pot deixar sols uns treballadors que van actuar amb dignitat no permetent que els calciguessin. Els màxims dirigents a Catalunya de CCOO i UGT, van declarar públicament estar en contra de l'acció que estaven portant a terme els treballadors i demanaven als altres sindicats presents en l'empresa (CGT, CISA, USO) que assumissin la seva responsabilitat, sembla com si acusessin a aquests de ser els responsables del succeït, des de CGT sempre hem mantingut la versió que va ser un acte espontani i sense premeditació, que l'acció va ser col·lectiva i que no es pot responsabilitzar a ningú ni a sigla alguna del succeït.

Per això, des del Sindicat de Transports de Barcelona de CGT i de la Secció Sindical d'Iberia s'està portant a terme una recollida de diners per poder sufragar les sancions.

El número del compte corrent és: 2100-0547-53-0200211290. Especifiqueu quin ens o qui fa l'ingrés.

Manifestació de Parcs i Jardins contra la repressió laboral

CGT Parcs i Jardins

Uns 400 treballadors i treballadores de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona es van manifestar, el 9 de febrer, davant les portes de les oficines central de Parcs i Jardins per protestar contra la política de repressió laboral de la direcció de l'Institut (21 dies de sanció als treballadors de la poda per demanar seguretat) i contra les declaracions de la presidenta Imma Mayol en els mitjans de comunicacions on acusa els treballadors i les treballadores de Parcs i Jardins de ser "uns privilegiats".

Amb aquesta concentració i el lliurament al gerent de l'Institut de més de 400 signatures recollides en l'assemblea, continuen la nostra lluita en demanda de la retirada de les sancions, contra la falta de seguretat i favorables a un Conveni just.

Posteriorment, durant la tarda, els treballadors i les treballadores es van concentrar a la plaça de la Verneda en el districte de Sant Martí on l'alcalde de Barcelona Jordi Hereu inaugurava la reurbanització de la plaça, cridant consignes a favor de un conveni just i demanant la seva intervenció per solucionar la problemàtica de Parcs i Jardins.

ENTREVISTA

Secció Sindical de CGT a Exel

"Tenim falta d'informació en el relatiu a l'empresa"

Text: Josep Gargantè; fotos Antonio Aranda

-Que produeix Exel, on està situada i quants treballadors i treballadores té l'empresa?
-Exel actualment està fusionada amb la multinacional DHL i nosaltres formem part de la divisió DHL Exel Supply Chain Barcelona, que té centres operatius a Abrera, Barcelona, Barberà del Valls, Castellbisbal, Gelida, Mataro, Martorelles, Mercabarna i Santa Margarida i els Monjos.

La nostra Secció Sinical està situada en el centre que té l'empresa a Abrera i que es dedica gairebé en exclusiva a l'operació Seat. Actualment, som uns 170 de plantilla repartits entre el Parc de Proveïdors, Ca Amat, Ca Estella i Seat. Aquesta empresa es dedica a serveis de logística, nosaltres realitzem treballs de recepció i emmagatzematge de materials, seqüenciació, subministrament i en alguns centres es fa un premuntatge de les peces per enviar a Seat.

-Com i quan s'inicia l'activitat sindical de CGT a Exel i com ho va prendre la direcció?
-La Secció es forma al maig del 2005 arran de la nefasta negociació de la plataforma interna que va proposar el Comitè d'Empresa format per CCOO i UGT, en la qual incloïen una flexibilitat vergonyosa i humiliant per al treballador a canvi de no-res, es va realitzar una votació entre la plantilla que va donar com a resultat no signar aquesta atrocitat. Després d'això, es va modificar mínimament i es va tornar a posar a consulta, aquesta vegada amb la Secció Sindical CGT ja formada i informant els treballadors de per què no havíem d'acceptar la proposta.

El resultat de la segona votació va ser un no rotund, la qual cosa va portar el Comitè i l'Empresa a utilitzar el recurs de la por (ERO, vagues desproporcionades, acomiadaments, tancament) per fer por a la plantilla. El final va ser una assemblea general manipulada en la qual es va acceptar aquesta plataforma inclosa la flexibilitat amb algun pegat, això sí, a canvi de nores.

Naturalment, no van llençar coets, ja que estaven acostumats al binomi CCOO-UGT, més servicial i menys crític i en no tenir representació en el Comitè la postura va ser la d'ignorar-nos, però amb el temps la Secció s'ha consolidat, ha agafat força i suport de la plantilla i l'empresa ho té molt en compte això.

-Quines són les principals demandes de la plantilla?
-Tenim falta d'informació i transparència en tot el relatiu al que s'esdevé en l'empresa, se'ns informa poc, tard i malament, ja per hàbit.

La dedicació dels membres del Comitè respecte als problemes dels treballadors i les treballadores, tenint gent alliberada i hores de sobres per fer les coses, és mínima. La plantilla no se sent representada per aquests personatges.

La regularització de les càrregues de treball, que en alguns casos són desproporcionades i que varien a gust de l'empresa sense prèvia comunicació, disposant de l'operari com li plau. També volem el condicionament de les naus, sobretot pel tema de les temperatures en època estival; aquesta demanda ja ve de fa molt temps i es va començar a moure arran d'una denúncia d'aquesta Secció.

-Com és la manera de treballar de la vostra Secció Sindical?
-La nostra activitat se centra que es compleixin els pactes que tenim signats i a protegir en la mesura que podem els drets de la plantilla, així com vetllar per tot el relatiu a millores en els llocs de treball i en mesures de seguretat a través de comunicats a la plantilla, comunicats de riscos a l'empresa i en alguns casos denúncies.

També hem tret un butlletí ("El Burladero") en el qual tractem de forma satírica alguns temes que s'esdevenen en els centres. D'assemblees n'hem realitzat esporàdicament entre els membres de la Secció i afiliats, el contacte amb la gent el tenim en els diferents centres, ja que en tenir també diferents torns de treball la informació flueix millor.

-Afegiu el que vulgueu...
-Bé, així per damunt us ho hem explicat una mica tot. Volem dir que a l'octubre tenim eleccions sindicals, ja tenim la llista més o menys configurada, convocarem una assemblea per ratificar-la i presentar un programa que es basi en les demandes que hem exposat anteriorment, transparència, dedicació, defensa del treballador i tractar de millorar les condicions de treball.

Alguns resultats de les Eleccions Sindicals

Dayco-Cremsa
La CGT ha recuperat la majoria al Comitè d'Empresa de Dayco-Cremsa (Sant Fruitós de Bages). El nou Comitè estarà format per 6 delegats de la CGT, 2 de la UGT i 1 de CCOO.

Ajuntament de Reus
Els resultats definitius en aquestes eleccions han estat:
CCOO, 9; CGT, 4; UGT, 3; ADEF, 2; SPPME, 2.
En les anteriors eleccions el resultat havia estat:
CCOO, 5; CGT, 5; UGT, 8; SIPMC, 2.

Eco-Equip a Terrassa
La CGT ha guanyat les eleccions a l'emprea de recollida de residus Eco-Equip a Terrassa:
CGT, 106 vots; 5 delegats; UGT, 76 vots, 3 delegats; CCOO, 65 vots, 3 delegats (1 delegat més al col·legi d'encarregats); USO, 17 vots, 1 delegat.

Honeywell Materiales de Fricción SL
A pesar de totes les traves i complicacions, CGT Honeywell ha obtingut el major nmbre de vots en el col·legi obrer, quedant de la següent manera: CGT, 4 delegats; UGT, 4; CCOO, 3.

Amarradores y Boteros de Tarragona
La Confederció General del Treball ha guanyat els tres delegats dels tres possibles a l'empresa, després d'una llarguíssima negociació de Conveni per part de la Confederació General del Treball en què els treballadors han esat els únics protagonistes, malgrat les intercessions d'alguns buròcrates d'altres sindicats.

LA MIRADA INDISCRETA

Ramificacions de Guantànamo

Emili Cortavitarte Carral

Febrer de 2007 pot arribar a ser un mes històric en la defensa de la independència política del vell continent respecte dels EUA. L'aprovació pel Parlament Europeu (382 vots a favor, 256 en contra i 74 abstencions) de l'informe de l'eurodiputat socialista italià Claudio Fava, tot i la manca de capacitat per prendre mesures concretes, marca un abans i un després.

En aquest informe es relaten com a mínim 1.245 vols que van aterrar o van creuar l'espai aeri europeu amb persones segrestades il·legalment, més de 20 segrestaments il·legals de persones residents a Europa, la utilització de les bases militars nord-americanes com a centres de tortura i detenció, l'existència de presons secretes...

El llistat d'estats europeus implicats és ampli: Alemanya, Espanya, Suècia, Irlanda, Grècia, Dinamarca, Romania, Xipre... Però encara és més significatiu el d'aquells que, tot i haver proves força concloents de la seva participació, s'han negat a cooperar amb la comissió d'investigació: Regne Unit, Itàlia, Polònia, Àustria i Portugal. Alguna cosa fa olor a podrit en Europa.

Però, també hi ha qui obre les finestres per ventilar-se. A Itàlia s'ha processat l'anterior cap dels serveis secrets i el govern Prodi estudia la demanda d'extradició d'agents de la CIA, pel segrestament d'un imam d'una mesquita milanesa. El coordinador antiterrorista de la UE ha dimitit. El Tribunal Suprem espanyol no va tenir en consideració les transcripcions de les "entrevistes" aconseguides per policies espanyols en Guantànamo i va absoldre la persona acusada...

No són vàlides les desqualificacions de l'informe i de les evidències amb acusacions d'antiamericanisme o com a mesures de suport als EUA després del 11-S La decisiva intervenció militar d'aquest país al costat dels aliats i contra l'Eix en la II Guerra Mundial se l'han ben cobrada: guerra freda, OTAN, Israel, Afganistan, Iraq...

I ara, Aznar assegura que no hi havia armes de destrucció massiva en Iraq; però, com ho podia saber ell? En tota la llarga fase imperialista, els governs dels EUA no han respectat altres "drets humans" que els de les seves classes dirigents. Guantànamo n'és la confirmació i una part dels governs i aparells d'Estat europeus n'estan implicats. Ara correspon als responsables directes de l'anomenat estat de dret investigar, no amagar cap prova, informar els seus ciutadans i aplicar les lleis, com a mínim!.

L'ALTRA REALITAT

Més tancaments d'empreses

Pepe Berlanga

Avisaven des de feia temps "des de l'entrada fa un any i mig d'una empresa competidora (Peguform) en la producció dels tabliers d'algun models de Seat -Toledo i Altea-, l'empresa no té assegurada la seva continuïtat". A pesar d'aquests avisos a navegants ningú volia creure-se'l. Mentrestant, la representació sindical de CCOO a SAS declarava que "no tenen previst fer vaga perquè l'empresa no pugui atribuir la pèrdua de la producció dels tablieres del nou model -suposadament el nou Ibiza- a aquestes aturade".

D'altra banda, cal dir que SAS subministrava a Seat el muntatge dels taulers d'instruments de certs models, i que va justificar la decisió de tancar la seva planta productora "per la pèrdua de competitivitat de la seva planta en comparació d'altres empreses del sector", aprofitant ambdues empreses l'aturada productiva a Seat, prevista per a la setmana del 5 al 9 de març per a realitzar el canvi de proveïdor. Quins hipòcrites! No obstant això, després de la incertesa causada els últims dies, van aprofitar la visita del president del Govern i del president de la Generalitat a la nova Terminal de l'Aeroport del Prat i les instal·lacions de l'empresa Seat a Martorell, perquè un centenar de treballadors de la fàbrica d'Abrera es manifestessin davant la seu corporativa d'aquesta última empresa automobilística.

Malgrat tot això, vam iniciar el mes de març amb la nefasta notícia, avançada pels mitjans de comunicació, el tancament definitiu de l'empresa era inevitable. Els esdeveniments s'accelerarien i no quedaven massa respostes a desplegar davant aquesta nova agressió dels empresaris, no obstant això, vam considerar que equivocadament els treballadors i treballadores no van aturar la producció.

A la vista dels esdeveniments com havíem de procedir? D'entrada, ha de quedar ben clara la nostra oposició radical al tancament d'empreses fruit d'aquesta economia mundialitzada, mes en aquest cas quan no s'està parlant de traslladar-la a un altre país amb salaris més reduïts, en aquest procés ens plantegen que la producció es realitzarà en una empresa molt pròxima, massa propera, per tant, el tancament no era inevitable. Amb aquest tarannà estan incorrent en un repudiat delicte social, on els beneficis prevalen sobre qualsevol altra condició, la mobilització és l'únic instrument que ens quedava, havent de comprometre les administracions en la defensa de l'ocupació.

Després de les eleccions a Seat, la lluita per la readmissió continua

Assemblea d'Acomiadats/des de Seat

El resultat de les eleccions sindicals a Seat ha de fer reflexionar tothom. L'increment notable de l'abstenció i del vot blanc i nul és una clara expressió del malestar de la plantilla amb el sindicalisme que s'ha practicat en els últims temps a Seat. Quan s'impedeix sistemàticament que els treballadors participin i decideixin sobre els assumptes que els afecten, quan els acords que se signen traeixen les reivindicacions i expectatives dels treballadors i les treballadores, es creen les condicions perquè sectors creixents de la plantilla desconfiïn o perdin interès en la participació electoral.

Destaca en aquests resultats que, a pesar dels esforços de la Direcció de Seat, cap dels sindicats signants del XVII Conveni i de l'Acord d'acomiadaments ha obtingut la majoria absoluta en els comitès dels principals centres de treball, Martorell i Zona Franca, tampoc en el Comitè Intercentres. Finalment, els canvis en la composició del Comitè Intercentres, on la representació d'UGT roman invariable amb sis membres, CCOO disminueix la seva presència de 5 a 4 membres, i CGT ho incrementa de 2 a 3, són una expressió dels canvis d'opinió en el sí dels treballadors en aquesta convocatòria electoral.

Els acomiadats desitgem que després de la reflexió del resultat electoral s'engegui una rectificació general que vagi en benefici de tota la plantilla: cal retornar la paraula i la decisió als treballadors i les treballadores. Cal complir i ser conseqüent en la defensa de les reivindicacions i dels interessos de tots. Hi ha límits que un sindicat de classe mai ha de franquejar: mai més acords d'acomiadaments!

En l'immediat, el nou Comitè Intercentres ha de plantar cara a un compromís que encara està pendent: la readmissió sense exclusions de tots els acomiadats al desembre del 2005. Fins a la data i comptant les xifres de reingressos previstes pel mes de febrer solament han reingressat prop de 200 acomiadats. En queden encara més de 200 per reingressar, i diverses desenes de treballadors amb acomiadament nul a qui l'Empresa no dóna treball efectiu.

Pel bé de tots, per reconstruir la unitat de la plantilla, per encarar més forts els nous reptes i plantar cara a la reestructuració permanent que aplica la Direcció del Grup VW en totes les seves fàbriques, és necessari tancar el conflicte obert amb l'acomiadament de 660 treballadors mitjançant la reincorporació al treball de tots els que expressen la seva voluntat de tornar a treballar a Seat. És hora de fer justícia. És hora de refer la unitat. És hora de treballar en condicions dignes. L'Assemblea d'acomiadats proposem al nou Comitè Intercentres i a les forces sindicals que el composen adoptar iniciatives que permetin accelerar la readmissió de tots. Així com els convidem que ens acompanyin en les gestions que tenim en curs davant diversos organismes de l'Administració.

La CGT creix

En les Eleccions Sindicals de Seat realitzades el passat 26 de gener, la CGT de Seat va aconseguir resistir les agressions de l'empresa i els altres sindicats, després del procés de l'ERO de l'any passat, augmentant la seva representació en el Comitè Intercentres. A pesar que UGT ha aconseguit alguns delegats més i es manté com a primera força sindical, no ha aconseguit el seu objectiu de ser majoria absoluta en aquest Comitè. El sindicat derrotat ha estat CCOO, que perd 9 delegats en el Grup SEAT i un delegat en el Comitè Intercentres, que l'ocuparem CGT per l'augment de 2 delegats en el conjunt del Grup.

Malgrat l'agressió que va significar l'acomiadament de 146 afiliats i afiliades i la campanya terrorífica de l'empresa amb remors de més excedents, la plantilla ha respost, a pesar d'aquesta pressió, tornant a augmentar la representació de CGT i especialment consolidat la seva presència com a tercera força sindical en el Comitè Intercentres al passar de 2 a 3 delegats mentre que CCOO baixa de 5 a 4 i UGT manté els seus 6 delegats anteriors, respecte al resultat de 2003, quan es van celebrar les últimes eleccions de la filial de Volkswagen.

Dos mil manifestants a Valladolid contra la situació a l'automoció

Gabinet de Premsa Confederal de CGT

Al voltant de 2.000 persones recorrien el 27 de gener els carrers de Valladolid en la manifestació convocada per la CGT en defensa de l'ocupació en Renault i contra la pèrdua de drets dels treballadors i les treballadores en el sector de l'automoció sota l'amenaça de la deslocalització i la pèrdua de competència de les grans empreses. L'acció, convocada per la Coordinadora de l'Automoció de la CGT, que inclou desenes de seccions sindicals de CGT en les empreses del sector de l'automoció, i a la qual van acudir militants de CGT de tot l'estat espanyol, s'emmarca dintre de les campanyes que el sindicat porta a terme de manera continuada en un sector en el qual va guanyant pes, ja que conta amb més de mig centenar de seccions sindicals i una representació global en l'acte d'un 15 %.

La manifestació va recórrer els carrers del centre de la ciutat, per fer cap a la plaça Mayor i una vegada allí, un company de CGT Valladolid va agrair a tots i a totes la seva assistència a la manifestació i va donar pas al torn d'intervencions.

Carlos Couso, de la Coordinadora de l'Automoció de CGT, va manifestar que l'objectiu d'aquesta acció és "fer veure a la societat la veritable cara de les multinacionals". Així mateix, va llançar una proposta a tots els treballadors i les treballadores del sector per poder donar una resposta unificada a les polítiques repressives de les empreses. Couso va tancar la seva intervenció insistint que CGT estarà al carrer allí on els nostres companys siguin agredits per les multinacionals.

Va intervenir a continuació Miryam Largo, representant de CGT en el Comitè Intercentres de Renault Espanya, que va fer un resum de la situació que es viu en Renault.

Va tancar l'acte Eladio Villanueva, secretari general de CGT a l'Estat espanyol, que va recordar que la reculada en les condicions laborals que s'està donant en el sector de l'automoció s'està donant també en la resta dels sectors. En aquest sentit, Villanueva va manifestar que estàvem allí per a deixar clara la nostra posició i construir alternatives. "El futur no ens l'arreglarà ningú: l'hem d'arreglar nosaltres mateixos", va concloure.

Les i els estudiants no som una mercaderia

Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública (PMDUP)

La Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública (PMDUP), formada per les assemblees de facultat i els sindicats AEP i SEPC, dóna suport a les mobilitzacions convocades arreu del continent europeu contra la privatització de l'Enenyament Universitari. Enguany, ja és el tercer any que ens mobilitzem a nivell europeu per denunciar les actuals reformes universitàries que, sota el paraigües del Procés de Bolonya, s'estan duent a terme a diferents estats europeus.

En aquest sentit es vol denunciar que l'anomenat Procés de Bolonya ha estat ideat de forma antidemocràtica per part d'agents externs al món universitari que aposten per la liberalització de l'educació superior. A més a més, el procés reafirma la crònica mancança de recursos públics a les universitats i facilita una privatització indirecta de la universitat. Cal destacar, també, que el sistema europeu de crèdits i el model de graus i postgraus suposa un filtre alhora d'estudiar a la universitat i una conseqüent divisió de l'estudiantat segons la seva capacitat econòmica. Finalment, la PMDUP vol denunciar que Bolonya potencia el transvasament de coneixement públic en benefici del sector privat i accentua la pèrdua del català com a llengua vehicular en l'ensenyament universitari.

Per tot això, la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública exigeix:

1- L'anomenat Procés de Bolonya ha estat ideat a través de reunions dels ministres europeus, seguint les directius de l'Organització Mundial de Comerç (OMC). D'aquesta manera, doncs, s'ha apostat per la liberalització de l'educació superior complint la voluntat dels lobbys empresarials. A més a més, aquest procés ha estat profundament antidemocràtic i allunyat del món universitari; en cap moment s'ha comptat amb la participació dels diferents col·lectius que composen la universitat. S'ha ignorat la seva veu.

2- L'actual mancança de recursos públics a les universitats suposa una privatització indirecta. La falta d'inversió facilita l'entrada de capital privat i augmenta la influència del món empresarial i financer a la universitat pública. Un exemple clar, és l'orientació que agafaran els títols de grau destinats a una ràpida i precària inserció laboral.

3- La instauració del sistema de crèdits europeu (ECTS) planteja un estudiant a temps complert. Aquest model impossibilita la compaginació de feina i estudis, suposant una greu elitització de l'ensenyament superior. Els crèdits europeus són una barrera que divideix els estudiants segons la seva capacitat econòmica. De fet, els estudiants amb menys recursos no podran accedir a la universitat.

4- Les taxes universitàries augmenten des de fa molts anys per sobre de l'IPC. La proposta actual de preus dels màsters (fins a 1440/curs) suposa un augment de més del 50% respecte l'actual preu de les llicenciatures. Aquesta situació s'agreuja pels dèficits de l'actual sistema de beques que se situa a la cua d'Europa. A més a més, la proposta del govern d'instaurar un sistema de crèdits de baix interès pels estudiants, seguint el sistema nordamericà, ratifica el model neoliberal dins la universitat. Els únics beneficiaris seran els bancs, les caixes i el sector privat en general.

5- Aquesta reforma universitària ha estat venuda pel govern com una manera a través de la qual la universitat rendirà comptes a la societat. Tanmateix, Bolonya només servirà per transvasar una gran quantitat de coneixement públic i mà d'obra qualificada en benefici del sector privat. La Universitat pública ha de respondre a les necessitats de la societat civil i ha de formar persones a través del pensament crític.

6- L'adaptació a l'Espai Europeu accelerarà el procés de pèrdua del català com a llengua vehicular de la ciència i l'ensenyament en aquest país. A més, les propostes fetes pel govern espanyol suposen la imposició d'un model centralista, impossibilitant un marc català de l'educació.

Per tot això es demana:

1- La paralització de les mesures que deriven del Procés de Bolonya i l'obertura d'un debat ampli i participatiu entre la comunitat universitària i la resta de la societat sobre el model educatiu que es necessita.

2- Un increment important de la despesa pública en educació; cal evitar que el finançament de les universitats es basi en el capital privat o les taxes dels estudiants. Cal també que els graus, postgraus, màsters i els seus respectius continguts, no es determinin en funció de les exigències del mercat laboral o de criteris econòmics.

3- Un model docent que permeti compaginar els estudis amb la vida laboral, i en el qual es garanteixin els drets a l'avaluació única i a la segona convocatòria. Cal evitar que l'augment de feina que comporta l'avaluació continuada no recaigui en els becaris. S'ha d'acabar amb la precarietat a la universitat.

4- És imprescindible la congelació de les taxes universitàries i garantir que els preus dels màsters no superin els de les actuals llicenciatures per, a llarg termini, aconseguir l'accés universal a l'educació superior. Al mateix temps, cal potenciar un sis.

Guia de l'Acció Social en la Negociació Col·lectiva

Secretaria d'Acció Social CGT Catalunya

La Secretaria d'Acció Social de la Confederació General del Treball de Catalunya conjuntament amb les Secretaries d'Acció Social de les Illes Balears i del País Valencià han editat aquesta guia de l'acció social en la negociació col·lectiva, que pretén ser una eina en la lluita contra la precarietat en les negociacions dels convenis col·lectius i amb d'altres acords amb l'empresa.

En aquesta guia es vol aprofundir en els aspectes socials que afecten el món laboral, però que no són

exclusius de les relacions laborals sinó que tenen profundes conseqüències en el nostre dia a dia quotidià. La guia és una eina que vol servir d'orientació en la negociació col·lectiva dins l'empresa en matèria d'objectius socials per conquerir. És per això que s'ha estructurat la guia en 13 eixos que són fonamentals en la lluita contra la precarietat i s'ha incorporat, a cada eix, exemples d'articles de convenis col·lectius de diferents empreses que signifiquen un avenç en aquesta lluita.

Des de la Secretaria d'Acció Social es defensa que la lluita pels drets laborals ho és també pels drets socials, que la precarietat no existeix únicament en la nostra feina sinó que s'estén em tots els altres aspectes de la nostra vida i que cal actuar conjuntament en aquests àmbits.

Per tant, aquesta guia pretén ser una eina a l'hora de lluitar pels nostres drets socials amb punts que entenem que cal defensar en la negociació col·lectiva o els acords d'empresa com un pas més en la defensa dels drets dels/les treballadors/es i la lluita contra la precarietat en tots els àmbits de la nostra vida.

Podeu accedir a la guia i descarregar-la a través de l'enllaç web: http://www.cgtcatalunya.cat/IMG/pdf/negociaciocolectiva.pdf

QUI PAGA MANA

Estat del benestar empresarial

Vicent Martínez

CEOE i Foment del Treball solen proposar que es liquide l'estat del benestar pel qual es considera que hi ha sectors de l'economia que no poden ser deixats al mercat (com ara la salut, la dependència, l'ensenyament, etc) i que és l'encarregat, a partir de la inversió i l'empresa pública, de garantir els drets dels ciutadans. De fet, el president de Foment del Treball, Joan Rossell ja ha dit diverses vegades que caldria privatitzar el sistema públic de pensions de jubilació, cosa a la qual no s'ha atrevit ni tan sols el 'neocon' George Bush, tot i que ho ha intentat, pel rebuig social i ciutadà.

La base de l'argumentació per eliminar l'estat del benestar és que no fomenta l'autosuperació sinó que genera una situació en què la gent no s'esforça i espera rebre els ajuts, i que aquests no són productius. Per això proposen eliminar els ajuts. El curiós és que aquesta política de retirada d'ajuts estatals s'aplica a les persones, als seus drets socials però les patronals volen per a les empreses el que no volen per a les persones i els ciutadans: ajuts directes o subvencions encobertes: infinites bonificacions de les quotes de la Seguretat Social, descomptes en impostos (que deixa d'ingressar l'estat per a destinar-los al benestar de tots), ajuts per a la modernització, la competitivitat, per adaptar-se a la sostenibilitat, per a aplicar noves tecnologies, ajuts perquè les multinacionals s'instal·len al nostre territori, etc

L'excusa és que aquesta inversió crearà feina i riquesa, però, llavors, on queda la sacrosanta lliure competència i autorregulació del mercat que tan proposen per retirar els ajuts o la inversió pública per als drets de les persones? No seria millor crear ocupació pública, més estable, en millors condicions laborals?

D'altra banda, per què si una persona no té recursos per a estudiar no se li pot donar una beca i si se li pot donar un ajut a fons perdut a una empresa que no funciona al lliure mercat sense aquest ajut? Per què si una escola privada no funciona se l'ha de subvencionar però no a l'alumne de classe treballadora que no té capacitat econòmica per accedir a la universitat?

No afavorim amb aquests ajuts que l'empresa que l'empresari no s'esforce i visca dels ajuts?

No es curiós que, segons les patronals, els nostres impostos acaben finançant el lucre d'altres persones en compte dels drets de totes i tots?

Nou Sector de Transport per Carretera i Urbà

Seguint els acords de l'assemblea de companys de transports per carretera i urbans, celebrada al juny de 2006, la FETYC ha convocat una nova reunió per constituir formalment el sector.

A aquesta nova convocatòria hi han anat companys de diverses seccions sindicals d'empreses de Marbella, Màlaga, Burgos, Mataró, Sevilla, Cadis, València i Barcelona que després de debatre sobre la situació que viu el sector, els continuats conflictes mobilitzacions i negociacions en què es participa i constatar que, tal com ja s'havia dit en l'anterior assemblea, la presència sindical de CGT és cada vegada més gran, tothom va estar d'acord que era necessari dotar-se d'una estructura eficaç que garanteixi i fomenti la informació i comunicació entre tota l'afiliació i les seccions sindicals del sector, amb l'objectiu de dotar-se d'eines millors i més útils.

Amb aquest objectiu, l'assemblea va escollir un equip de treball provisional, constituït per cinc companys del sector. Aquest equip de treball està format per Saturnino Mercader de Barcelona, José Baptista de Màlaga, José Morals de Cadis, Raúl Marró de Burgos i Miguel Rodrigues de València.

CGT Ono llança el seu nou bloc

La Secció Sindical de CGT-Ono ha començat l'any canviant la seva imatge i creant un bloc per tal que tot el món pugui opinar a la xarxa.

Des de l'1 de gener, CGT-Ono ha creat un nou punt de trobada a Internet. Qualsevol internauta, ja sigui treballador d'Ono o d'una altra empresa, afiliat a CGT o usuari dels serveis de la companyia Ono, pot expressar-se lliurement sense censura i sense por.

El responsable de comunicació de CGT-Ono va indicar que "El web http://www.cgt-ono.com/ recentement ha aconseguit un milió de visites, aquest ha esta un dels motius pel que s'ha decidit prendre aquesta iniciativa." Per a més informació: http://cgt-ono.blogspot.com

Nou web de CGT de Mar i Ports

Com un pas més dintre del seu creixement continuat, la CGT del sector de Mar i Ports ha obert una pàgina on informar, exposar opinions i per tal que serveixi de lloc de comunicació de cara a l'exterior per a qui es vulgui apropar al sindicat en aquest àmbit. L'adreça del nou web és http://www.salvamentomaritimo.org/

La lluita a Clariant contra els acomiadaments

Federació Intercomarcal de Tarragona CGT

El 5 de febrer passat, un centenar de militants de la Confederació Genral del Treball van bloquejar durant 8 hores les portes de l'empresa Clariant, situada al polígon petroquímic de Tarragona, al terme municipal de Vila-seca.

Els concentrats van impedir l'entrada i sortida de vehicles, coincidint amb la quarta jornada de vaga convocada per la CGT en protesta per l'acomiadament de dos treballadors de CGT, un d'ells el secretari general de la Secció Sindical, i les sancions a altres dos treballadors.

Quatre dilluns de vagues

Era la culminació d'una tanda de quatre dilluns seguits de vaga, el primer dels quals el 15 de gener, també va comptar amb una nombrosa concentració a les portes de l'empresa, i els altres dos dies 22 i 29 de gener es va mantenir un piquet repartint fulls informatius explicant a situació de l'empresa i de la repressió sindical que exercia sobre els treballadors organitzats sindicalment.

L'empresa Clariant va al·legar com motiu per les sancions una errada en l'etiquetatge en la mostra de producte presa d'un tanc, però des de la secció sindical de CGT a l'empresa es remarca que no existeix protocol sobre l'etiquetatge i fa anys que es fa de la mateixa manera.

Persecució sindical

Per a la CGT es tracta d'un cas clar de persecució sindical ara que s'acosten les eleccions sindicals. Dels quatre implicats, a dos els han sancionat i als altres dos els han acomiadat per la mateixa falta.

A més, Clariant ja ha sancionat altres afiliats de la CGT a la planta del Prat de Llobregat. Tot plegat per intentar debilitar l'acció sindical de CGT a les plantes de Vilaseca i El Prat de Llobregat, perquè des de la CGT no tenim la mateixa predisposició dialogant que UGT i CCOO, sindicats que a més han adoptat una vergonyosa actitud de suport a l'empresa i no han donat cap suport als acomiadats.

Després de quatre jornades de vaga, la direcció de Clariant no havia cedit gens i es mantenia tancada a qualsevol diàleg. A més, el clima de por a les repressalies existent entre la plantilla i uns serveis mínims abusius i excessius, van dificultar la participació del treballadors en la vaga. Tot i així, el seguiment va ser notable.

Finalment, serà el jutjat social número 2 de Tarragona qui decidirà sobre els acomiadaments en un judici previst per al 26 de febrer. La Confederació General del Treball de Catalunya demana que es declari la nul·litat dels acomiadaments.

Opinió: Els veritables motius dels acomiadaments a Clariant?

Jordi Martí, secretari general de la CGT de Tarragona

La multinacional Clariant, dedicada a la fabricació de productes químics, anomena "col·laboradors" els seus treballadors i treballadores. Als directius, però, els anomena amb el nom que els escau: directius. Així que si ets "col·laborador" de Clariant ni has plantejar-te els drets sindicals, per exemple, que són atributs de treballadores i treballadors i no de col·laboradors.

A Clariant Tarragona han fet fora dos treballadors acusats d'una mala manipulació dels productes que fa l'empresa i a dos més els han expedientat, una mesura disciplinària exagerada es miri per on es miri si no fos que entre aquests hi ha el secretari general de la Secció Sindical de CGT a l'empresa i simpatitzants del sindicat.

Si la intenció de l'empresa és fer fora bona part de la plantilla, tal com els rumors apunten, amb un pla de reajustament a nivell mundial, alshores ja ho entenem. La CGT amoïna perquè nosaltres mai no pactarem l'acomiadament de ningú i, clar, aquí del que es deu tractar és d'això, no, senyors directius de Clariant? És el proper acomiadament de bona part de la plantilla d'acord amb els altres sindicats el que els ha portar a voler netejar el panorama fent fora els únics que els podien plantar cara?

El Sanatori Villablanca de Reus, en lluita per una millora de les condicions laborals de tota la seva plantilla

CGT Baix Camp-Priorat

Segueixen les mobilitzacions de la plantilla del Sanatori Villablanca de Reus.

El 23 de gener, un centenar de treballadors es van concentrar a l'entrada del centre assistencial per reclamar l'equiparació de les condicions laborals amb les de l'Institut Pere Mata de Reus, que pertany al mateix grup empresarial, el Grup Pere Mata, dedicat a l'assistència psiquiàtrica i l'atenció a persones discapacitades.

Per altra banda, el dia 26, aprofitant la visita del president Montilla a Reus per participar en el sopar de l'empresari organitzat per la patronal Cepta, un centenar de treballadors de les empreses del Grup Pere Mata es van concentrar a l'entrada del recinte per protestar per la política empresarial del Grup Pere Mata, ja que els accionistes i directius del Grup Pere Mata estan portant els treballadors a la precarietat laboral mentre ells es van enriquint a costa de les inversions públiques.

Els treballadors, les treballadores i els diversos comitès d'empresa del grup (Villablanca, Pere Mata, Bellisens, Marinada i Monterols) exigeixen les mateixes condicions laborals a totes les empreses del grup sota el lema "a igual treball, igual salari".

La Direcció del Grup Pere Mata gestiona els diners públics que rep segons la seva conveniència sente tenir en compte a la plantilla, realitzen descapitalitzacions d'uns centres al altres segons la seva rendabilitat, no per millorar l'assistència a l'usuari o les condicions laborals, sino pensant en el seu benefici econòmic. Així ens trobem que les condicions laborals i salarials depenen de la conveniència de l'empresari, i que es van disgregant les empreses del grup en altres centres més petits per poder fer pressió sobre la plantilla i rebaixar les seves condicions laborals.

Pel que fa al cas concret del Sanatori Villablanca, els 280 treballadors i treballadores que atenen els usuaris es veuran afectats per la reconversió adoptada pel Departament de Salut de la Generalitat de Cataunya. El canvi de model preveu la desaparició dels antics psiquiàtrics, promocionant l'autonomia dels malalts mentals i que no es barregi l'atenció a aquests pacients (dependents del Departament de Salut) amb l'atenció a les persones discapacitades (dependents del Departament d'Acció Social i Ciutadania). Això suposarà que els treballadors del Sanatori Villablanca pateixin una rebaixa de les seves condicions laborals i salarials.

Per això, els diversos comitès d'empresa del Grup Pere Mata reclamen l'equiparació salarial i laboral entre els treballadors de tots els centres del grup. La Secció Sindical de CGT al Sanatori Villablanca està participant activament en aquesta dinàmica de lluita.

En el cas del Sanatori Villablanca, cal remarcar a més que es porta un any i mig negociant el nou Conveni Col·lectiu i que les negociacions es troben bloquejades ja que l'empresa es nega en rodó a la principal reivindicació del comitè d'empresa: l'equiparació del Conveni amb el que tenen a l'Institut Pere Mata.

Mobilització contra les agressions a Autobusos de Barcelona

Secció Sindical CGT Autobusos Barcelona

El Comitè d'Empresa d'Autobusos de Barcelona TMB va convocar, el 14 de febrer, una aturada de quatre hores per protestar contra les agressions que pateixen els conductors durant el seu treball. L'aturada va ser un èxit i des de les 10 del matí fins a les 2 del migdia no van circular per Barcelona el 95 % dels autobusos de què disposa TMB.

A les 11.30 hores, uns 800 conductors d'autobusos es van concentrar a la plaça de Catalunya, d'on van anar en manifestació cap a l'Ajuntament de Barcelona portant una pancarta en què es podia llegir "Volem solucions–Prou agressions".

Els conductors dels autobusos de Barcelona estan cansats de la deixadesa de l'Ajuntament de Barcelona en relació al transport públic. Continuen denunciant que moltes de les agressions patides es deuen als conflictes que s'originen en no poder donar un bon servei a les milers de persones que diàriament utilitzen l'autobús, a causa de diversos problemes com la falta de carrils bus amb un ample major, parades amb barreres arquitectòniques, excés de temps d'espera en les parades, etc. Aquesta problemàtica també afecta els altres usuaris de la via pública, ja que aquesta no està adaptada a les mesures dels autobusos i ocasiona en molts casos problemes entre els uns i els altres vehicles.

També denuncien que no tinguen resposta per part de l'Ajuntament de Barcelona a la petició feta des de principis d'enguany per a reunir-se amb Ferran Julià, regidor de Mobilitat.

L'aturada va ser convocada com a mesura de protesta contra les contínues agressions que estan patint els treballadors i treballadores d'autobusos quan exerceixen el seu treball. Només durant l'any 2006, els i les conductores dels autobusos han patit quasi 40 agressions importants, quaranta companys i companyes han hagut d'anar a l'hospital per ser tractats dels colps, talls, etc. Cal recordar que incidents com que et posin una navalla al coll no estan considerats com a agressió per l'empresa si no hi ha tall, a banda dels nombrosos casos d'insults, vexacions i amenaces que pateixen diàriament.

En el que va d'any, havien estat objecte de tres noves agressions, l'última el 6 de febrer el resultat de la qual va ser que al conductor li van haver d'aplicar sis punts de sutura en el cap, a més també van patir agressions alguns dels passatgers.

Els treballadors i treballadores dels autobusos de Barcelona estan cansats del "passotisme" de la direcció de TMB, que incompleix els acords existents en matèria de prevenció de riscos laborals i de les agressions patides.

L'aturada del 14 de febrer va ser acordada en el ple celebrat el passat 25 de gener del Comitè d'Empresa, on es va acordar per unanimitat per entendre que la situació ha arribat a un extrem on necessitem que l'opinió pública sàpiga que ens estan agredint en el carrer i ni l'empresa, ni l'Ajuntament estan fent tot el que es pot fer per evitar-lo.

S'entén que el problema de les agressions és molt important, i d'això poden donar fe els més de 100 companys i companyes agredits en els últims tres anys. Al contrari que per a l'empresa, amb les seves maniobres per minimitzar el nombre d'agressions, per a CGT una sola agressió és motiu de preocupació i de reivindicació. Hem d'exigir que l'Ajuntament i l'empresa prenguin les mesures necessàries i adequades, no només per a reduir, sinó per a intentar eradicar qualsevol agressió contra la plantilla de TB.

La CGT proposa la instal·lació de mampares per evitar les agresions a conductors d'autobusos. Un mitjà de protecció com les mampares que hi ha en ciutats com Sevilla o Saragossa hagués evitat el 33 % de les agressions. Cal exigir que s'instal·lin les mampares corredisses i que l'empresa no els xulegi.

Eficàcia

Finalment, es demana una major eficàcia, per part de l'empresa i de l'Administració, tant en els temes judicials com en la resta d'àrees implicades a donar suport i assessorament al treballador agredit. Cal aconseguir que qualsevol treballador i treballadora agredida gaudi del temps imprescindible per a gestionar qualsevol tema relacionat amb l'agressió a compte de l'empresa. Totes les raons anteriors són vitals per a CGT en l'objectiu d'eliminar i gestionar les agressions.

Davant les noves mesures per a privatitzar Correos

Sindicat Federal de Correus i Telègrafs de CGT

Les mesures preses últimament per l'actual govern dirigides a modificar la regulació dels serveis postals suposaran un pas decisiu en el procés de "transformació" que estan portant a terme a Correos i que, entre altres coses, han consistit, fins a ara, en continuats canvis de marc jurídic, desregulació de drets i vinculació del salari a objectius, segregació de serveis, liberalització del sector, obligació de buscar criteris empresarials en lloc de l'interès social, i laboralització de les condicions de treball del personal funcionari.

La nostra experiència en aquests casos ens diu que les conseqüències de la liberalització en altres empreses com Caixa Postal, Telefònica, Renfe, Tabacalera o TVE són la reducció de plantilles, la pèrdua de drets laborals i l'externalització a través de contrates i subcontrates; i a ningú se'ns escapa que al final del camí hi ha la privatització dels serveis.

Cenyint-nos als serveis postals, les mesures a les quals ens referim són el projecte de llei pel qual es pretén crear la Comissió Nacional del Sector Postal (Consell de Ministres de 15.12.06), com un òrgan totalment independent de l'Administració que s'encarregarà de regular el sector postal d'acord als principis de la lliure competència i entre les funcions de la qual es troba el concedir o revocar autoritzacions per a prestar serveis postals, proposar les condicions de competència en el mercat postal o garantir l'accés dels operadors privats a la xarxa postal pública; i el RD de data 23.11.06 que té com objectiu fer efectiu aquest accés. Ambdues mesures sorgeixen com desenvolupament del ja contemplat en la Llei Postal, l'aprovació de la qual vam intentar paralitzar en 1998.

D'altra banda, la resposta social i sindical davant el que és una nova agressió al caràcter públic d'un dels serveis millor valorats per la ciutadania, està molt lluny de ser la necessària per evitar el desmantellament gradual i continuat de Correos. L'aval de CCOO i CSIF (a canvi de cursos de formació) a tots els plantejaments privatitzadors de la societat estatal desenvolupats pels governs del PP i del PSOE i el suport o inhibició d'UGT i Sindicato Libre, que després d'avalar-los igualment en 2001 mitjançant la signatura de l'Acord de Confiança no han plantejat cap acció de protesta en cinc anys, no convida a tenir massa expectatives sobre la seva oposició a aquestes mesures.

Quant a les reaccions dels representants d'aquests sindicats, que semblen més aviat portaveus de l'empresa, fins a ara, estan dirigides a salvar la cara davant els seus afiliats i afiliades per la proximitat de les eleccions sindicals, més que a oposar-se realment a la liberalització del sector. La realitat és que CCOO mai no s'ha oposat a aquestes mesures (que, insistim, no són més que desenvolupaments del que van signar en la Llei Postal) i el que busca és que el govern negociï amb ells els terminis i la forma de portar a terme la liberalització del sector postal i el finançament de Correos (que haurà d'existir i no perquè ho digui CCOO), i que CSIF ja ha anat un pas més enllà i ha anunciat que no s'oposen a la venda de part de les accions de Correos al capital privat (V jornades postals CSIF. Juny 2006.proposta nº 11).

Així les coses, des de CGT entenem que és necessari reobrir el debat des de baix, entre els mateixos treballadors primer i en la resta de la societat després; que són necessàries moltes mans i que, només d'aquesta forma podrem obligar a la resta de forces sindicals a que s'impliquin en una lluita en la qual no han mostrat cap interès per començar.

No podem seguir permetent, ni la passivitat, ni la manipulació de la informació, ni la traïció al col·lectiu a la qual alguns ens tenen acostumats. Per això, per aturar la privatització i la pèrdua de drets, cal seguir lluitant.

Les enquestes també s'equivoquen

Antonio Pérez Collado,
secretari general de la CGT del País Valencià

Foto: **Mireia Bordonada**

En estos accelerats temps que vivim, on les distàncies es mesuren en anys/llum i les grans fortunes en milers de milions de dòlars, seguim marcats per ajustades enquestes, per uns mísers decimals. L'èxit, l'esperança de vida, la salut (per no parlar ja de qüestions tan serioses com la política o l'economia) es quantifiquen en els tants per cent que qualsevol aspecte puja o baixa sobre les anteriors dades publicades.

Qüestions tan volubles com l'opinió pública o els gustos personals són també mesurats i comparats constantment, de tal forma que els partits polítics han de canviar la seua estratègia segons evolucionen les estadístiques de popularitat dels seus líders i les cadenes de televisió modificar la seua programació davant de la més mínima caiguda dels índexs d'audiència. Som esclaus de les estadístiques, i com eixos estudis s'han revelat imprescindibles i inqüestionables, no és res estrany que tots els que manen quelcom es tornen bojos per trobar el mig d'incidir en elles per a modificar-les al seu gust.

Els enormes esforços governamentals per controlar el famós IPC, les poc fiables estadístiques sobre intenció de vot, que donen com a favorit al partit que les encarrega (el que paga mana) o la conquesta de quota de pantalla televisiva per mitjà dels més abominables programes, ens poden donar una idea de com resulta de vital arrapar uns decimals i superar amb ells els registres dels aferrissats competidors.

I, clar, davant de l'ambigüitat i la similitud dels programes polítics, quina altra cosa es pot fer que discutir sobre si un govern redueix la desocupació, els accidents o la grip en un 0´02% respecte als èxits dels seus rivals o inclús sobre la seua pròpia marca, quan un equip mana al campió. Amb Aznar l'obsessió era sumar els decimals i fins als sencers que amb els populars a Moncloa millorava l'economia de tots els espanyols, inclosos els parats, els del contracte fem i els obrers que queien del bastida. Amb ZP van canviar els objectius; l'economia havia de seguir bé, per a això és la mare del corder, però s'havien de millorar les dades d'accidents laborals o de trànsit, reduir el nombre de víctimes de la violència domèstica i continuar abaixant la desocupació, quelcom lògic en un partit que porta amb orgull la "o" d'Obrer en les seues sigles.

Desgraciadament, les coses no solen ser tan senzilles com les imaginen els nostres governants. O potser (que diria Zaplana) és que hi ha canvis que no es poden ni proposar perquè enfadarien als que manen de veritat, que a estes altures tots sabem que no són els que ixen tan sovint en la tele. El cas és que amb les campanyes informatives i les mesures repressives adoptades, ni les morts en la carretera ni els maltractaments en la llar pareix que es vagen a acabar, la qual cosa ens fa sospitar que esta societat necessita unes reformes prou més profundes, un llavat de cara als seus valors dominants, on l'èxit a qualsevol preu, la velocitat o el consum, l'exaltació de la propietat privada, etc. gaudixen d'una adoració quasi unànime i malaltissa.

Els accidents de treball ens donen un altre exemple de tot el que diem, perquè uns anys es posa l'accent en la reducció del seu nombre total i al següent en el de víctimes mortals. Tot depén de qual resulte més favorable per a govern i patronal. Ara hem conegut ja les dades de sinistralitat laboral de 2006, i la veritat és que no hi ha motiu per a celebracions... ho mires des d'on ho mires. Si ho fem pel nom de difunts, i acceptant que hi ha hagut 7 menys que l'any anterior, la xifra de 1.352 resulta esgarrifós: un mort cada sis hores. Si ho agafes pel nombre total d'accidents, la cosa tampoc permet compartir l'optimisme de Caldera i els seus, ja que s'han produït al voltant d'un milió d'accidents de treball, quasi un 4% més que en 2005. Fent el compte de la vella veiem que havent-hi més accidents enguany que l'anterior, el fet que haja baixat lleugerament el nombre de difunts es podria deure més a la sort que a una bona labor de prevenció. El que ja resulta sospitós és que se sabent-se -ho saben millor els empresaris, el govern i els sindicats oficials, perquè tenen totes les dades- que els accidents els patixen majoritàriament els treballadors de contractes, eventuals, immigrants i jóvens sense formació, es continue per la via dels contractes temporals i la precarització de l'ocupació, en compte d'apostar per l'ocupació fixa i estable, per la formació real dels treballadors (en compte de donar les subvencions a sindicats i patronal) i per l'enduriment d'inspeccions i sancions als empresaris que infringixen les normes de seguretat.

Enguany també s'ha presentat com un èxit del bon fer dels uns i els altres la reducció de la precarietat en l'ocupació; i això a pesar que estem encara al voltant del 90% de temporalitat en els nous contractes i que seguim (en açò sí) al capdavant de la UE. La contractació eventual afecta ja el 33% dels treballadors espanyols, i va en augment per la gradual i sistemàtica substitució de l'ocupació de qualitat pel precari per mitjà de jubilacions anticipades i altres fórmules del gust de la CEOE. El que ha ocorregut és que molts empresaris han esperat als últims mesos de 2006 per a transformar els seus contractes temporals en indefinits, emportant-se així les suculentes subvencions que els agents socials van pactar en una de les recents reformes laborals. Total, al preu a què eixes reformes pactades a dos o tres bandes han posat l'acomiadament, poc importarà que un treballador siga eventual o fix: amb allò que s'ha cobrat en subvencions fins a despedir-lo pot resultar avantatjós. Hi ha altres enquestes que assenyalen un dada que posa en dubte la imparcialitat de l'EPA: el 40% dels jóvens menors de 25 anys ni estudia, ni treballa, ni consta com a demandant d'ocupació.

Per tot açò considerem que no és seriós presumir de tan pobres estadístiques quan el carrer, eixe poble tan enllacat quan ha de votar i tan oblidat la resta del temps, porta anys dient que la vida està molt més cara i que el treball està molt pitjor. Eixa sí que és una realitat per a fer-nos pensar a fons. Els nimis èxits que publica l'INE són poc més que material per a la tediosa i fingida guerra entre polítics.

Davant la nova Reforma de la Seguretat Social

SP Comitè Confederal CGT

El passat 16 de febrer, el Consell de Ministres va aprovar la reforma de la Seguretat Social sota l'eufemístic nom de "Llei de Mesures en Matèria Social" i que desenvolupa l'acord al qual van arribar UGT, CCOO, CEOE, CEPYME i Govern estatal signat el 13 de juliol de 2006.

És aquesta reforma el segon eix sobre el qual gira la política sociolaboral del Govern socialista, sent el primer la Reforma Laboral aprovada el passat mes de maig.

Així, s'endureixen les condicions generals dels treballadors i les treballadres per accedir a una pensió, a més d'incentivar la permanència en el treball més enllà dels seixanta-cinc anys.

Més específicament, i respecte al període de cotització mínima per tenir dret a la pensió de jubilació, es passa de 12,5 anys a 15 anys complets, "premiant" aquells que continuïn treballant a partir dels 65 amb una pujada d'un 2% en la seva pensió cada any cotitzat després d'aquesta edat.

Al mateix temps, aquesta reforma endureix els requisits per accedir a la jubilació parcial i anticipada, augmentant l'edat necessària i els anys d'antiguitat en l'empresa per poder tenir dret a la prestació.

El fet puntual de permetre l'accés a la pensió de viduïtat de les parelles de fet i el suposat avanç que això significa, es desvirtua al veure el contingut del text que indica que solament tindran dret aquelles que acreditin cinc anys de convivència o tinguin fills comuns.

El mateix passa en cas d'Incapacitat Permanent, on la mínima reducció del període de cotització per a la prestació no compensa ni retorna la salut dels treballadors que queden incapacitats solament per anar a treballar.

En general, aquesta reforma suposa un nou revés en l'aspiració dels treballadors i les treballadores a treballar menys per treballar totes i tots, a augmentar la qualitat de vida i la garantia de dignitat econòmica en els últims anys de la vida de les persones i avança pels camins ja coneguts de les receptes neoliberals que va propiciar aquesta Europa-fortalesa a través dels seus acords de Maastricht i Lisboa.

Tema del mes

PEL PROCÉS DE PAU AL PAÍS BASC

Inflexió i vertigen electoral

David Fernàndez

Diuen que quan la 'troika' britànica de Tony Blair va visitar Madrid mentre es forjava l'incipient i (pre) suposat procés de pau al País Basc, un alt càrrec ministerial anglès –requerit per l'homòleg espanyol sobre com valorava les possibilitats de consolidació d'un diàleg resolutiu- va etzibar mentre guaitava la TV hispànica: "El procés de pau a Irlanda del Nord no resistiria una sola tertúlia espanyola".

Anecdòtic però simptomàtic, i després del punt de ruptura-inflexió-bloqueig posterior al el 30-D a Barajas, el rebombori mediàtic, polític i judicial ha tornat a primera fila. Batalles campals, sorolls de sabres, sabres mediàtics i un altre cop el País Basc com epicentre de la mercadotècnia electoral espanyola en l'horitzó de les generals del 2008. El cas de De Juana Chaos ho torna a demostrar: pura artilleria electoral. I així, sembla difícil poder consolidar un procés de pau, malgrat sigui certament paradoxal que el primer gest en matèria penitènciaria (la presó atenuada per De Juana) hagi estat després de Barajas. I no abans.

La fulla de ruta, doncs, es complica, s'allarga i s'endureix. I sembla que, sinó més difícil i més dur, si que serà més llarg i molt lent. Els terminis previstos s'han esmicolat i pel túnel de temps (sentència Jarrai/Segi) hem tornat allà on no volíem tornar: al passat i unes receptes conegudes. Però el maniqueisme i el blanc/negre de l'ofensiva extremadament dretana que plourà no se sosté si no és a les fosques. Fent saltar els ploms perquè la cambra quedi ben fosca. Sense una sola escletxa de llum. Afortunadament, els que neguen qualsevol possibilitat ho tenen més complicat del que sembla.

I el moll de 'os per salvar –vés per on- els mobles de la possibilitat d'un procés de pau és, amb tot i com sempre, la implicació de la societat civil. Blindar socialment el procés, fer-lo irreversible i no deixar-ho en la gestió de les elits, volàtils sempre a la darrera mirada de Rubalcaba a la penúltima enquesta electoral (que és una forma extremadament difícil que un procés de pau sigui reeixit). És tracta de trencar amb el passat conegut.

Per això les veus solidàries són necessàries. És alenador que, en paral·lel i sense conèixer-se l'una amb l'altra, després del 30 de desembre van sorgir al País Basc i a Catalunya dues iniciatives socials, de base, plurals i transversals. Quasi bessones: Milakabilaka (milers cercant) i la Campanya Sí al procés de Pau, que ja aplega el suport de més de 100 entitats i que compta amb nuclis locals a Tarragona i Granollers, van néixer sota la mateixa voluntat, principis irrenunciables i dinàmica social: respecte a tots els drets humans de totes les persones, absència de qualsevol tipus de violència (de cap) i defensa social del procés de pau.

Cal constatar que l'escenari serà ben complicat amb proves de foc cada dos per tres –municipals, sentències dels macrosumaris inquisitorials contra l'esquerra abertzale civil-, amb daltabaixos i dificultats. Però els fonaments bascos –i els estatals?-són sòlids: la majoria social basca (sindical, feminista, social) fa anys que ha apostat per la superació de la lògica militar –sempre devastadora- del conflicte a través d'un procés que només seria un punt de partida, mai d'arribada. Es tracta, "senzillament" i efectiva, de transformar les regles del conflicte cap a termes polítics i socials on tots els projectes polítics puguin ser defensats i implementats.

Bunker social pel diàleg i el procés de pau contra el búnker de la guerra, que existeix i funciona cada dia. Però també contra la paràlisi estéril i la falta de valentia ("el punt mig entre la covardia i la temeritat" segons Sèneca) dels mesos previs al 30D quan es podia haver avançat (i molt) i on només hi ha hagut gestos clars d'una de les parts implicades que han seguit treballant en les mateixes condicions d'il·legalitzacions i vulneracions de drets civils i polítics.

Perquè el celofan tarannà ZP no només s'ha estavellat no fent cap gest, sinó –i sobretot- permetent-se el luxe d'editar vídeos dient que el PSOE feia menys que el PP. Amb tot, el més greu és no haver fet cap tipus de pedagogia política per la pau. Cap, cap ni una.

Per això quan la nit és més fosca, és quan més llumins cal encendre, que diria Ovidi Montllor. Milers de llumint cercant un camí encara intransitat de democràcia, pau i respecte a la lliure determinació dels pobles.

Per això som, al País Basc, a Catalunya i arreu, milers. Milers buscant la sortida.

Manifest "Cap violència, si a la pau"

En primer lloc, manifestem el nostre més ferm rebuig a l'atemptat que ETA ha comès a Madrid i que ha causat la mort de dos treballadors equatorians, tot expressant el nostre condol i solidaritat als seus familiars i amics.

Totes les entitats sotasignades ens apleguem sota els següents principis comuns:

1) Continuar amb el nostre compromís en suport al diàleg i la recerca d'un procés de pau.

2) Donar suport a totes les iniciatives ciutadanes que es desenvolupin en aquest mateix sentit

3) Reafirmar que la opció per la pau s'ha de donar en absència de violència i amb el respecte de tots els drets humans per a totes les persones.

No volem tornar al passat i considerem que l'objectiu de la pau és una prioritat política de la màxima importància. No volem ser espectadors ni espectadores i considerem imprescindible la participació activa de la societat civil per assolir aquest objectiu. Tots i totes compartim que construir un escenari de pau requereix d'una realitat de no violència i respecte a tots els drets. Aquest és l'únic camí. No hi a treva per la pau

Catalunya, gener de 2007

Per consultar les adhesions: http://blocs.mesvilaweb.cat/sialproces

> OPINIÓ

Didàctica de la geografia

Foto: Mireia Bordonada

Xavi Roijals (lorajoler@paranoici.org)

Tot el què està passant a Espanya en els darrers temps és altament clarificador per saber el lloc que ocupa Espanya al món, i amb quins estats del seu entorn se'l podria comparar.

Quan per exemple s'agafa a un senyor membre d'una organització terrorista que ha purgat la pena a la que va ser condemnat d'acord amb el codi penal vigent en el seu moment; i se'l manté a la presó fins que és condemnat un altre cop per una sèrie de delictes fonamentats en un article publicat en un diari. Quan implícitament tertulians i membres de la brunete mediàtica reconeixen que l'objectiu d'aquest judici i sobretot d'aquesta condemna era evitar que aquest senyor tornés a la llibertat; malgrat haver complert la corresponent condemna. Quan aquest senyor fa una vaga de fam que l'està portant a l'altre barri reivindicant la seva llibertat i es decideix mantenir-lo a la presó. Quan coneguts personatges mediàtics i futbolístics expressen la seva perplexitat per aquests fets i fan comparacions incòmodes i se'ls retiren contractes milionaris... Quan si et llegeixes l'article tan punible d'aquest senyor veus que a totes les revistes i revistetes alternatives i/o no globals i/o independentistes i/o llibertàries (però sobretot catalanes, ni que sigui per adscripció geogràfica) pràcticament a cada número es publica un article que diu coses més grosses que l'afortunat o desafortunat article en qüestió (per no parlar dels llocs web de publicació oberta). I aquí no passa res. Encara. I que duri. Quan ara en aquests moments s'està celebrant el judici 18/98 per un flagrant cas de desobediència civil pacífica als territoris coneguts pels interessats com Euskal Herria.

Com amb tots els respectes per la judicatura, dóna molt la sensació que és un sumari que no s'aguanta, que és una acusacio que no té ni cap ni peus. Quan, encara més important, actes de desobediència civil com aquells pels quals els acusats en aquest sumari estan passant el que estan passant en aquest judici; s'estan practicant a Catalunya des de fa anys i anys, des dels de mossèn Xirinacs als setanta i no fa tant, fins als practicats hores d'ara per l'amplíssima galàxia dels moviments socials de totes formes i colors. I aquí, per sort, no passa res, o com a mínim ni de lluny de la mateixa magnitud. Encara. I que duri.

Quan es prohibeixen diaris que realment eren com versions locals d'"El Punt", per dir-ho d'alguna manera, quan s'agafa i es reté a experiodistes d'aquests diaris prohibits en actes electorals del Zapatero, com si l'Otamendi (aquesta mena de barreja basca entre el Toni Strubell i el Vicent Partal) fos un perillós terrorista... I aquí, gràcies als deus, o al Partal, que ves a saber, no passa res. Encara. I que duri.

Doncs dóna la sensació que si hem de situar Espanya al món, aquesta estria molt a prop de Turquia. Amb una salvetat: a Turquia estan anant cap a endavant, patint el camí cap a les llibertats amb sang i morts, amb compromís, amb paradoxes i amb entrebancs. Màxim respecte per la població turca compromesa amb la modernització i les llibertats del seu país.

Mentre que aquí semblaria que estem recorrent el camí invers. Si no estiguéssim tan ben informats per la premsa estatal (que des d'aquí els dono les gràcies), semblaria que la separació de poders tindria algunes fronteres febles, però no en el sentit d'intervenció del poder executiu en àmbits propis del poder judicial, sinó en un sentit invers... Semblaria que es prohibeixen diaris, organitzacions polítiques, legítimes formes (per cert, molt llibertàries) de desobediència civil, semblaria que hi haurien curioses interpretacions de la llibertat d'expressió, i un llarg etcètera. I el problema d'aquestes coses, és que nosaltres, com que no som part interessada o això ens pensem, podem mirar cap una altra banda, però tinguem clar que si se'n surten ara, també ens tocarà el rebre.

> EL MOVIMENT

El Congost de Montrebei al punt de mira del capital

CGT Ponent, Secretaria d'Acció Social

Diverses entitats, entre elles la CGT de Ponent, s'han adherit al manifest promogut per Ipcena (Institució de Ponent per la Conservació dels Espais Naturals) on es denuncia el projecte de la hidroelèctrica Endesa de construir una presa de 33 metres d'alçada a escassos 500 metres de l'entrada del Congost de Montrebei. Aquest congost, situat entre la Noguera i la Baixa Ribagorça, fou declarat l'any 1992 zona PEIN dins la Serra del Montsec i constitueix un dels paratges més imponents del prepirineu català. És l'únic gran congost del prepirineu lliure d'infraestructures, ja que als anys 80 va evitar-se la construcció d'una carretera que el travessava i ha aconseguit mantenir una rica varietat de flora i fauna autòctones, on fins hi tot hi nien espècies amenaçades com el trencalòs. Aquest paratge fou adquirit el juliol de 1999 per la Fundació Territori i Paisatge de Caixa de Catalunya per tal de, segons aquesta entitat "engegar un pla de gestió per tal de millorar la biodiversitat de la reserva i facilitar-ne l'ús públic".

Els "compromisos" d'aquesta Fundació, segons ells mateixos, són els de "garantir la perdurabilitat del paisatge i els valors naturals de les reserves per a les generacions futures, integrar els territoris adquirits en xarxes de protecció de la natura a nivell estatal, autonòmic i internacional i condicionar les reserves per a un ús social i respectuós amb l'entorn". Aquesta fundació és propietària, al desembre del 2005, de 7525, 38 ha, ha signat convenis amb diferents ajuntaments per gestionar 91.295 ha arreu de Catalunya i ha adquirit els drets de tala de 141, 80 ha de boscos per tal de, segons la Fundació, preservar-los.

Ara, casualment, Endesa mostra el seu interès per la zona, i el Departament de Medi Ambient i Habitatge, ecologista de debò, afirma que el projecte és compatible amb el medi ambient.

Des de la CGT de Ponent no podem més que oposar-nos a aquesta nova barbaritat que amb el beneplàcit del tripartit es vol dur a terme en un dels indrets més espectaculars del l'occident català, deixant en mans del capital la gestió i destrucció del país amb la continuada urbanització dels espais naturals i perpetuant un model energètic incompatible de totes formes amb el medi ambient.

Informació i adhesions: www.ipcena.org

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgt.es - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgtcatalunya.cat www.cgt.es www.rojoynegro.info

FINS AL 15 DE FEBRER

DIMARTS 16 DE GENER
CINEMA SOLIDARI / IV Cicle Centre Llatinoamericà de Reus. Projecció de la pel·lícula "Memoria del saqueo", al Centre de Lectura de Reus. Organitzat per diverses entitats, amb la col·laboració de la CGT.

DIMECRES 17 DE GENER
QUATRE AGENTS de paisà encaputxats detenen un jove del barri del Clot de Barcelona, acusat de participar en els aldarulls posteriors a la manifestació del passat 5 d'octubre de 2006 contra el desallotjament del Forat de la Vergonya. (IU)

DIJOUS 18 DE GENER
RODA DE PREMSA per part dels ocupants de Kan Mireia a l'església de la Trinitat (Barcelona). Recordem que aquest històric centre social ocupat del barri de la Trinitat Vella de Barcelona va ser desallotjat el passat 10 de gener. Els ocupants denuncien que en la manifestació de protesta posterior del dia 13 de gener (que aplegà un miler de persones), arran d'una càrrega dels mossos d'esquadra es produïren diversos ferits i contusionats. (CI)

DIVENDRES 19 DE GENER
EL JOVE DETINGUT del barri del Clot de Barcelona, acusat de participar als aldarulls posteriors a la manifestació contra el desallotjament del Forat de la Vergonya, es posat a disposició judicial. La jutge dicta presó preventiva sense possibilitat de fiança a l'espera de judici. (CI)

DISSABTE 20 DE GENER
CONCENTRACIÓ SUPORT al procés de pau al País Basc a la plaça Sant Jaume de Barcelona, amb la participació d'unes 120 persones. (CI)
PRESENTACIÓ A TORTOSA del Casal Popular Panxampla, nou espai alternatiu de les Terres de l'Ebre. (CI)

DIUMENGE 21 DE GENER
"CONTRA LA PRECARIETAT, els acomiadaments i el terrorisme patronal". Manifestació unitària dels sindicalisme llibertari i alternatiu al centre de Barcelona. Participen unes 1200 persones.
PROJECCIÓ de la pel·lícula "Terra i Llibertat" al Casal Sageta de Foc, organitzat per l'Assemblea de Joves de Tarragona.
ATEMPTAT INCENDIARI contra una casa ocupada al carrer Fastenrath nº 123 del barri del Carmel de Barcelona. Un individu va calar foc al local amb una garrafa de benzina, sense conseqüències majors. (IU)

DILLUNS 22 DE GENER
2A VAGA I CONCENTRACIÓ a les portes de Clariant de Tarragona, per demanar el reingrés dels companys de CGT acomiadats i el cessament de la persecució sindical dintre de l'empresa.
NOU ATEMPTAT contra la mateixa casa ocupada al carrer Fastenrath del barri del Carmel de Barcelona: els ocupants denuncien l'entrada de tres matons que començaren a amenaçar un dels ocupants. Davant l'arribada de més gent, els matons varen fugir; menys un, que segons els ocupants, els va agredir amb un objecte contundent, causant diverses ferides a dues persones. (IU)
DESALLOTJAMENT d'una casa ocupada a l'Hospitalet abans que es complissin 48 hores des de la denúncia per ocupació.

DIMARTS 23 DE GENER
CINEMA SOLIDARI / IV Cicle Centre Llatinoamericà de Reus. Projecció de la pel·lícula "Che Guevara, donde nunca jamás se lo imaginan", al Centre de Lectura de Reus. Organitzat per diverses entitats, amb la col·laboració de la CGT.
CONCENTRACIÓ de repulsa contra la violència immobiliària (els últims atemptats i agressions patits a la casa ocupada del carrer Fastenrath) a la plaça Salvador Allende del barri del Carmel de Barcelona. (IU)
ES PORTAT A DECLARAR en Juan, un dels 3 joves empresonats des de fa un any pel cas 4F. Es realitza una concentració de suport a les portes dels jutjats de Barcelona, amb l'assistència de 40 persones. (CI)

DIMECRES 24 DE GENER
CONCENTRACIÓ suport detingut Girona.

DIJOUS 25 DE GENER
CONCENTRACIÓ DE TREBALLADORS de l'Institut de Parcs i Jardins de Barcelona davant de la Biblioteca Jaume Fuster (plaça Lesseps) de Barcelona, esperant l'arribada de la presidenta de l'Institut Imma Mayol, on li entregaren un escrit de refús de les declaracions de la citada presidenta fetes dos dies abans a un informatiu de TV3, on criticava els treballadors de l'institut (acusant-los de cobrar el doble que al sector privat) al mateix temps que defensava l'ocupació de cases.
XERRADA "ESCAMOT DIXAN", a càrrec de Sebastià Salellas, al Casal Sageta de Foc de Tarragona.

4T ANIVERSARI DEL KOP ALTA TENSIÓ. NComencen s actes de celebració d'aquesta okupació del Prat de Llobregat.
EL JOVE del barri del Clot que havia estat detingut el passat 17 de gener es posat en llibertat sense fiança i amb una forta rebaixa dels càrrecs que se li imputaven inicialment. (CI)

DIVENDRES 26 DE GENER
ES FA PÚBLIC que la CGT és l'únic sindicat que ha augmentat la seva representació a SEAT (primera empresa industrial de Catalunya) a les darreres eleccions sindicals. Es dona el cas que la CGT va ser precisament el sindicat me? castigat al darrer Expedient de Regulació d'Ocupació de finals de 2005.

FESTA D'ANIVERSARI de Ràdio Contrabanda, a l'Espai Obert. L'emissora compleix 16 anys en antena.
ÉS TANCAT i precintat per part de la guardia urbana l'històric Ateneu del Xino, amb més de 12 anys de presència al barri del Raval de Barcelona. (IU)
CONCENTRACIÓ NEONAZI al Parc Catalunya de Sabadell "contra les bandes llatines". La Plataforma Antifeixista de Sabadell denuncia l'actitud dels mossos d'esquadra (que pressumptament haurien carregat indiscriminadament) com del consistori, durant els incidents. Els mossos d'esquadra neguen les acusacions de la Plataforma i afirmen que l'actuació va ser "correcta". (CI)
PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "Cròniques del 6 i altres detalls de la claveguera policial (1996-2006), des del cinema Princesa fins als 3 de Gràcia" a càrrec de l'autor al centre social ocupat Banka Rota de Cornellà de Llobregat.
CONCENTRACIÓ A LES PORTES dels jutjats d'Arc del Triomf de Barcelona. Són citats a declarar els presos del 4F i els seus pressumptes agressors per la denúncia de tortures presentada pels nois pel tracte rebut durant la seva detenció (el passat 4 de febrer de 2006). (IU)
MANIFESTACIÓ contra la reforma urbanística del barri del Bon Pastor de Barcelona. (CI)
ÉS OCUPADA una casa al barri del Clot de Barcelona, al carrer Sospir 22.

DISSABTE 27 DE GENER
LA CGT DE CATALUNYA s'adhereix al manifest unitari "Sí al procés de pau" junt amb d'altres organitzacions polítiques i socials.

MANIFESTACIÓ contra la llei d'estrangeria a Barcelona, amb l'assistència d'unes 300 persones. (CI)

CONCENTRACIÓ "No a la MAT (Molt Alta Tensió)", a la plaça Sant Jaume de Barcelona.
"SOBIRANIA ALIMENTÀRIA i consum: és hora de començar a caminar": finalitzen les 5es Jornades de Consum Just i Responsable al Centre Cívic Convent de Sant Agustí de Barcelona.
CONCENTRACIÓ ANTIFEIXISTA a la plaça de la Vila de Santa Coloma. (CI)
JORNADA DE SUPORT a Kan Yaka (Begues). (CI)
INAUGURACIÓ del Centre d'Estudis Llibertaris 'Francesc Sàbat' de Terrassa.
MANIFESTACIÓ de 100 persones a les Rambles de Barcelona per tal que l'àrea al voltant del Tibidabo sigui també considerada Parc Natural. (CI)

DIUMENGE 28 DE GENER
MANIFESTACIÓ contra els abusos policials a Olot, denunciant pressumptes abusos policíacs en el registre de dos bars de la ciutat el passat 15 de desembre. A la nit es celebrà un concert de solidaritat amb els detinguts en aquella operació al centre social ocupat "La kurtida" de Banyoles. (IU)
CONCENTRACIÓ "Sí al procés de pau", a la plaça Sant Jaume de Barcelona, amb la participació d'unes 2000 persones. (CI)

DILLUNS 29 DE GENER
3ER DIA DE VAGA a l'empresa Clariant de Tarragona, demanant el reingrés dels companys de CGT acomiadats i el cessament de la persecució sindical dintre de l'empresa.
DESALLOTJAT L'ANTIC forn del carrer Planeta del barri de Gràcia de Barcelona, ocupat el passat sis de gener.

DIMARTS 30 DE GENER
CINEMA SOLIDARI / IV Cicle Centre Llatinoamericà de Reus. Projecció de la pel·lícula "Mi mejor enemigo", al Centre de Lectura de Reus. Organitzat per diverses entitats, amb la col·laboració de la CGT.
LA FEDERACIÓ de Treballadors de l'Administració Pública de la CGT convoca noves mobilitzacions de treballadors davant les delegacions de la Seguretat Social, donats els reiterats incompliments dels compromisos per part del govern socialista.
DESALLOTJAMENT de la casa ocupada 'L'Esbarzer' del barri de Sants de Barcelona, per part dels mossos d'esquadra. Cinquanta veïns es van concentrar contra el desallotjament, tallant el carrer Constitució.
RODA DE PREMSA dels ocupants de Can Beltza (Terrassa) en vísperes del seu desallotjament. (CI)

DIMECRES 31 DE GENER
POC DESPRÉS de fer pública la nova ocupació del carrer Sospir del barri del Clot de Barcelona, és desallotjada per antidisturbis de l'ajuntament. (CI)

DIJOUS 1 DE FEBRER
CONCENTRACIÓ als jutjats de Terrassa contra el desallotjament de Can Beltza, amenaçada de desallotjament. (CI)

DIVENDRES 2 DE FEBRER
MANIFESTACIÓ contra el desallotjament de l'Ateneu Llibertari del Xino, a la Rambla del Raval de Barcelona. (IU)
MANIFESTACIÓ per l'ocupació i contra el desallotjament de 'La Massa' al barri de Gràcia de Barcelona.
XERRADA-DEBAT sobre la salut, amb actuació posterior de flamenc. Al centre social 'La Banka Rota' de Cornellà de Llobregat.
MASSA CRÍTICA de ciclistes pel centre de Barcelona.
EL NOU JUTGE que porta el cas arxiva la denúncia per tortures contra el jove de Torà. (CI)

DISSABTE 3 DE FEBRER
ACCIÓ: 1a mostra de vídeoactius i de desobediència. Al Centre Social i Recreatiu L'Avenç d'Esplugues de Llobregat. (IU)
JORNADES DE DEBAT "Les coses clares i el debat públic" a càrrec de l'Ateneu Llibertari de Sants (Barcelona), amb festa posterior al centre social Can Vies. (CI)

DIUMENGE 4 DE FEBRER
***4F:** Un any empresonats.
PARAULES PER LA PAU a la plaça dela Font de Tarragona: com cada primer diumenge de mes, concentració per demanar la retirada dels vaixells de guerra del port de la ciutat.

DILLUNS 5 DE FEBRER
4ART DIA DE VAGA i concentració de delegats a l'empresa Clariant de Tarragona, demanant el reingrés dels treballadors de CGT acomiadats i el cessament de la persecució sindical a l'empresa. Un centenar de persones s'han manifestat durant 8 hores a les portes de l'empresa.

DIMARTS 6 DE FEBRER
CONCENTRACIÓ a les portes dels jutjats de Barcelona de suport als quatre activistes ecologistes defensors del Tibidabo acusats de desordres públics. (CI)

DIMECRES 7 DE FEBRER
ÉS DETINGUDA Núria Pòrtulas al barri de Pont Major de Girona (on viu). Se li aplica l'antiterrorista i es traslladada a Madrid. El jutge, un cop presa declaració, retira les imputacions de tinença d'explosius (inexistents) i dicta presó provisional fins que s'acabin les diligències d'investigació. (IU)

CONCENTRACIÓ a les portes dels jutjats d'Arc del Triomf de Barcelona. Són citats a declarar els presos del 4F i els seus pressumptes agressors per la denúncia de tortures presentada pels nois pel tracte rebut durant la seva detenció (el passat 4 de febrer de 2006). (IU)

BARCELONA 2006, L'ANY DEL CIVISME, xerrada a l'Ateneu La Torna a càrrec d'Eva Fernandez, analitzant les ordeces del civisme.

DIJOUS 8 DE FEBRER
PROJECCIÓ de la pel·lícula "Fasinpat", amb la participació de Josep Garganté, membre de la CGT, al Casal Sageta de Foc, organitzat pel mateix Casal i la CGT.
JUDICI CONTRA RUBEN I IGNASI, acusats de cremar un caixer automàtic d'una entitat bancària i la seu del CIRE (centre de reinserció de presos) del barri de Gràcia de Barcelona. Són finalment condemnats a dos anys de condemna (per la qual cosa no entraran a la presó), quatre anys en llibertat condicional i pena-multa de quatre mesos a 5 euros diaris. (IU)
CONCENTRACIÓ PROTESTA a les portes de la seu d'ICV de Barcelona per protestar contra la detenció de Núria Pòrtulas. Al matí s'havia realitzat una primera concentració de suport a les portes de la comisaria de Sants-Montjuïc. (IU)
ES REALITZA una roda de premsa al col·legi de periodistes de Lleida per denunciar l'arxivament de la querella per tortures contra un jove de Torà. (CI)

DIVENDRES 9 DE FEBRER
NÚRIA PÒRTULAS es traslladada a l'Audiència Nacional de Madrid. (CI)
LA MATEIXA AUDIÈNCIA Nacional condemna cinc dels acusats per l'Operació Estany. El sisè va ser absolt fa un mes. La Plataforma Aturem la Guerra de les comarques gironines manifesta el seu ple suport als encausats. (CI)
CONCENTRACIÓ davant del Bocatta del barri de Gràcia de Barcelona per protestar per l'acomiadament d'un treballador. (CI)

DISSABTE 10 DE FEBRER
PROP DE 400 TREBALLADORS de Parcs i Jardins de Barcelona es manifestaren a les portes de les oficines del carrer Tarragona, i a la plaça Verneda de Sant Martí davant de l'alcalde.
MÉS D'UN MILER de persones es concentren davant la subdelegació del govern de Girona per protestar contra l'ingrés a presó de Núria Pòrtulas, decretat per l'Audiència Nacional. El mateix dissabte també es van realitzar concentracions de suport a Barcelona, Mallorca i Menorca. (CI)
BICICLETADA contra l'especulació a Mataró, amb la participació d'unes 50 persones. (CI)

DIUMENGE 11 DE FEBRER
AGRESSIÓ NEONAZI a Vilanova i la Geltrú. Tres neofeixistes apallisaren un jove que esperava el tren a l'estació. És la segona agressió neonazi a la ciutat en una setmana. (CI)
MANIFESTACIÓ A TERRASSA de suport als encausats en el judici per l'ocupació del KORK III, amb la participació d'unes 100 persones. El judici es suspen per enèsima vegada en vuit anys. (CI)

DIMECRES 14 DE FEBRER
VAGA DE 4 HORES dels autobusos de Transports Metropolitans de Barcelona, amb manifestació posterior d'uns 800 conductors pel centre de la ciutat.
INAUGURACIÓ de la quinzena antinuclear dels barris d'Horta, Nou Barris i Sant Andreu de Barcelona. Roda de premsa: "En el declivi de l'era nuclear", per part de la Coordinadora Tanquem les Nuclears". Al Centre Cívic Can Basté de Barcelona.
CONCENTRACIÓ 'No més morts als llocs de treball', a la plaça Sant Jaume de Barcelona. (IU)
CONCENTRACIÓ davant la seu d'ICV a Girona per protestar per l'empressonament de Núria Pòrtulas. (IU)
SORTEIG SECRET de pisos per part de l'ajuntament de Barcelona. Tot i així, membres de l'Assemblea Popular per un Habitatge Digne van provar de protestar davant d'un local municipal blindat per la presència policíaca. (CI)
JORNADA DE DEBAT al barri de la Barceloneta de Barcelona contra el nou pla urbanístic de l'ajuntament, al centre cívic del barri.

DIJOUS 15 DE FEBRER
UN PLE EXTRAORDINARI de l'ajuntmanet de Sarrià de Ter demana la llibertat de Núria Pòrtulas. (CI)

> DELS MOVIMENTS

Campanya de CGTi Maulets per un habitatge digne a Palma

L'organitzacio de joves Maulets i el sindicat CGT han iniciat una campanya conjunta a Palma de Mallorca per reivindicar el dret a l'habitatge digne i a fi de denunciar els interessos immobiliaris. Un dels principals problemes actuals que afrontam el jovent i de la societat en general, tot i les declaracions de bones intencions que trobem arreu, és el de l'habitatge.

L'habitatge ha deixat de ser considerat un bé de primer necessitat per a les persones. Ha esdevingut una simple mercaderia de la qual les immobiliàries, amb l'ajuda de les administracions públiques, s'enriqueixen mitjançant l'especulació urbanística desenfrenada.

L'habitatge a Ciutat

La ciutat de Palma no s'escapa de la lògica de mercat encarregada de dictar els preus de l'habitatge. En conseqüència, el jovent de la ciutat no es veim exclosos del conjunt de joves que no són capaços d'emancipar-se.

A Palma hi existeixen, segons xifres de l'any 2001, uns 35.080 habitatges buits. Mentre aquest pisos continuen buits, el preu de l'habitatge es segueix incrementant. D'aquesta manera, a hores d'ara, el metre quadrat mitjà es situa en l'escandalosa xifra de 2127 euros.

Tot i aquestes dades, l'Ajuntament, lluny de cercar solucions, es dedica a promoure el creixement urbanístic cap als afores, el que suposa la construcció de noves vivendes. D'aquesta manera, podem dir que l'ajuntament, enlloc de cercar solucions a la problemàtica, la fomenta i afavoreix interessos immobiliàris enfront de l'interès col·lectiu.

Mesures per un habitatge digne

Per tal de frenar l'especulació urbanística salvatge que impera actualment, creim necessàries una sèrie de mesures a emprendre:
-Limitació del preu dels lloguers i els preus dels pisos. Els preus no haurien de poder superar el 30 % de la renda del llogater o hipotecat.
-Incentivar la cultura del lloguer enfront de l'actual cultura de nova construcció.
-Fomentar pràctiques destinades a permetre un habitage jove com seria la masoveria urbana, pràctica molt freqüent als països nòrdics.
-Penalització de la possessió d'immobles buits, sense utilitzar o abandonats.
-Persecució de les pràctiques de violència immobiliària.

> CONVOCATÒRIES

AMB NOSALTRES SOM I LA UNIVERSITAT ROVIRA I VIRGILI AL MARÇ I L'ABRIL

La CGT de Tarragona organitza un Curs d'Economia Crítica

CGT Tarragona i Col·lectiu Catalunya

La CGT de Tarragona ha organitzata un curs d'anàlisi econòmica de la societat actual, junt amb Nosaltres Som i la Facultat d'Història de la Universitat Rovira i Virgili. El curs l'impartirà el Seminari d'Economia Taifa i tindrà lloc entre els mesos de març i abril del 2007.

Aquest curs vol aconseguir presentar una visió rigorosa i critica dels aspectes més rellevants i fonamentals del funcionament actual de la societat capitalista. Analitzar les conseqüències que l'evolució del capitalisme està tenint pel conjunt de les societats i intentar esbossar el debat al voltant de les diferents alternatives que s'estan plantejant des de diversos moviments socials sobre com destruir l'actual sistema dominant.

Continguts del curs

-Bloc 1. Elements bàsics per a l'anàlisi econòmic del capitalisme
1) dimecres 7 març :La societat en la que vivim : una sessió panoràmica
2) dimecres 14 març : L'estructura fonamental d'explotació
3) dimecres 21 març: El sistema productiu
-Bloc 2. L'organització i regulació del capitalisme
4) dimecres 28 març: El paper de l'Estat. Natura de l'Estat. La intervenció pública. La política econòmica del capitalisme actual
-Bloc 3.El capitalisme avui. Imperialisme o globalització.
5) dimecres 18 abril : La dinàmica actual del capitalisme
-Bloc 4.Formes de lluita per la destrucció del capitalisme.
6) dimecres 25 abril : El debat a l'entorn de les alternatives.

Les sessions tindran una durada de dues hores i mitja i es dividiran en tres parts: una primera exposició a càrrec d'algun membre del seminari Taifa , una posterior discussió en grups al voltant d'algunes preguntes directament vinculades amb el tema dels dia i que serveixen per orientar el debat i per finalitzar la sessió una posada en comú dels punts debatuts.

Es tracta d'un curs presencial que s'impartirà a la Facultat de Lletres de la URV (pl. Imperial Tàrraco, Tarragona), amb una duració de 15 hores lectives que seran convalidades per 1.5 crèdits de lliure elecció de la URV. El preu del curs és de 25 euros (inclou el cost dels materials) i no calen cap tipus de requisits per participar-hi.

Les sessions seran introduïdes per diversos catedràtics, economistes i llicenciats del Seminari d'Economia Crítica Taifa (www.seminaritaifa.com).

TINDRÀ LLOC A CERDANYOLA DEL VALLÈS DEL 23 AL 25 DE MARÇ

20a Trobada en Defensa del Territori dels Països Catalans

Salvem el Vallès, ADENC, Ecologistes de Catalunya

L'ADENC (Associació per a la Defensa i Estudi de la Natura) i Salvem el Vallès formem part de la Federació d'Entitats Ecologistes de Catalunya (EdC). Aquesta Federació està constituïda per organitzacions i plataformes ecologistes i conservacionistes que tenen com a principals objectius la defensa del medi ambient i de la salut de les persones, i el seu estudi i difusió. La Federació d'Entitats Ecologistes de Catalunya està formada per entitats d'arreu de les comarques de Barcelona i de tota Catalunya, (en són entitats membre, algunes de les principals entitats ecologistes del país, com ara, entre d'altres Ipcena, Cepa, Gepec, Iaeden, Ang, etc.).

Les contínues agressions que pateix el nostre territori com a conseqüència de l'especulació, la manca de planificació per part de l'administració i la permissivitat envers l'incompliment de les normes ambientals, han fet que el nostre territori es trobi enmig d'una situació ambiental i social insostenible. D'aquest fet n'ha derivat la creació i revifament de moltes plataformes arreu dels Països Catalans en defensa del territori, així com també la insistència en la defensa del medi ambient per part d'entitats, algunes, amb més de 25 anys d'experiència.

La Trobada pretén aplegar lluites i aprendre els uns dels altres. A la foto, acció contra el Quart Cinturó. Foto: Lluís Brunet.

Aquesta serà la vintena vegada que s'organitzen les Trobades ecologistes, caldria destacar les dues últimes, la 18a a Figueres (organitzada per Salvem l'Empordà i Iaeden), i la 19a a Tortosa (organitzada per la Plataforma en Defensa de l'Ebre i Gepec). Aquest any 2007 es realitzaran al Vallès, ocupant-nos de la coordinació des de Salvem el Vallès i l'Adnc i aprofitant l'avinentesa que aquesta entitat celebra 25 anys d'existència, aquestes trobades seran un dels principals actes de l'aniversari.

Les trobades d'entitats i plataformes en defensa del territori dels Països Catalans, tenen com a objectiu ser un espai de formació i d'intercanvi d'experiències de funcionament, de problemàtiques i solucions principalment per impulsar línies de treballs conjuntes i poder continuar encarant i resolent els conflictes ambientals del nostre territori a través del diàleg i la noviolència.

Informació sobre la 20a Trobada ecologista:

-Les Trobades es realitzaran a les instal·lacions del Patronat Flor de Maig, al terme de Cerdanyola de Vallès.
-Duraran des del divendres 23 de març de 2007 a la tarda fins el diumenge 25 de març al migdia.
-El divendres al vespre i durant tot dissabte es faran xerrades i tallers. El dissabte a la nit hi haurà un concert a Cerdanyola ciutat. El diumenge es farà l'assemblea i el comiat.
-Els debats aniran a l'entorn de 6 eixos: Mobilitat: eixos viaris i ferroviaris, Planificació territorial, Espais naturals a conservar, Gestió de residus, Polítiques energètiques i Agricultura sostenible.
-Es realitzaran tres tallers: Curs d'edició de material de difusió, Curs bàsic de Recursos Legals, Dret i Medi ambient i Taller de consum responsable.
- Alguns dels ponents seran: Josep Maria Mallarach, Jaume Terrades, Pep Riera, Ramon Caralt, etc.
-Durant les Trobades es realitzarà una actualització de la Declaració de Figueres i de la de Tortosa.
-Enguany, una important innovació serà la Mostra Jove de treballs d'estudi de ciències naturals i medi ambient, on joves de 16 a 20 anys podran exposar els seus estudis (adjuntem les bases de la mostra).
-Hi són convidades totes les persones interessades. Preu inscripció: 10 euros.

Ja està activa la web on podreu trobar informació actualitzada de les Trobades així com els documents de difusió i el formulari per fer la inscripció via on-line. Aquesta adreça és: www.adenc.cat/activitats/2007/07_03_23_Trobades_paisoscatalans.htm

Un 1 de Maig a Palestina

Secretaria d'Acció Social de la CGT de Catalunya

Des de l'inici de la segona intifada, Israel ha imposat una política d'ofegament sobre el poble Palestí, especialment sobre la franja de Gaza. Les pitjors conseqüències han estat per a la població treballadora, que amb un índex d'atur del 40% és la més afectada pel tancament i el bloqueig de la franja que els impedeix arribar cada dia a la feina.

En els darrers mesos les ofensives militars israelianes han caigut indiscriminadament sobre una població que viu amuntegada en la franja de Gaza, la zona més densament poblada del món. Es en aquest context que ha nascut l'Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins, que lluita contra l'ocupació, per la defensa dels drets dels treballadors i la construcció d'un moviment obrer de base, independent i democràtic. Des de les eleccions de gener de 2006 amb la victòria de Hamàs, la Unió Europea s'ha posat obertament al costat d'Israel en la seva política de boicot als territoris ocupats agreujant encara més el bloqueig econòmic i polític que només ha suposat més fam i atur entre els/les treballadors/es.

Per trencar aquest bloqueig la gent de la UCTP s'han posat en contacte, mitjançant d'altres organitzacions, amb diversos sindicats de Catalunya i l'Estat i han realitzat una crida a la participació a la manifestació del primer de maig de 2007 a la franja de Gaza de tots/es les sindicalistes d'arreu del món com una mostra de solidaritat i de suport mutu. Qui estigui interessat en el tema cal que es pos en contacte amb la Secretaria d'Acció Social de la CGT de Catalunya.

El Fòrum Social ha fet una crida per mobilitzar-se contra el G8 a Alemanya del 2 al 8 de juny

Aznar vol continuar dictant i dient-hi la seva. Millor que calli!

El Fòrum Social de Nairobi

Col·lectiu Catalunya

Després de la clausura, el 25 de gener, del setè Fòrum Social Mundial realitzat a la capital de Kenya, es va reunir durant dos dies el Consell Internacional (CI), instància de decisió composta per un centenar d'organitzacions actives a tots els continents. Després d'haver encarat la controvertida avaluació d'aquest fòrum, el CI va confirmar la decisió de convocar una Jornada d'Acció Global mundial per a finals de gener de 2008. La forma i la durada d'aquesta jornada podrà variar, segons els països i les regions, al voltant d'una data central (probablement el 26 de gener), coincident amb la reunió del Fòrum Econòmic de Davos. Aquest conjunt d'accions per realitzar en una escala internacional tindrà com a objectiu la lluita contra el neoliberalisme i s'inspirarà en la Carta de Principis del FSM.

La pròxima reunió del Consell Internacional tindrà lloc en Rostock (Alemanya), immediatament després de la reunió anual del G8 i de les accions de protesta que l'envoltaran. La data més probable és el 9-10 de juny de 2007. El CI tindrà també en la seva ordre del dia la prossecució de la discussió sobre el lloc de realització del vuitè FSM el 2009. Estan en consideració diverses propostes: tornada al Brasil, a San Salvador de Bahia o Curitiba, o en una ciutat de Mèxic a prop de la frontera amb els Estats Units, a fi de congregar un gran nombre de nord-americans, mexicans, centreamericans i del Carib. Se'n plantejaran també d'altres, com realitzar-lo a Bolívia, on la lluita pels béns públics com l'aigua i altres recursos naturals és un objectiu del combat dels pobles indígenes. Finalment, per a arrelar el procés a l'est d'Àsia, es podria elegir Tailàndia o Corea del Sud. També és possible que es proposi que el fòrum torni a l'Àfrica, a partir de 2009.

Malgrat que el setè FSM no va reunir una quantitat tan gran de participants com a Porto Alegre el 2003 i el 2005, o a Mumbai el 2004, donats els problemes materials lligats a la dura realitat africana, la major part dels membres del CI estaven d'acord en la necessitat de continuar reforçant les lluites d'aquest continent. Per tant, volen arrelar i enriquir encara més el procés del FSM amb un major augment de la presència africana. També es va decidir definir unes normes de conducta per als organitzadors dels pròxims fòrums socials mundials per evitar en particular el perill de la mercantilització. És necessari que el Fòrum Social Mundial sigui en el futur cada vegada més coherent amb relació al seu objectiu que un altre món és possible i que cal construir-lo. Això implica una participació creixent d'aquells i aquelles que sofreixen en la seva vida quotidiana, en les condicions més dures, els efectes del sistema capitalista i patriarcal. Més informació: http://wsf2007.org/

Declaració dels moviments socials

Declaració adoptada per l'assemblea dels moviments socials reunida a Nairobi el 24 de Gener durant el 8è Fòrum Social Mundial

Nosaltres, els moviments socials de l'Àfrica i de tot el món hem vingut aquí a Nairobi, al Fòrum Social Mundial (FSM) 2007 per celebrar a l'Àfrica i els seus moviments socials; a l'Àfrica i la seva història permanent de lluita contra la dominació estrangera, el colonialisme i el neo-colonialisme; a l'Àfrica i les seves contribucions a la humanitat; a l'Àfrica i el seu paper en la recerca d'un altre món.(...)

Denunciem les tendències cap a la mercantilització, la privatització i la militarització de l'espai del FSM. Centenars dels nostres germans i germanes que ens van donar la benvinguda a Nairobi han estat exclosos/es a causa dels alts costos de participació.

També estem profundament preocupats per la presència d'organitzacions que treballen contra els drets de les dones, sectors marginats i contra els drets sexuals i la diversitat, en contradicció amb la Carta de Principis del FSM. (...)

Reconeixem que la diversitat de moviments i d'iniciatives populars contra el neoliberalisme, l'hegemonia del món capitalista i les guerres imperials, són una expressió de la resistència mundial.

Nairobi, 24 de gener de 2007

Pep Juárez, secretari general de la CGT de les Illes Balears

Alhora que surten a la llum informacions sobre la més que presumpta col·laboració del govern de José María Aznar en la pràctica de tortures a Guantánamo, aquest mateix individu, que ens va ficar en la guerra contra el clam de la ciutadania, que va demanar que li creguéssim quan afirmava, his master's voice, el contrari al que tot el món sabia, el de la foto de les Açores (observin la mà de Bush sobre el seu muscle)..., quatre anys després ha reconegut, de manera explícita, que ens va mentir sobre la justificació oficial de la guerra de l'Iraq: l'existència en aquell país d'armes de destrucció massiva. Mentrestant la claca, que escoltava les seves paraules, i contràriament a l'escàndol i estupor que hauria de provocar semblant asseveració, li va riure la gràcia.

No pretenem ara descobrir a Aznar, ni dir res que abans no sabéssim. Però sembla pertinent alertar, contra el que pretén la camarilla del carrer Gènova i els seus hooligans, que no hauríem de prendre'ns l'expresident com un simple mentider de panfonteta, sense més, que amolla dolenties ocurrents per provocar la joia dels seus incondicionals. Perquè la mentida d'Aznar sobre la guerra, conscient i premeditada, fins i tot contra els informes dels serveis d'informació del seu propi govern, ha tingut, per desgràcia, una transcendència i unes conseqüències catastròfiques: n'hi ha prou amb veure la situació actual de l'Iraq, i la seva repercussió en el context internacional; els centenars de milers de morts, en la seva major part civils, el desastre i l'horror causat per la major màquina terrorista del planeta, l'exèrcit nord-americà, del qual Aznar i el seu govern van ser còmplices.

Oficialment retirat de la política, com pensa Aznar depurar les seves responsabilitats, fins i tot reconegudes? Ningú no li demanarà comptes per això? I als seus col·laboradors? Resulten impressionants la desimboltura i la cara dura amb què es manegen, especialment des que van perdre les eleccions, els Rajoy, Acebes i Zaplana, membres tots d'aquell govern i per tant responsables, com el propi Aznar, de decisions que, a més, ens van situar llavors com a objectius del terrorisme islamista, amb conseqüències terribles, com els atemptats de l'11-M. Deuen haver-hi molts d'interessos econòmics en joc, que justifiquin la ferocitat de la campanya mediàtica d'intoxicació, teories conspiratives incloses, amb la qual es pretén fer tornar al PP a la Moncloa. Només la feblesa d'un govern pusil·lànime, obsessionat amb la impossible tasca d'acontentar tots aquests sectors reaccionaris, pot obrir aquesta possibilitat. Per això van tan crescuts. Van mentir llavors i continuen mentint cada dia, obstinats en provocar l'atac d'amnèsia col·lectiva que els retorni el control de la repartidora.

Els assessors d'Aznar han aconseguit el que sembla una obra de difícil superació: modelar el perfil d'un perfecte estúpid, que provoca vergonya aliena cada vegada que obre la boca. No obstant d'això, la llibertat d'expressió és un dret universal, fins i tot per als mentiders i els miserables. Però els Aznar, Rajoy, Zaplana i Acebes, abans d'exercir aquest dret, fins i tot abans d'obrir la boca cada dia, haurien de demanar perdó a totes i cadascuna de les víctimes que varen provocar, aquí i allà, amb les seves decisions. Mentre els ciutadans ens pensem, almenys dues vegades, el tornar a donar una altra oportunitat a personatges amb aquest currículum.

Aquest 8 de març, CGT fa un homenatge a Dones Lliures incorporant fragments dels seus textos al manifest per al Dia de la Dona

Per la llibertat de la Núria Pòrtulas, detinguda per repressors 'de debò'

BALA PERDUDA

Poli de guarderia

Toni Álvarez, de l'Assemblea Antimilitarista de Barcelona

No patiu, no parlarem de la infame pel·lícula que l'actual governador de Califòrnia va protagonitzar ja fa uns anys, abans de dedicar-se a fer la vista grossa davant les penes de mort que se signen a l'estat que governa. Només dir que, al nostre país, sembla ser que el PSOE s'ha fixat en aquest film per fer una proposta electoral.

Dins de la confusió i els problemes que pateix l'escola, els socialistes ja han pensat, de cara a les properes eleccions municipals del maig, com solucionar els problemes que té la comunitat educativa. Ni LOGSE, ni sisena hora, ni inclusió, ni reciclatge de mestres... Que els mestres no tenen autoritat?, que els nois fan "campana"?, que es barallen per la pilota? Que hi ha bulling? Que hi ha pares que deixen anar un mastegot al clatell dels fills mentre l'esperen a la sortida de l'escola? Tot això i mes tindrà solució, segons el PSOE, en la implantació d'un policia a cada escola.

No se si és el principi de la màxima "la letra con sangre entra" reconvertida postmodernament en "la ciutadania amb uniforme entra". Suposo que el "agentetutor" assessorarà les pràctiques de la futura assignatura d'Educació per la Ciutadania. Té la seva lògica ja que serà la mateixa policia qui multi als infractors de les normes cíviques que s'estan aprovant a les ciutats catalanes. És coherent, oi? Si el policia no pugués anar un dia al col·le no hi hauria problema, per això tenim als militars, sempre disposats a impartir classes teòriques sobre les noves funcions dels exercits o a acompanyar a les visites escolars a instal·lacions militars. Acabada la mili s'ha de fer proselitisme allà on és més fàcil reclutar als futurs soldats. I l'escola és una bona pedrera.

Perdoneu la simplicitat i el símil amb la pel·lícula de l'actor-governador amb aquesta proposta socialista de cara a les eleccions municipals. Dins de la seriositat que és continuar militaritzant els centres educatius, i que va començar amb els instituts de Secundària, hem de veure com es proposa de fer el mateix amb les escoles de Primària. Ningú no diu res, potser perquè per a molts estigui bé, potser perquè li atorguin la credibilitat d'una proposta electoral. En qualsevol cas, esperem que la realitat no torni a superar, un altre cop, la ficció.

Dones Lliures: la lluita de tots els temps... 1937-2007

Secretaria de la Dona de la Confederació General del Treball (CGT) sp-mujer@cgt.es

"La dona, ja fa molt de temps, va començar la tasca d'emancipació. Res no pot retreure-se-li en aquest sentit. Comparem el món femení de fa sols cinquanta anys amb el d'avui i diga'm si no s'ha avançat"./ Aquestes van ser les paraules de Concha Liaño, militant de Dones Lliures, ara fa 70 anys, avui les seves filles i netes ideològiques podem seguir dient el mateix; van ser Lliures, tot el que van poder ser-ho en els temps que els va tocar viure.

Però no comencem aquesta lluita avui sinó ahir, i no anem a mirar en el seu mirall per seguir avançant cada dia i per a no oblidar-nos de tantes coses aconseguides i de tantes per aconseguir. Parafrasejant una d'aquelles Dones Lliures, Concha Liaño, que encara ens recorda aquells temps amb la seva presència al món: Volem afirmar que mai no oblidarem que les portem en els nostres cors malgrat els anys d'absència física. Ja veieu, no hem desaparegut!... Aquella petita llavor que amb tanta fe, ardor i esforç vàrem sembrar, lluitant contra rellotge, per que teníeu el temps comptat, curt, va germinar!...

Així és, les dones vam començar la lluita per la igualtat ja fa molt de temps, i cada dia, cada any, ens toca recordar-ho, per què avancem, sí, però ben poc i lentament. El sentit del 8 de març sempre va ser el d'una revolució, per què res ha sigut tant revolucionari per a la vida de totes les persones i en tots els aspectes de la vida com el moviment de les dones per la seva llibertat; en aquest "front" tots els dies s´n 8 de març.

La nostra lluita va ser la seva lluita i serà la lluita de tots els temps, per què avui com ahir, les dones tenim molts fronts que acarar: el treball, l'autonomia, la participació, etc, àmbits on s'hi manifesta la precarietat de les nostres vides.

Les últimes dades de l'EPA no ens permeten entreveure una realitat molt diferent a la dels darrers anys: el doble d'atur femení sobre el masculí, els permisos de paternitat gairebé no creixen i estan per sota del 5%, excedències per tenir cura d'altres persones sol·licitades per les dones en més del 95 % dels casos, al voltant del 80% dels contractes a temps parcial signats per dones, les quals "gaudeixen" també la majoria de les pensions no contributives.

Vivim en la precarietat de molt diferents formes sempre amb dèficit en drets i recursos. L'experimentem a través de la temporalitat en els treballs, dels baixos salaris (a més de la ja sabuda discriminació salarial), dels contractes a temps parcial (que no s'elegeixen per a compatibilitzar-los amb la família sinó per la imposició del mercat) i de la segregació ocupacional. Mitjançant els horaris (que més que flexibles són contorsionistes), la falta de temps propi, la sobrecàrrega del treball de la cura d'altres persones -gratuït- i de la dificultat en l'accés als recursos econòmics. Sense oblidar les pensions ridícules, els ajuts "parany", les "boniques" lleis que pretenen resoldre les nostres vides, i que en el millor dels casos es queden sempre curtes, sempre per darrere, sempre al servei del mercat.

Aquestes noves lleis, que podrien ser indicatives de que alguna cosa està cnaviant, ens fan tèmer noves formes de precarització en les cures i en el treball relacionats amb aquestes. La Llei d'Igualtat tan sols marca recomanacions però cap mesura directa d'aplicació en el món laboral, que segueix depenent de la voluntat de l'empresa, i ja sabem en que queda això. La Llei de Dependència no aposta pels serveis públics d'atenció i, tant en els ajuts com les noves ocupacions que preconitzen, ens dirigeixen de nou al rol de la dona com a persona que té cura de la resta i a la tornada a la casa, més del mateix.

Hem de recordar que tots i totes serem dependents -ho som sempre en alguna mesura- i que els efectes en les dones d'assumir aquest paper, pràcticament en exclusivitat, són un factor més de precarietat (problemes de salut, anul·lació psicològica, fatiga emocional, pèrdua d'autonomia i de control sobre els projectes vitals).

Tota aquesta precarietat ve sent una constant en la vida de les dones. Tot i haver adquirit més notorietat, això sí, en la mesura en que també està afectant al col·lectiu masculí. Aquesta penosa situació, que afecta cada cop més a la classe treballadora, afecta especialment a les dones; en les que es fa invisible, més profunda i global (inseguretat laboral, pobresa, violència, apatia). Desavantatge rere desavantatge, més treball però menor i pitjor treball, contribuint a mantenir la desigualtat de gènere en la família, en el mercat laboral, en la societat.

Els homes segueixen sense assumir la responsabilitat de la cura dels seus -ni tan sols d'ells mateixos-, o ho fan en un percentatge molt baix (el 20 %). Si traduïm el treball de cures que assumeixen les dones -realitzat de forma gratuïta en la seva major part- en termes de treball, parlaríem de més de 14 milions de llocs de treball a temps complet. Tota aquesta càrrega extra hipoteca la salut, precaritza l'existència, de vegades força a abandonar el lloc de treball (front una conciliació impossible) ja de per si precari. Així que no es cotitza ni es té el dret a les prestacions laborals bàsiques, a més a més de l'alt cost emocional. Ser una persona que té cura d'altres significa un greu risc de futur.

Però, poden les dones no tenir cura i que la cura de les persones dependents se segueixi garantint? La resposta és no i ens preocupa que la Llei consolidi i agreugi aquesta situació. I no ho diem per que ofereix una solució individual i econòmica al problema de la dependència -que també- sinó per què en cap moment intenta superar el rol de curadores que les dones han jugat sempre per "obligació", ara, lligant-nos a ell definitivament amb una petita "propina".

Necessitem superar aquesta visió centrada en el mercat. Més que això, estem fartes d'aquest model patriarcal, neoliberal i violent. Volem donar-li protagonisme a d'altres vessants de la vida, reconèixer la interconexió de totes aquestes, enriquir-nos amb d'altres visions. Desitgem "...donar-li a la vida el sentit d'equilibri que li falta" i construir un altre món des de l'anarcofeminisme, amb l'orgull d'un passat que elles van ajudar a construir per nosaltres:

/"El més anarquista és deixar que la dona actuï en ús de la seva llibertat, sense cap tutela ni cap coacció"./

Ens proposem crear solucions a la precarietat que no passin pels mercats. Donar-li la volta al sistema. El sistema que mai no ens ha garantit el benestar de les dones, que mai no ha valorat el seu treball i potencia que els seus drets no siguin directes i contributius -d'aquí què, pitjors i de menor quantia- i se les arregla per fer caure sobre elles la responsabilitat de la cura de la vida -amb treballs gratuïts o infravalorats-. Ens proposem ser transgressores i reinventar les nostres vides.

Pot esperar la revolució anarcofeminista? És secundària dins les nostres lluites socials i sindicals? No. Per que no acceptem la resposta del silenci, ni podem esperar el dia, en que per les bones, les dones, precaritzades, s'alliberin de la dictadura de la mediocritat.

/"És bo esperar la revolució tots els dies, però millor és anar a la seva recerca, forjant-la minut a minut en les intel·ligències i els cors"./

Guantànamo a Girona, Núria vs Mossos, qui contra què?

David, delinqüent habitual de la delinqüència organitzada a l'Ateneu La Torna

Ara que van 1.245 vols secrets de la CIA amb segrestos il·legals i complicitat governamental, caldrà afirmar –malauradament, un cop més encara- que no cal anar tan lluny. Món global i desgavells locals. Fa 15 dies –aquí i ara- s'ha segrestat il·legalment una persona. Amb complicitat governamental, ves per on, del tripartit d'esquerres.

Començo pel boc gros perquè després de rellegir i repassar tota la documentació existent sobre la detenció de la Núria Pòrtulas no se m'ocorre cap altra metàfora ni cap altra precisió. I la Núria ja fa dues setmanes que està empresonada a la presó de Soto del Real, a Madrid. Fins l'estepa castellana l'han dut –verbigratia repressiva i paradoxa autonòmica- la policia catalana que es diu democràtica, els gestors estatutaris que es diuen antisistema quan cal i la cuina de les mentides amb tots els esbiaixos demodè: okupa, anarquista, terrorista. A la garjola per equiparació. Però sense ni una sola prova ni més imputació que el que pensa i sent.

La metàfora global, però, és pura realitat local. La santíssima guerra preventiva. Primer detenen, després ja veuran què redimonis imputem i ja cercaran les proves. Així és i així ha estat. I per ara, els Mossos només ens han dit qui és, què pensa i amb qui se solidaritza. Però ni un sol mot del que ha fet. Ni un sol fet imputable. Ni un sol delicte. Democràcia: deixalla o estafa?

La Núria diuen –al·leluia!, dic jo- és antisistema. Diguem-ho així, tant se val. Però això –quina descoberta de sopa d'all de la Divisió d'Investigació- no calia que ens ho diguessin els Mossos: ja ho sabíem, jo ho compartíem. Fet i fet, també ho era Freud: "no cal dir que una cultura que genera tan malestar no es mereix durar ni un dia més". També ho diu, encara pres, Mumia Abu Jamal: "hi ha qui diu que resistir-se al sistema és una bogeria, però el que és una bogeria és no fer-ho".

La Núria –ara mateix- continua segrestada injustament, impunement, per uns policies del règim adeptes, per uns responsables no aptes i per una decisió inepta. Per tot plegat, avui, també cal dir-ho aquí: "hi ha qui dirà que solidaritzar-se amb la Núria és una bogeria, però el que és una bogeria és no fer-ho". Calen molts bojos per revertir-ho, és cert. Però l'Ajuntament de Sarrià de Ter ja ho ha fet. I 1.000 persones mobilitzades a Girona també. I la bona gent i "la bona fe" que es comença a activar a Barcelona. Mocions i mobilitzacions que no consta que hagin preocupat Joan Saura, malgrat si li preocupa –i molt-, que la solidaritat es mobilitzi davant la seu d'ICV a Girona a tres mesos de les eleccions. Cadascú fixa les seves prioritats i en la seva prioritat es retrata. Fet i fet, com els governs europeus que estaven més amoïnats per com sortia el seu país a l'informe dels vols de la CIA que no pas pels gravíssims fets denunciats.

Com els eficaços agents de la CIA, els brillants agents que van detenir la Núria no poden sortir-se'n impunement. Ells, amb número de placa, que van espectacularitzar la seva detenció; ells, que li van aplicar improcedentment la més crua i dura de les legislacions especials –l'antiterrorista-; ells que la van enviar, prevaricant i per penjar-se medalles, al pitjor dels tribunals –l'Audiència Nacional-; ells, que van reinventant falsos terrorismes allà on només hi ha solidaritat; ells, que van trucar a mitjans de comunicació personalitzadament filtrant falsedats per presentar una companya solidària com Jack l'Esbudellador. No ens ho podem permetre. Ni ens ho mereixem ni els paguem per això. Durant massa anys ens hem acostumat a conviure amb la impunitat policial amb resignació, a saber que si són ells qui la fan mai la paguen i a acumular paciències esperant justícia.

Ara –és clar- només cal exigir la immediata llibertat de la Núria. Però quan la recuperi, caldrà exigir –per dignitat col·lectiva- que processin els agents implicats, que els expulsin i els inhabilitin. Com també diria una altra veu gironina i solidària, la del catedràtic Josep-Maria Terricabras, "els policies han de complir la llei. Quan no ho fan delinqueixen. Ells i els que els manen".

Avui i aquí, ara i des de fa 15 dies, s'està delinquint impunement. I no és pas la Núria qui delinqueix. Delinqueixen els Mossos i els que els manen empresonant la Núria.

N'estem tips, farts i alterats. Si això es policia de proximitat, si us plau, que s'allunyin. Quan més lluny, millor. Perquè ja estem tips que ens detinguin veïnes i veïns –els Tres de Gràcia-, ens etzibin que són "terroristes" i després surtin absolts. Això altre si que és terrorisme. I del pitjor, per dir-ho tot: del terrorisme d'Estat.

Terrorisme d'Estat amb uniforme autonòmic que segresta una veïna a terres gironines i, sense necessitat de dur-la al Guantánamo americà en vols il·legals, la duen al Guantànamo local on han capficat la Núria. On han capficat a la Núria i a tots nosaltres, quan cada matí i cada nit ens esclata l'artefacte de la seva 'democràcia' en comprovar que la Núria no és a casa seva ni amb la seva gent. De la seva casa okupada –si, okupada- d'on cap escamot l'hauria d'haver segrestat fa 15 dies. No a Guantànamo, sinó al Gironès. No la CIA, sinó els Mossos.

Torna aviat, Núria. Per seguir lluitant i robant-li a la nit somnis i topies. Que és el nostre únic delicte: consumat a plena llum, reiterat a ada cantonada i reincident fa anys. Torna aviat, companya.

Nou acte a Barcelona contra la línia de molt alta tensió

Col·lectiu Catalunya

Prop de tres-centes persones es van aplegar a la plaça de Sant Jaume de Barcelona el 27 de gener per recordar el govern català que la construcció de la línia de molt alta tensió (MAT) provocarà destrosses molt importants al territori. L'acte no pretenia ser multitudinari sinó que es va executar una 'performance' en què hi van participar músics i representants del moviment contra la MAT a la Catalunya Nord i també del Fòrum Unitari contra l'Alta Tensió al País Valencià.

Precisament, el mateix dia el FUCAT havia convocat una manifestació a la localitat valenciana de Barxeta per protestar contra la línia que passaria per la Ribera, la Costera, la Safor i la Valldigna. Des de la Plataforma No a la MAT encara es tenen esperances d'aturar la MAT, tot i que actualment no hi ha diàleg amb l'administració. La plataforma va demanar de reunir-se amb el Síndic de Greuges Rafel Ribó, i esperen poder continuar parlant amb l'administració perquè es tinguin en compte els arguments del moviment opositor.

Per altra banda, el Consell d'Iniciatives Locals pel Medi Ambient (CILMA), que agrupa diferents ajuntaments gironins, ha presentat un estudi que proposa alternatives a la línia de molt alta tensió. L'estudi reconeix que cal actuar sobre l'actual xarxa elèctrica per poder fer front a la demanda energètica actual i futura, però també afirma que hi ha alternatives a la MAT que permeten assumir aquesta demanda, TGV inclòs, sense haver de construir la polèmica línia. Malgrat la conclusió, No a la MAT s'ha mostrat contrària a l'estudi perquè creuen que no té prou solvència tècnica, i critica que l'empresa que l'ha fet, im3, té l'Administració com a client.

SALUT I ANARQUISMES

Si un dia decidim ser lliures..., tremoleu

Josep Cara Rincón (Berga)

El meu amic Àngel va viure en una comuna quan era encara més jove. Tots dos som anarquistes de cap de setmana. Insatisfets. Ell voldria viure en una comuna, seria la seva manera de viure l'anarquia ara. Sempre parla del mateix. Dels anys de sindicat no parla tan bé com de la comuna. A mi no em desagradaria això de la comuna. Per fer-ho cal sobretot voluntat, segons dèiem l'altre dia, i és que nosaltres som el principal problema per fer les coses que volem fer. Al final vam concloure que com a mínim quan ens morirem anirem a la comuna —fossa comuna— tot i que ell és més de que el cremin, jo no, jo ja ho estic prou ara de cremat. L'Àngel llegeix el "Catalunya" quan el posa al terra de casa després d'haver fregat; que ningú s'enfadi ja que és una altra manera de llegir-lo, i gairebé mai no li agraden els meus escrits, com a mi.

La qüestió és que cada cop és més difícil, aquí i ara, portar a terme l'autogestió i per tant algunes anarquies. L'autogestió a tots els nivells de les nostres vides. Hem delegat de grat, per força o una mica de cada, però de manera suïcida, això sí. L'autoconstrucció prohibida, l'autocultiu condemnat pels transgènics i l'abandonament del camps i els horts urbans, l'amor lliure —ai, l'amor, que poc lliure que és...—, l'autorganització social perseguida, l'autodefensa individual i col·lectiva penada, la solidaritat de classe ni se sap i jo tinc un mal aquí al costat que em tortura de fa mesos. La nostra història la qualifiquen de pamflet i els nostres mitjans sota mínims: el que no fan les lleis o fan els diners i sobretot la nostra fotuda submissió.

Els Mossos del Saura segresten la Núria Pòrtulas de Sarrià de Ter i els mitjans de comunicació la calumnien. Els motius reals del segrest: les seves idees anarquistes i la seva solidaritat cap a un amic i company. La democràcia és una farsa que fa pudor. La repressió ens uneix a totes les que lluitem contra l'autoritat i per la justícia social. Sempre ha estat així i sort en tenim. La tasca de la gent que lluita en feines antirepressives i, més enllà, pels presos és molt gran i en alguns casos sacrificada. El company Roberto Catrino, anarquista de Berga com tants d'altres, tancat de fa moltíssims anys per no ser com ells volen que sigui la gent. Les assemblees m'avorreixen. Enderroquem els murs de les presons!, és molt més que un lema. Anarquia ara!

Europa vol reduir contaminacions sense canviar el model

Marc Gavaldà, Campanya Repsol Mata

La humanitat del planeta s'escalfa com una granota a foc lent: quan se n'adona que l'aigua crema, ja està cuita. Així, davant les evidències claríssimes que el col·lapse climàtic ens posa en perill de sobreviure i que és la petrodependència la culpable, els Estats encara pensen que tenim un segle per entrar en acció.

A principis d'any, el pallarès Josep Borrell deixava el càrrec de president del Parlament Europeu anunciant la intenció de rebaixes de la contaminació europea en un ridícul 20% fins al 2020. Si bé aquesta xifra resulta insuficient per evitar la catàstrofe climàtica que ens ve a sobre -i qui ho dubti, que estigui atent a les noves conclusions del Panel Internacional de Canvi Climàtic- la irresponsabilitat política és magnífica quan escoltem l'ambigüitat europea per frenar la contaminació: apostar per energies renovables i deixar la porta oberta a una escalada nuclear al continent.

Polítics d'Europa: un 20% no soluciona el problema. Si voleu complir aquest repte, aclariu amb respostes tècniques i legals el camí per assolir-ho. Tot i que dissentim fermament de l'aposta reformista de reduir els contaminants sense remoure els fonaments del model capitalista, us avancem algunes propostes concretes, per arribar a un 20% real i no caure en deu anys més d'inacció: reduir en un 20% la planta de cotxes d'Europa. Desmantellar un 20% les carreteres i que les que quedin, siguin un 20% més estretes. Repoblar amb fruiters i espècies autòctones l'espai recuperat. A les ciutats, un de cada cinc carrers seran per a les bicicletes i les voreres per a vianants seran un 20% més amples. Arrancar un 20% de fanals i als estadis de futbol, els partits seràn a migdia per estalviar llum. La televisió deixarà d´emetre una de cada cinc hores i els programes seràn un 20% més intel.ligents. Es treballarà menys hores, perquè prendre el sol no contamina. S'apostarà pel transport de rodalies i els viatges d´oci es faran un 20% més a prop. Les les pomes de Lleida substituiran els plàtans de Costa Rica. Al Delta del Llobregat, les llacunes inundaràn les pistes d´aterratge i milers d´aus migratòries recuperaran el seu espai vital.

Tot plegat pot semblar un conjunt de propostes somniatruites. És cert. Però també ho és la supervivència humana en un planeta on l'escalfament global es vol combatre amb covardia.

Segona Trobada Estatal pels Drets dels Immigrants

Diverses veus: una mirada comuna

Joan Ramon Barri i Indymedia Estrecho

Les jornades de debat, reflexió i propostes d'actuació que es van dur a terme els passats dies 10 i 11 de febrer a Màlaga, estaven organitzades per la CIM (Coordinadora d'Immigrants de Màlaga), en el si de la II Trobada Estatal pels Drets dels Immigrants. Hi van participar tot un front d'associacions d'immigrants, col·lectius socials, xarxes i entitats sindicals (CGT i SOC) crítiques amb l'actual marc legislatiu que regula la circulació i els drets i deures de les persones immigrades, i es van posar damunt la taula les diferents experiències viscudes en diferents marcs de la geografia de l'Estat espanyol, realitzant una anàlisi de les diferents realitats i reflexionant sobre el treball que duen a terme els diferents col·lectius participants.

En el transcurs de la trobada, es debateren i s'acordà impulsar un seguit de mobilitzacions i accions conjuntes per tal de reivindicar i donar a conèixer a la societat la situació de precarietat, tant laboral com social, jurídica i econòmica on es troben les persones immigrades.

La trobada, convocada per la Xarxa Estatal pels Drets dels Immigrants (REDI), es va desenvolupar en el Centre Cívic amb una inscripció d'unes 150 persones representant majoritàriament entitats, associacions o federacions d'immigrants arribades d'arreu de l'Estat espanyol. Aquest trobada tenia com a antecedent la realització a Rivas (Madrid) l'any passat, que fou un primer contacte entre totes les entitats i associacions que aposten per superar l'actual marc legal legislatiu que regula la circulació de persones immigrades tant a l'Estat espanyol com a Europa.

Davant aquesta anàlisi i posada en comú de les diferents iniciatives engegades des de les diferents entitats, s'elaborà un manifest unitari que fou signat per més de 150 organitzacions, el qual diu que "...aquesta xarxa no neix amb la vocació de representar ni de transformar-se en una estructura rígida i jeràrquica. Es tracta d'un espai de confluència que, respectant en tot moment la singularitat de les diferents experiències, aposta per coordinar iniciatives conjuntes per a enfortir la lluita pels drets dels immigrants. Esta formada majoritàriament per associacions d'immigrants que comparteixen una mirada profundament crítica amb les actuals polítiques migratòries i la necessitat d'acompanyar el treball quotidià amb processos de mobilització capaços de contrarestar les polítiques restrictives i de seguretat."

Aquesta trobada és una mostra de la consolidació de la immigració com moviment social i ara cal avançar en la coordinació i el treball comú. S'ha acabat l'època en que es parlava d'immigració sense comptar amb els immigrants, que volen parlar de la immigració en primera persona, demostrant que són capaços de plantejar alternatives, organitzar-se i defensar els seus drets, que són, en definitiva, els drets de la població treballadora en el seu conjunt.

Eixos de treball

Comunicació. Una part fonamental del treball en xarxa se sosté en la comunicació entre els diferents nodes, de manera que pensar en quin tipus d'instruments comunicatius cal crear esdevé una qüestió central. D'altra banda la Xarxa ha de trobar una enunciació pròpia també per a respondre a situacions que requereixen certa urgència. Es va debatre de forma productiva i es van prendre importants decisions que queden reflectides en les conclusions de la trobada.

Drets . Es tracta d'entendre la necessitat de construir espais que barregin l'assessoria i la formació sobre drets alhora que permeten compondre espais de trobada i organització entre els immigrants. Es veu la necessitat de complementar els treballs de denúncia i mobilització amb un treball de base capaç de permetre'ns guanyar batalles concretes que millorin de forma efectiva la vida dels immigrants. Es va decidir engegar una llista de coordinació jurídica que doni suport al treball de la xarxa així com continuar avançant a crear xarxa entre els espais existents d'Oficines de Drets Socials o sindicalisme social.

Estratègia / Pla d'actuació conjunt. Quin tipus d'iniciatives podem articular de forma conjunta? Amb quina energia contem en els nostres territoris? Com ens afecta l'actual conjuntura política estatal i europea? Aquestes van ser algunes de les preguntes que van donar motiu a un debat molt interessant sobre els processos de mobilització i la capacitat de les associacions d'immigrants per poder transformar-se en un actor social amb cert pes polític. Es va esmentar que en haver-se fragmentat les possibilitats de regularització es nota en les comunitats immigrants un replegament cap a la solució individual, que sumat a la precarietat i la falta de temps, fa que sigui molt difícil construir mobilitzacions massives. Però al seu torn es destaca que cada vegada hi ha més associacions i xarxes d'immigrants i que, si són capaces de fer un treball de base, no és difícil que del malestar que sofreixen els treballadors immigrants emergeixin nous cicles de mobilització.

L'ambient de treball va ser molt intens, combinant una profunditat d'anàlisi amb la capacitat per articular propostes concretes. Finalment, es va aprovar un intens calendari de mobilitzacions i importants reflexions per al futur de la xarxa.

Festival Drets Per a Tots

El Festival, que formava part de la Trobada, es va celebrar en els locals de la CGT de Màlaga i hi assisteren més de 300 persones. En un clima de celebració pel productiu que havia estat el dia, els participants de la trobada van anar arribant de la mateixa forma que desenes de xavals joves (immigrants i autòctons) que s'acostaven per veure les diverses bandes que actuaven.

Conclusions

A partir del treball de les comissions, es van presentar les conclusions en l'Assemblea-Plenari:

-Engegar una llista de correu per coordinar el treball jurídic així com aprofundir en l'intercanvi d'experiències de ODS o espais d'assessoria. Es convida que es continuï pel camí de la Guia per la Llibertat de Moviment i que s'hi puguin in-

corporar més ciutats.

-Creació d'un logotip de la xarxa i un butlletí que s'editarà en pdf per ser distribuït en les diferents ciutats així com anellar les diferents pàgines web de les organitzacions de la xarxa.

-Donar suport a la manifestació pel tancament dels Centres d'Internament del 3 de març a Bolònia, Itàlia.

-Donar suport als companys i companyes implicats en el procés jurídic per l'acte de denúncia en el CIE de Zona Franca de Barcelona el passat juny. Les organitzacions es comprometen a difondre el cas, recaptar solidaritat, mobilitzar dintre de les seves possibilitats i interpretar el judici com una acusació a tots els quals defensen els drets dels immigrants.

-Començar un treball de "mapeig i investigació" sobre les condicions a mitjà termini de convocar "Un dia sense immigrants" (quin seguiment podria tenir en els diferents territoris?, amb quins actors hauríem de comptar?, com podríem compondre una campanya conjunta i efectiva?, etc.)

-Es decideix que la III Trobada Estatal pels Drets dels Immigrants es realitzarà al novembre i es decidirà d'aquí a un mes i mig el lloc en funció de les propostes sorgides i les possibilitats.

-Es convoca a mobilitzar i sortir als carrers de forma coordinada (cada organització ho seguirà en la mesura de les seves possibilitats) en les següents dates:

-8 de març: Dia de la Dona Treballadora / èmfasi en la denúncia de la situació de les dones immigrants.

-24 de març: manifestacions a tot l'Estat per l'habitatge / participació de les organitzacions d'immigrants en aquesta important manifestació sobre un problema que els afecta de ple / butlletí i comunicat comú.
-1 de Maig: dia dels treballadors i les treballadores / protagonisme immigrant per ressaltar l'extrema precarietat que sofreix el col·lectiu immigrant / participació en les convocatòries sorgides dels moviments socials i el sindicalisme alternatiu / butlletí i comunicat comú.

-27 de maig: Eleccions Municipals / actes pel reconeixement dels drets socials, culturals i polítics dels immigrants / dret de vot per a tots i totes.

Sensacions finals

La conclusió de la trobada va estar marcada per les abraçades, els intercanvis d'adreces i una sensació col·lectiva d'haver estat partíceps d'un pas històric en la coordinació dels immigrants a l'Estat espanyol, confirmant un veritable creixement qualitatiu i quantitatiu en relació a l'anterior trobada i una clara disposició a seguir treballant junts en el camí pels drets dels immigrants.

Pel dret a tenir drets, cap persona és il·legal.

La Guàrdia Urbana tanca l'Ateneu Llibertari del Xino

Ateneu del Xino

El divendres 26 de gener a les 00.55h, mentre s'escombrava el local abans de tancar, uns pocs companys i companyes de l'Atenu del Xino van ser sorpresos per la Guàrdia Urbana de Barcelona, que va tancar i precintar un local amb més de 12 anys d'història i d'arrelament al barri del Raval de Barcelona. Es va interposar recurs davant el jutge seguint la via legal que suposadament ens ampara en els suposats drets que tenim, és a dir, llibertat d'associació, ideològica i d'expressió; però sabem que només la veu del carrer, la lluita i l'acció directa faran retornar la dignitat. Ens han malversat un espai de llibertat al marge de la seva lògica mercantil, fent servir com a excusa que incomplim una normativa que només s'aplica a associacions obertes al públic amb ànim de lucre; allò que l'Ateneu del Xino mai no ha estat.

La lluita legal i l'acció de denúncia al carrer han estat llargues i dures. Espais com l'Ateneu del Xino, la Makabra, Can Mireia o Mambo i tants d'altres, eren i són molestos pel poder ja que el denuncien i ens mostren amb la pràctica que es poden realitzar altres formes de pensar i conviure contràries a les seves formes i la seva cínica doble moral.

Ens acoten els nostres espais de llibertat, ens detenen, ens engarjolen, intenten fer callar les nostres veus i uniformitzar les nostres vides; però no ho aconseguiran pas. Portem la llavor d'un Ateneu al cor, esperant tornar a arrelar a aquesta ciutat i els cors de la gent que s'estima la llibertat. L'Ateneu del Xino és viu. L'Ateneu del carrer Robadors portava 12 anys de funcionament antiautoritari i fa temps que patia la pressió especuladora amb tota la remodelació que està patint aquesta part de Ciutat Vella (rambla del Raval, illa Robadors,...) i l'Ajuntament va decidir al 2003 prohibir aquesta associació llibertària mitjançant un expedient de falta de llicència d'activitats, legitimada per la justícia i efectuada ara per la policia amb tres furgones el dia 26.

Com a primera mesura de protesta vam convocar una manifestació el divendres 2 de febrer a la rambla del Raval a la qual van assistir més de 100 persones.

OPINIÓ: La trama de l'11-M

Paco Mora, afiliat al Sindicat de Transports de Barcelona

Mai no se sabrà
La possibilitat que la trama de l'11-M funcionés com a continuació explico amb detall és molt elevada.

Motius
El canvi de líder en el PP i la guerra d'Iraq haguessin suposat amb seguretat la pèrdua de la majoria absoluta per al PP, ja que encara que haguessin guanyat les eleccions cap partit, ni tan sols els d'extrema dreta com ells, ni CiU ni PNB, haguessin volgut pactar amb ells; per tant, no haguessin pogut governar.

Fets
Arribar a acords amb ETA no era possible ja que l'organització terrorista des de l'atemptat d'Hipercort no està per les grans massacres. La pèrdua de popularitat per aquell atemptat va ser notòria, més del 50% del seu electorat perdut més moltes altres persones afins en altres comunitats fora d'Euskadi.

Per tant, es van posar en contacte amb els àrabs de Marbella, tothom sap que el contacte d'alguns d'ells amb Al Qaida existeix ja que comparteixen la mateixa filosofia. La majoria són família -per descomptat no parlo de tots però sí que n'hi ha alguns entre els que tenen aquestes cases, torres o xalet tan impressionants.

Per promocionar aquest atemptat van haver de rebre comunicat del PP tot el tema logístic, les comunicacions amb les persones que els proporcionessin els explosius, la protecció en el trasllat a Madrid i els paràmetres en els quals s'havia de produir l'atemptat (hora, lloc, etc.). Per la seva banda, els àrabs havien de posar-hi el personal i la infraestructura d'algun comandament d'Al Qaida.

Amb això, culpant ETA durant tres dies, la majoria absoluta estava garantida per quatre anys més com a mínim i de fet els va sortir bé, si no hagués aparegut el dubte a les dues hores de l'atemptat (la trobada de la furgoneta, el no avís de l'atemptat, etc.) i les persones (antisistema, algun comunista i ciutadans raonables) que van ser el dia 13 davant les seves seus per reclamar-los la veritat i trencar el macabre acord. Que no es posin medalles els afiliats el PSOE que no n'hi havia cap allí, encara que aquesta acció després els va donar el poder.

Proves
Molta gent s'ha encarregat d'esborrar-les, alguna en quedara però estarà molt ben amagada, d'altra banda la tan dures promocions per comunicat de la dreta de seguir una línia d'investigació que ja ningú creu d'immiscir a ETA en l'atemptat. Per què no s'investiga la veritable trama?

Per als que pensen que la mort de 195 persones és alguna cosa molt forta, recordem el milió d'assassinats que provocà la dreta espanyola amb l'alçament del 36 promogut per Francisco Franco àlies "Paca la Culona" i altres, els 40.000 assassinats a Iraq, els assassinats de Martín Vila i Fraga Iribarne... Per què s'havien de preocupar per 200 més o menys quan els seus no solen viatjar a aquelles hores?

Tenint en compte que sense la guerra d'Iraq mai no haguessin convençut els àrabs per fer l'atemptat a l'Estat espanyol ja que era un amagatall per a tota classe de cèl·lules d'Al-Qaida i altres organitzacions àrabs.

Una altra prova pot ser el mateix atemptat d'Anglaterra, copiat d'aquest però sense la logística del PP, que no els va sortir tan bé; i així podríem trobar fins a un milió més d'indicis.

Si això no fos veritat, que els mitjans de seguretat i els jutges ho investiguen i ens ho demostrin.

ALGUNA COSA ES MOU

La repressió incessant

Carlus Jové
(contact@carlusjove.net)

El canvi de cares i sigles a la Conselleria d'Interior, ara en mans de Saura i els seus amics verds, sembla no haver aportat altre canvi que aquest, el de rostre. La política que s'aplica des de l'inici de la guerra antiterrorista, que pressuposa que s'és culpable fins que no es demostri el contrari, completament a l'inversa del que s'afirma a qualsevol Codi Penal, continua sent aplicada amb anhel per l'esquerra progressista, la de debò, amb la cobertura moral que ofereix, o sembla oferir, treballar al servei d'un ens més gran, el Govern d'Entesa.

Tan sols fa unes setmanes s'ha produït un nou cas de detenció i empresonament d'una jove d'ideologia anarquista, amb un desplegament policial digne de qualsevol pel·lícula de sèrie mitjana. Prop d'una desena de furgones van participar en la detenció i escorcoll dels domicilis de la Núria i els seus pares. El motiu, segons es cita a "La Vanguardia" (17-02-07), és la relació amb un anarquista pendent de ser extraditat a Itàlia acusat d'actes de sabotatge i la pertinença d'un bloc amb anotacions sobre la seguretat existent a diversos edificis oficials i unes notes en referència a l'anarquista pres que diuen "se puede hacer lo que sea respecto a él, ningún problema, con daños y finalidades terroristas". El que no diu el mencionat diari és que l'anarquista pres és l'antiga parella de la detinguda, sent la relació entre els dos de caràcter afectiu, no necessàriament política, i que el comentari pot simplement fer referència a l'acusació amb la qual ell fou detingut. Per tant, ens trobaríem amb un cas de detenció per relació, en què les acusacions d'un serveixen per imputar l'altre. Un disbarat.

A les manifestacions celebrades demanant llibertat per la Núria s'hi han deixat veure foulards de l'agrupament escolta d'on era monitora, músics de l'escena local en la qual participava organitzant concerts, companyes d'universitat, i una pancarta ben gran on es llegia "la Núria és pacifista, no terrorista".

Aquesta tan sols és la darrera gran obra policial de la comarca, però la llista comença a ser cada cop més llarga. Desprès de quatre anys, els cas conegut com a escamot Dixan encara resta pendent de resoldre; a Olot diverses entitats socials denuncien les actuacions policials en manifestacions de caràcter social; i una altra vegada a Girona, els moviments socials denuncien la retirada constant dels seus materials de la via pública.

> EL FAR

2) L'esperit dadà

Ferran Aisa

A Zuric, els artistes i els revolucionaris conviuen amb homes pacifistes d'esquerres com l'escriptor humanista francès Romain Rolland, que denuncia, amb els seus escrits, la guerra i l'imperialisme.

Un avantguardista autòcton, que brilla per les seves teories artístiques, és Adolphe Appia, que serà un avançat de les escenografies abstractes, reconciliant l'espai i el temps. A la tertúlia de la taverna Marei també s'hi sumen els joves escriptors James Joyce i Stefan Zweig. Les tertúlies de la taverna Merei són d'alçada i els artistes i els revolucionaris parlen d'allò que va més enllà del bé i del mal; són temps, sense dubte, de grans discussions filosòfiques i sobresurt el pensament de Nietzsche, Kierkergaard, Bergson, Hegel, Verlaine, Poincaré... Tampoc hi falten les discussions sobre Marx, Engels, Bakunin i Kropotkin.

Els dadaistes a Zuric també organitzen una sala d'exposicions anomenada Galeria Dadà, que complementarà les activitats del moviment, on exposaran Pau Klee, Arp, Heartfield, Kandinsky, De Chirico, Kokoschka, Ernst, Ritcher, Prampolini i Savinio. Paral·lelament el moviment esdevé un "caos harmònic" d'anarquia intel·lectual... Lenin i els seus companys russos, per una altra banda s'afanyen a interpretar el "Manifest Comunista", ja que aviat la història els posarà en el lloc idoni per portar-lo a la pràctica, quan l'onze d'abril de 1917 hi arribi a Petrograg, dirà: "La revolució russa és l'avantguarda de la revolució mundial". La influència de la revolució soviètica s'estendrà pel món.

Tristan Tzara inicia la seva revolució dadaista... Els vespres el poeta romanès i els seus companys literats es lliuren a refer els seus somnis revolucionaris al Cabaret Voltaire del carrer Spielgasse. Hi enlairen, des de Zuric, la bandera de la subversió espiritual. L'art de la insurrecció l'anomenen dadà, que és una rebel·lió contra una societat responsable d'haver transformat Europa en un camp de batalla, on predomina la mort i les lluites acarnissades. Aquesta demència bèl·lica, que durarà quatre anys (1914-1918), s'endurà alguns "ismes" però també serà el motiu del naixement d'altres: el dadaisme. La filosofia dadà naixerà enfrontada directament als "academicismes formals", als conformistes, al capitalisme i, en definitiva, a la cultura burgesa. Tzara no arriba per casualitat a Dadà sinó per una profunda reflexió irracional del seu pensament influenciat per la filosofia de Nietzsche, Kierkegaard i, sobretot, Stirner. Aquest darrer filòsof, reivindicat pels àcrates individualistes, en el capítol "la vida d'un home" del seu llibre "L'únic i la seva propietat", manifesta: "Des de l'instant que desperta a la vida, l'home procura desfer-se i conquerir-se a sí mateix enmig del caos en què es revolta confús junt a tots els altres. Però l'infant lluita contra Tot allò en què entra en contacte, contra els seus assalts afirma la seva existència".

Dinamita de cervell

La ciutadania contra el poble

Xavier Montanyà
(xavier.montanya@partal.cat)

En el llenguatge dels polítics i dels mitjans de comunicació hi ha implícit el discurs del poder, amb llums i ombres, intencions evidents i tendències ocultes. L'ús abusiu de certs mots, sobretot quan sonen a correcció política, és sospitós. Fa temps que els termes 'ciutadà' ('ciutadà/ana', perdó) i 'ciutadania' s'empren fins a la perversió, cosa que ha fet que m'allunyés íntimament de la paraula. I he descobert que no em sento ciutadà, ni membre de la ciutadania. Per l'ús que se'n fa, han esdevingut conceptes buits de contingut, que fan honor a la profunditat mental dels qui en tenen sempre la boca plena. Si cada vegada sembla que hi hagi més gent que se sent al marge del procés polític, dels canals habituals de participació i que desconfia de l'efectivitat d'intervenir-hi, no puc evitar de pensar malament dels qui ressusciten, des del poder, els termes 'ciutadà-ciutadania' per tal d'aparentar la contrària.

Les ciutats eren llocs habitats per molta gent pobra, que, pel fet de conviure en el mateix espai geogràfic amb uns quants rics i les institucions del poder, es manifestaven i es revoltaven contra la realitat imposada. Les barricades del primer terç de segle passat a Barcelona o les del París del maig del 68, o de Praga, o Berlín, o Tiananmen, o la crema de cotxes de la 'banlieue' de París de l'any passat, són expressió de la lluita contra la injustícia, per la recuperació de la dignitat i de l'espai urbà, en reivindicació dels drets socials i dels ciutadans. A Barcelona, la protesta es manté viva: les plataformes contra la guerra, els okupes, els moviments alternatius i antisistema, les jornades antiglobalització, etc. Sí, però, curiosament, pel sistema, els qui lluiten i es manifesten al carrer per exigir els seus drets de ciutadans i criticar el món en què vivim, no són tan ciutadans com els qui callen. Se'n poden violar els drets. I si són joves, encara més. Per saber més detalls de l'actual repressió, molts anys després d'aquell 'la calle es mía' de Fraga, i gràcies a una 'transició modèlica', llegiu 'Cròniques del 6', de David Fernández, publicat per Virus editorial.

No em considero ciutadà. Prou feina tinc a anar pel carrer amb el cap alt, sense ensopegar amb unes obres, trepitjar una merda de gos o la vomitera d'un turista. D'ençà de les Olimpíades i el frau del Fòrum, es fa una gran inversió publicitària perquè estiguem alegres, i ens adaptem, submisos, a la nova realitat que ells ens han imposat, com sempre, pel nostre bé. 'Barcelona posa't guapa', 'La millor botiga del món', 'Barcelona batega'... Per molt que ells diguin la contrària, ja no som ciutadans. Ens han convertit en una altra cosa: espectadors de dubtoses reformes urbanístiques i arquitectòniques, ciclistes, comerciants amb franquícia, serveis i animadors de turistes, cangurs de gossos, 'gourmets' de carmanyola, col·leccionistes de multes, futurs especuladors, humans hipotecats per tota la vida, o recicladors compulsius de vidre i plàstic. I si no hi estem d'acord, ens convertim immediatament en sospitosos permanents, en enemics de l'únic patró de conducta ciutadana: la seva. Quin futur ens tenen preparat? Aquell que farà que les guies turístiques de Barcelona diguin: 'És una ciutat de gent hospitalària, amable, volenterosa i servil, sempre disposada a acompanyar un turista fins a la parada de metro més pròxima, uns ciutadans asèpticament habituats a menjar entrepans del dia abans, cafès aigualits i canyes de cervesa mal tirades, pràctiques habituals en el dinàmic gremi de l'hoteleria d'una de les ciutats més segures del món, sense pobres a la vista, ni delinqüents, ni protestes cíviques, ni manifestacions...' Serem una ciutat bombolla, el paradís terrenal del turista, i dels negocis immobiliaris i hotelers, finançats a base d'explotar treballadors immigrants i locals, com sempre, però amb una diferència: que ja ningú no es queixarà. Serem, finalment, ciutadans modèlics i sortirem de casa ben pentinats perquè les càmeres de vigilància del carrer constatin la nostra autoestima i felicitat col·lectiva, i ho reciclarem tot en contenidors de colors 'divertits' per estalviar feina i diners als amos de les empreses. I estarem contents de tenir cada dia més obligacions absurdes i menys drets, i de fer cues eternes per veure una exposició o banyar-nos a mar. Amb mi, que no hi comptin. Ja no sóc, ni vull ser ciutadà. Em sento més del poble. El del poema 'Saltamartí' de Joan Brossa:

'Saltamartí Ninot que porta un pes a la base i que, desviat de la seva posició vertical, es torna a posar dret. El poble,'

Genís Cano, in memoriam

Miquel-Dídac Piñero i Costa

Fins fa uns anys en Cano i jo no ens coneixiem, però el 20 d'abril de 1974 la televisió espanyola en el seu telediari de les tres i tota la premsa de la tarda publicava les nostres fotografies, acompanyades per les d'Ignasi Solé i Felip Solé, com a "guerrillers urbans llibertaris" en recerca i captura per part de la policia franquista. El company Cano era acusat de liderar una "comuna anarquista" a Mirasol, que el Quart Grup de la Segona Brigada Política-Social de la prefectura central de Barcelona de la policia franquista vinculava amb el Comitè de Solidaritat Pro Presos MIL, Estudiants Llibertaris de Catalunya i Balears, la Federació Anarquista Ibèrica i una organització de lluita armada de la resistència a Catalunya, dita OLLA per part de la policia.

En Cano, acompanyat per amics comuns del món del teatre, va venir a la llibreria per anar a sopar i parlar d'aquest fet de 1974. El company Pau Maragall va amagar en Genís Cano uns mesos i els altres varem fugir a l'exili francès.

Des d'aquell vespre a l'Escala, ens varem trobar al pis de Ràdio Contrabanda ja que volia que jo llegís el llibre de les zones temporals alliberades, cosa que posteriorment va donar la idea de crear unitats temporals pel Comunisme llibertari i la revolució social lenta de caire nòmada. En Cano patia una malaltia que portava molt bé. Un altre cop ens varem trobar en un viatge de la Sarfa Costa Brava. Ens varem acomiadar a Sant Feliu de Guíxols i jo vaig seguir fins a l'Escala. Més endavant va visitar la llibreria acompanyat per en Pernau Mas. Fa poques setmanes encara parlaven d'en Cano amb la Maria Casasses i finalment fa poc amb en Ferran Aisa, que avui em comunica el seu traspàs a la divina acràcia de Salvat-Papasseit.

Vaig tenir molt goig el dia que en Genís Cano i un altre amic i company, en David Castillo, varen aplegar escrits d'en Pau Maragall en aquell llibre editat per Anagrama. En alguna manera, els escrits del company Maragall corresponen a la revolta social i cultural profunda del company Cano.

Avui, a l'Escala,
14 de febrer de 2007

Tornar a 'El Viejo Topo' 30 anys després?

Jordi Mir Garcia
(jordi.mir@upf.edu), responsable de l'antologia "El Viejo Topo treinta años después. Cuando la participación es la fuerza"

La celebració dels 30 anys de l'aparició d'"El Viejo Topo" és una bona oportunitat per pensar en l'ahir i en l'avui de les lluites per transformar la societat. Si hem de fer cas de les històries que s'estan escrivint des de l'acadèmia, d'això, a casa nostra, gairebé no ha existit res. Ens cal recuperar l'ahir, el que va ser l'oposició a la dictadura i els anys de l'anomenada transició. És un període ple de propostes rupturistes per construir móns alternatius al franquista i al capitalista. En aquell moment, el nostre món encara no havia girat tan a la dreta. Però el passat es reconstrueix des del present, per complir amb necessitats d'avui o pensant amb criteris actuals. Hem d'exercitar una memòria que no sigui servil dels poders del present, una memòria rigorosa amb el món del passat. Un món que, a vegades, poc té a veure amb el nostre. Sense fer aquest esforç no podrem explicar, per exemple, que fa trenta anys des dels partits de l'esquerra de l'esquerra fins als de centre dreta es declaraven partidaris de formes de gestió empresarial que podien ser la nacionalització, la municipalització, o l'autogestió.

Hi ha relats del nostre passat que, seguint el poder, s'han quedat en la història dels dirigents. Per exemple, la gran feina feta per el Rei Juan Carlos i Adolfo Suárez. Encara avui, una part dels estudiants que surten dels nostres instituts ho fan convençuts que la democràcia en què vivim l'hem d'agrair a l'actuació d'aquests personatges. En els darrers anys, de manera especial, s'està reconeixent el protagonisme del moviment obrer, del feminisme, dels estudiants, de les associacions de veïns, dels grups cristians... dels que es van moure des de sota. Però no s'està dient gairebé res del que buscaven més enllà del final de la dictadura. Treballaven per una monarquia parlamentaria? Per una democràcia representatitva? Per una societat capitalista? No! En veure com són presentats en la nostra història, podem tenir la impressió que es tracta dels extres de la pel·lícula, actors sense frase. La seva presència és necessària, però estan al servei dels protagonistes. Si volem saber com era la societat que volien construir, quines eren les seves propostes, hem de restituir la seva veu, els hem d'escoltar. Una de les maneres de fer-ho és llegint el que van escriure en aquelles publicacions sorgides per ser els seus mitjans d'expressió. "El Viejo Topo" és una d'aquestes revistes, una de les fonamentals. L'antologia "El Viejo Topo treinta años después. Cuando la participación es la fuerza" ofereix aquesta oportunitat.

"El Viejo Topo" va esdevenir una publicació de referència per diferents motius, en podem destacar dos. Per la diversitat de gent a la qual va implicar i per la seva difusió. Si ens fixem en la difusió, veurem que es va moure al voltant dels 20.000 exemplars; fins a 1978 per sobre d'aquesta xifra i a partir de 1979 per sota. El número del que es va fer una tirada més gran coincidiria amb les jornades celebrades en el Poble Espanyol de Montjuïc, a Barcelona, els dies 29, 30 de setembre i 1 d'octubre de 1978. Les jornades del "I encuentro El Viejo Topo", que tenia per lema "Para cambiar la vida". Pel que fa a la diversitat d'implicats, hem de tenir present que no es tractava d'una revista de grup amb unes directrius tancades. Va sorgir de la mà de tres persones (Claudi Montañà, Miguel Riera i Josep Sarret) i de les seves il·lusions. Il·lusions compartides per una part considerable de l'esquerra d'aquells anys, que anaven més enllà del grup polític en el qual es pogués militar, de l'associació de la que es fos membre. La revista no resistia una classificació en una única tendència. La mostra més evident d'això la trobem en l'avís als lectors, en forma de còmic, que van presentar en el número 2. Un home mudat, amb americana i corbata, assegut davant d'una taula com si presentés un noticiari televisiu informava: "Tiene Vd. en sus manos el nº 2 de 'El Viejo Topo'. Al ver nuestros lloros por el Presidente Mao, hubo quien exclamó: ¡maoístas! ¿Seguro? Lean "Los herederos de Marx". Quizás cambien de opinión. Pero al poco salía el camarada Krivine: Ya está: ¡trotskos! ¿Cómo? ¿La política es el opio del pueblo? ¡Nihilistas! ¡Ácratas! ¡¡Droga y Literatura!! ¡Hippies! ¡Confusionistas! Tranquilos, no se confunda. Esta es una revista plural, abierta, proliferante. ¿Intempestiva? ¿Supérflua? ¿Y qué? Y. Qué. Al tiempo".

El temps va continuar portant el mateix: marxisme, anarquisme, trotsquisme, maoisme, autonomia obrera, feminisme, moviment gai, ecologisme, pacifisme, contracultura, antipsiquiatria, literatura, teatre, cinema, còmic... La vitalitat de la revista l'hem de trobar en la societat de la seva època. Les seves pàgines ens mostren l'efervescència, el tot és possible, que va existir durant 1976 i 1977. Francisco Fernandez Buey, en el text que ha preparat per acompanyar aquesta edició, recorda "las ilusiones fundadas" que existien. Il·lusions, esperances, que van anar disminuint durant 1978. La revista va canviar, com ho va fer la societat de la que era expressió. La subversió que representava va deixar d'estar en primer pla i es va situar en els marges. El que no va fer és evolucionar com alguns dels seus col·laboradors. L'article que ha escrit, a manera d'epíleg per l'antologia, Miguel Riera, l'actual director, ajuda a entendre el que ha estat l'evolució de l'esquerra i els seus partits en aquest país. Com ell diu, "El Viejo Topo" ha mantingut el seu compromís.

Ara, trenta anys després de la seva primera aparició, podem fer balanç. Trobarem algunes dosis de cretinisme, del que parlava Remy, el protagonista de la pel·lícula "Les invasions bàrbares" de Denys Arcand. En una conversa amb amics i família recorda la visita d'una important arqueòloga xinesa de gran bellesa a Mont-real a finals dels setanta, quan la Xina s'estava obrint a occident. Ell, en ser una persona d'esquerres, va ser designat per la universitat com acompanyant. Per fer-se l'interessant li va dir: «És extraordinari el que està passant al seu país, si sabessin com els envegem. La seva Revolució Cultural és formidable!» Ella, instantàniament, es va enfosquir. Rémy ho explica així: «Havia estat dos anys recollint fems de porc en una granja de reeducació. El seu pare va ser assassinat, la mare se suïcidà. I ara un idiota gras del Canadà francès, només perquè havia vist les pel·lícules de Jean-Luc Godard i llegit Philippe Sollers, li deia que la Revolució Cultural Xinesa era formidable! Penso que en el cretinisme, amics, no es pot caure més baix.» El cretinisme està present a la revista, probablement, per manca d'informació i excés d'entusiasme. Però s'imposa la quantitat de qüestions que es van plantejar a les seves pàgines i que avui hem de continuar pensant per construir una societat més justa i més lliure. Em ve al cap una altra un moment cinematogràfic, de "Caro Diario": Nanni Moretti ha entrat al cinema. Està veient una pel·lícula italiana on un grup de professionals liberals recorden temps passats i parlen del present amb agror. Un d'ells diu: «Cridàvem coses horribles, molt violentes, a les nostres manifestacions. I ara mira que lletjos ens hem tornat.». Moretti, amb un barreja d'indignació i satisfacció li respon: «Vosaltres cridàveu coses hor-ribles i molt violentes, i vosaltres us heu tornat lletjos. Jo cridava coses justes i ara sóc un esplèndid home de quaranta anys.»

A "El Viejo Topo" es va cridar a favor d' una societat no repressora, construïda participativament des de sota, on les eleccions no serien la democràcia, compromesa amb la pau al món i respectuosa amb el medi. Cal continuar cridant?

> RACÓ TRANSVERSAL

Cipriano Mera a Kaosenlared

Pepe Gutiérrez-Álvarez

L'aparició a Kaosenlared d'un parell d'articles sobre Cipriano Mera Sanz (Madrid, 1897-Pariu, 1975), obrer, militant de la CNT i de la FAI i una de les personalitats més excel·lents del moviment obrer i de la guerra espanyola, ha suscitat una d'aquestes onades de fem que alguns sectors encara lligats al santoral estalinià, solen causar als fòrums, o siga des de l'anonimat i sense la més mínima obligació d'argumentar. Joves adoctrinats en l'odi de tot el que ignoren, repeteixen grollerament vells arguments sobre la concordança de Mera amb la junta de Casado mesclats amb altres tan de pas com que Jiménez Losantos parla bé d'ell... També afegeixen comentaris sobre la seua duresa "empresarial" com a obrer a l'exili, perquè "els ho han dit", i no alta qui, més "moderadament", pregunta per què Cipriano havent-n'hi altres anarcosindicalistes molt més respectables. Que són ganes de "provocar".

La primera cosa que se m'acudeix és el rebuig a aquest tipus de jutges que penjarien igual marxistes com a Nin, Manuel Sagristan, o socialistes com a Julián Besteiro, i fer-ho a la manera del Vishinsky dels "processos de Moscou", o siga utilitzant els insults més repulsius enlloc de raonar.

En si mateixa, es tracta d'una actitud que rebutja les tradicions de raó i tolerància del socialisme, a més d'una mostra sobre fins a quins extrems pot arribar la corrupció d'un ideal, si és el cas, el "comunista"... El seu punt d'"informació" parteix del predicat que la resistència tenaç de la República hagués estat possible, que els comunistes ho van fer, i que per tant Casado era un vulgar colpista, i els que el van seguir van ser planerament uns traïdors, i ja està. La "prova", doncs que Franco el va alliberar en 1946, com a Maurín, un argument que als països "socialistes" es va arribar a utilitzar contra els comunistes jueus que havien aconseguit sobreviure a l'"Holocaust" nazi.

En primer lloc, aquesta resistència no era possible, i mantenir-la significava un malbaratament inútil de vides. En segon lloc, la direcció del PCE va ser la primera a abandonar aquesta resistència. En tercer lloc, Mera va coincidir amb Casado pels seus propis motius. En quart lloc, fins i tot en la consideració que es va poder equivocar, tenia dret a fer-lo, a més a més, una errada no pot contradir una trajectòria de primera magnitud.

El fet que un demagog catòlic-neoliberal com Jiménez Losantos diu molt de la voluntat d'aquest de confondre, però no treu ni afegeix res a una biografia com és la de Mera.

D'altra banda, si la vara de mesurar la política és aquesta, resultaria que Zapatero, Carod-Rovira o fins i tot Felipe González, serien uns revolucionaris "de veritat".

En resum: uns arguments que cal expulsar del moviment obrer i de les esquerres.

Encara que la creació de la Secretaria de la Dona demostra que la CGT està, com la resta de la societat, immersa en el debat de la dona que, com a gènere, és un fet diferencial que obliga a una reflexió profunda per anar reparant i pal·liar no només les actituds sobre el paper, sinó tot el que ha anat quedant impregnat en els codis de conducta des dels nostres ancestres.

Una història sense argument (5) Els canvis de finals del segle XX

Maria Àngels Rodríguez, historiadora i membre de la Fundació Salvador Seguí; traducció: Núria Rimbau

Encara així, a Europa, la dona és conscient que la seva situació és precària. Les injustícies i les violències globals es dupliquen quan es tracta de la dona.

Aquests, entre uns altres, són els temes que es tracten el novembre de 1974 en una Conferència Internacional Feminista a Frankfurt (1):

Delictes mèdics i psiquiàtrics, maternitat forçada (per la prohibició de la contracepció i l'avortament) esterilització forçada.

Treball domèstic sense remunerar, baixos salaris, atur de la dona, condicions laborals sanitàries.

Violència física contra la dona, pallisses, pornografia, prostitució.

L'aparició del self-Help o el coneixement de la dona de la seva pròpia intimitat.

A aquesta trobada acudeixen dones dels grups llibertaris (2) de l'exterior com queda constància en els seus escrits. A l'interior, han sorgit grups com la Plataforma d'Organitzacions i Grups de Dones, a Madrid el 1974, on tenien cabuda els diferents corrents i posicions que sobre el feminisme existien en aquell moment en el nostre país.

Per valorar la situació en aquests anys cal atenir-se a la realitat: el moviment feminista no està molt estès per tot el país, existeixen multitud de grups concentrats sobretot en les grans poblacions urbanes i dividits en tres grans concepcions de com enfocar les reivindicacions de les dones.

Alliberament de la Dona

Les Primeres Jornades per l'Alliberament de la Dona que se celebren a Madrid el 1975 aprofitant que l'Organització de Nacions Unides ha declarat l'Any internacional de la Dona propiciarà un debat més general de com es poden conjuminar forces o arribar a uns acords comuns entre els diferents corrents.

L'existència d'aquestes tendències es pot explicar de diferents formes i els matisos són diversos. Concretant, podem referir-nos a les següents qüestions:

- Aquelles que consideren la dona com una classe social diferenciada i plantegen el feminisme com una alternativa global-social-política per a la consecució d'una societat feminista i, per tant la necessitat de la creació d'un partit de dones com a opció de poder (3).

-Per altra banda, aquelles que accepten la divisió de la societat en classes segons els criteris marxistes i consideren que el marc jurídic més adequat per a aconseguir l'alliberament de la dona és la societat socialista. Encara que estimen que aquest tipus de societat no determina la consecució dels seus objectius, consideren necessari d'una forma paral·lela i convergent mantenir la lluita feminista. Aquests grups es mantindrien dintre dels partits polítics

-I aquelles que creuen que s'ha de produir una revolució ideològica i una transformació de mentalitats que dugui a elaborar i donar alternatives ideològiques feministes que transformin les pautes culturals que determinen l'opressió i la discriminació de la dona (4). La forma organitzativa d'aquestes és amb grups autònoms encara que no tenen cap inconvenient en la doble militància, qüestió que neguen les defensores de la primera opció, la del partit feminista.

No seria just deixar de banda aquells grups de dones que no es plantegen els canvis en la societat capitalista sinó que dintre del sistema advoquen per millorar els aspectes discriminatoris en les lleis, les opcions de millora laboral i social que han d'elevar la condició femenina en termes d'igualtat en terrenys com el suport a la planificació familiar, centres de barri d'orientació laboral, entre altres.

A aquestes Jornades de Madrid el 1975 hi acudeixen unes 500 dones de Galícia, Santander, Logroño, Valladolid, València, Madrid, Castelló, Catalunya, Alacant, Salamanca, Màlaga, Albacete o Canàries, que es reuneixen per primera vegada d'una forma oberta després de 39 anys.

En aquesta, com en les moltes altres trobades que es realitzen (5), es debat sobre els canvis polítics que s'apropen, qüestions com la nova Constitució, que deixarà de costat temes com l'avortament i el divorci encara que proclami "que s'és igual davant la llei sense distinció de sexe o religió".

Es torna a produir la situació de la Segona República, la dona és important pel seu vot però els temes que la involucren són materials de segona línia. Estan supeditats a les posicions que s'adoptin per l'home i l'anomenat bé general. Les reivindicacions de les feministes d'un o altre biaix s'observen com opcions marginals, encara que algunes dones ocupin càrrecs en les diferents formacions polítiques de qualsevol camp ideològic.

Dones Lliures

En el cercle llibertari a Espanya ha aparegut Dones Lliures (6) com una agrupació de dones estructurada al voltant de la revista que duu aquest nom. El 1977 de nou incideixen en l'antiga qüestió que, malgrat la intenció de presentar-les com la branca femenina de la CNT, elles no ho són.

Tal com declaren en un dels seus primers números (7): "Deixem les coses ben clares. Dones Lliures és una organització AUTÒNOMA (8), amb uns principis llibertaris, oberta a tota dona que accepti els seus plantejaments i la seva manera d'actuar en la lluita per a l'emancipació de les dones, i correlativament, de l'home. Com a organització independent, decideix amb quines organitzacions o grups és convenient tenir-hi contactes circumstancials o relacions més estretes. És ben evident que les relacions privilegiades es donen amb les organitzacions més afins, és a dir la CNT i la Federació de Col·lectius Llibertaris de Barris. Aquesta similitud de principis fa que unes quantes militants de Dones Lliures ho són també de la CNT o d'un col·lectiu de barri, si bé vam pensar que és indispensable dur la lluita en tots els fronts (treball, condicions de vida, etc.) contra aquesta societat injusta i repressiva. Les conseqüències del que s'acostuma a anomenar " doble militància" són per una part facilitar contactes i accions conjuntes i per l'altra dur la nostra crítica en el si de les organitzacions que, encara que reconeixen en principi la completa igualtat de l'home i de la dona, no són sovint molt conseqüents en la seva pràctica.

La situació del grup pel que fa a CNT és clara. L'organització que ha estat declarada legal el 1977, ha recobrat els seus vells postulats i encara que els integrants han sofert la lògica renovació generacional, el tema de la dona seguirà mantenint-se en la tònica de considerar-la inclosa en les reivindicacions globals i dintre de les finalitats del conjunt dels seus membres.

L'existència de Dones Lliures com a agrupació autònoma serà acceptada de la mateixa forma que es va considerar que calia recuperar la Federació Anarquista Ibèrica (FAI). Encara que s'incidia més a recuperar aquesta última que la de Dones Lliures.

La CNT com a organització no es va preocupar massa de la creació dels grups de dones. Aquesta va ser una activitat portada a terme per militants, les que ja ho eren des dels anys 30 del segle passat al costat de les noves incorporacions, com passa a Madrid i Barcelona, o altres d'opcions espontànies i individuals com van sorgir en altres zones del país. El 1978 (9) hi ha referències de l'existència d'aquests grups des de l'any 1975.

Els punts del seu interès giren entorn la denúncia de la situació de la dona enfocant-la des d'una visió que es pot emmarcar en el feminisme radical, mantenint la seva independència com a organització autònoma dintre del món llibertari, concordant amb les línies plantejades en ocasions pels textos de l'Agrupació de Dones Llibertàries els anys 1936-37.

Apareix per la lògica dels canvis generacionals i dels temps una forma més lliure i directa d'afrontar la problemàtica de la dona. Mostra d'això en són els temes centrals que es debaten en una reunió celebrada a París l'octubre de 1977 per la Coordinadora Internacional de Dones Lliures.

Alguns d'aquests temes són:

-La repressió Internacional.

-La necessitat que les dones siguin autònomes i que siguin elles qui duguin les iniciatives de les seves lluites, fins i tot si es veuen recolzades (i encara que es vegin solament recolzades) per organitzacions.

-Les dones són exposades a una sobre-repressió quan no es resignen a ocupar el lloc que els és assignat per la societat. L'enemic és d'una banda el sistema capitalista i de l'altra el poder de l'home, el masclisme.

-La lluita revolucionària és la nostra lluita, però no volem que se'ns consideri un apèndix, sinó part activa en tot canvi radical (10).

Com es pot apreciar no s'afegeix res més respecte a qualsevol vinculació o dependència, encara que no per això deixen de defensar els postulats que com a llibertàries les fan coincidir amb la CNT.

La seva participació en les Jornades Llibertàries de juliol de 1977 com a col·lectiu es fa mitjançant la seva aportació als debats. Segons manifesten: "deixarem clar en tants temes com es toquin, la nostra postura com a persones, donant una visió clara de la problemàtica de la dona" (11).

No obstant això, la incorporació de Dones Lliures a la CNT posterior a la legalització mai es va arribar a concretar. L'organització anarcosindicalista es trobava submergida en la seva pròpia supervivència mitjançant l'ajustament dels seus postulats a les realitats de l'Espanya dels anys 70 i a conjugar les diferents visions que de l'organització es tenien i debatien en el seu si.

Referent al tema de la dona, el període comprès entre els anys 1979 i 1989 va anar en gran mesura com els anteriors. En aquest últim any, la Confederació General del Treball, la CGT, aconsegueix estabilitzar-se com a continuadora de les idees llibertàries aplicades a la realitat de l'Espanya de l'últim quart del segle XX.

L'ideari de la CGT ha anat adaptant-se a diferents realitats, com ho demostra la creació d'una Secretaria d'Acció Social per a donar cabuda a moviments que no eren dintre de l'òrbita de les relacions estrictament laborals. I el 2004 ha creat una Secretaria de la Dona, davant la pressió constant de les dones que en formen part.

El seguiment de la influència i participació de la dona mitjançant les seves propostes, activitats, presència (12) i la incidència que això pot tenir

en l'enfocament ideològic (13) del moviment llibertari i en la Confederació General del Treball CGT en els últims 25 anys és un tema pendent d'estudi amb deteniment.

Encara que la creació de la Secretaria de la Dona demostra que la Confederació General del Trebll està, com la resta de la societat, immersa en el debat de la dona que, com a gènere, és un fet diferencial que obliga a una reflexió profunda per anar reparant i pal·liar no només les actituds sobre el paper, sinó tot el que ha anat quedant impregnat en els codis de conducta des dels nostres ancestres.

Notes:

(1) Mujeres Libres. Gener 1976, núm. 45. Portavoz de la Federación de España en el Exilio. Enero-Marzo. Arxiu Fundació Salvador Seguí a Barcelona.
(2) Ídem Mujeres Libres núm. 45 (1976), gener.
(3) González, Anabel El Feminismo en España hoy. Ed.Zero. Bilbao 1979.
(4) Ídem González, Anabel. (1979) Pàg. 10-11.
(5) Ídem González, Anabel (1979) Cap I i IV. Existen diferentes grupos y se producen encuentros como I Jornades Catalanes de la Dona (marzo 1976) Unión Mundial de organizaciones católicas Femeninas (marzo 1976) Federación de Organizaciones Feministas del Estado Español (enero 1977 Colectivo Feminista de Madrid (febrero de 1978) Colectivo Feminista Pelvis (Mallorca).
(6) Mujeres Libres (S/N) (1976). Textos en apoyo de la lucha de Roca. Desembre 1976 a Barcelona i Induyco Febrer 1977 (Madrid) Arxiu Fundació Salvador Seguí.
(7) Mujeres Libres n 2 Època II Any I juny de 1977. Agrupació de Barcelona. Arxiu Fundació Salvador Seguí
(8) En el text en majúscules.
(9) Mujeres Libres. Nº4 Agrupació de Barcelona Època II Any I 1978. Arxiu Fundació Salvador Seguí
(10) Ídem Mujeres Libres. Nº .4 (1978) Pàg. 12.
(11)Mujeres Libres N º3, Any I juliol-agost 1977. Arxiu Fundació Salvador Seguí.
(12) Partint de la data des de la legalització el 1977 existeixen dones que han ocupat i ocupen càrrecs de responsabilitat en las diferents regionals/confederacions i organismes de coordinació (Federacions d' Indústria / Comitès Confederals/Nacionals) i evidentment com a motors i impulsores de las secciones sindicals no només d'aquells sectors de treball primordialment femení. És una tasca de recuperació de memòria històrica immediata pendent de realitzar i coneixement de la qual seria de molta ajuda per a reforçar les reivindicacions que es mantenen diàriament.
(13) Existència de grups de dones al voltant de la revista Mujeres Libertarias a Madrid, a Barcelona (Dones Llibertàries), Sevilla, Granada, Burgos, Alacant, Màlaga (1985-1992).

EXPOSICIÓ AL MUSEU D'HISTÒRIA DE CATALUNYA FINS A FINALS DE MAIG

'Per bruixa i metzinera'

Cap agenda és il·legal!

Llibertat Núria Pòrtules!

Col·lectiu Catalunya

El Museu d'Història de Catalunya (MHC) acull, fins a finals del mes de maig, l'exposició "Per bruixa i metzinera, la cacera de buixes a Catalunya", una mostra pionera sobre l'assassinat de dones dissidents per part de la inquisició al nostre país.

La història de la cacera de bruixes constitueix un tema d'una gran modernitat historiogràfica, vinculat a corrents actuals com la història de les mentalitats i de la cultura popular, la història de les dones, la microhistòria o la història com a narrativa. D'altra banda, l'existència de la cacera de bruixes a Catalunya és un fet àmpliament ignorat, fins i tot entre el públic coneixedor de la nostra història.

Aquesta ignorància ve donada, d'una banda, per la migradesa de la recerca sobre el tema al nostre país i, alhora, pel fet que aquesta recerca no ha desbordat més que en comptades ocasions el marc de la història local; de l'altra, perquè la major part del material potencialment exposable que s'ha pogut localitzar està integrat per llibres i documents d'època, lligats a processos i sentències per bruixeria. Un material de gran valor històric però, sovint, de reduït atractiu museogràfic per als visitants no especialitzats.

L'exposició sol assolir quatre grans objectius. En primer lloc, explicar de la manera més entenedora possible i per a un ample ventall de públics potencials el fenomen de la cacera de bruixes, que tant a Catalunya com a la resta d'Europa es visqué, amb cronologies i intensitats variables, entre els segles XV i XVII, tot fent un èmfasi especial en els esdeveniments del nostre país durant les dues primeres dècades d'aquest últim segle. En segon lloc, suggerir diverses hipòtesis explicatives d'aquest trist, cruel i vergonyós episodi de la història catalana i europea, amb l'objectiu que esdevingui un element de reflexió sobre les conseqüències de la intolerància. En tercer lloc, per posar a l'abast dels visitants nombrosos objectes i documents conservats a museus, col·leccions privades i arxius del nostre país relacionades amb temàtica de l'exposició. Finalment, a l'hora de decidir l'estratègia museogràfica de la mostra, el repte plantejat ha estat el de dissenyar una "posada en escena" que embolcalli els visitants dins d'una atmosfera particular i suggerent, apel·lant als seus sentits i emocions.

Per tal d'aconseguir els objectius suara esmentats, l'exposició s'ha estructurat en un espai d'introducció i cinc grans àmbits temàtics que configuren l'itinerari conceptual i museogràfic de la mostra. Al seu torn, alguns d'aquests àmbits integren d'altres subàmbits o espais temàtics més petits. El conjunt, però, configura una trama narrativa molt marcada, una història tràgica que es desvetlla el visitant a mesura que aquest avança dins l'espai expositiu.

La introducció presenta una selecció de gravats originals de Francisco de Goya en els quals aborda el tema de la bruixeria i de la superstició popular tot proposant una de les preguntes essencials que planteja l'exposició: han existit mai les bruixes?

El primer àmbit, titulat "La màgia en el món medieval", explica les diverses realitats que a l'edat mitjana s'aplegaven sota el nom genèric de "màgia". El segon àmbit, titulat "La invenció de la bruixa", aborda el procés de construcció de l'estereotip de la bruixa diabòlica, especialment a partir dels segles XIV i XV, tot fent palesa la responsabilitat i rol central en aquest afer de determinats teòlegs i inquisidors d'arreu d'Europa. En el tercer àmbit, titulat "Les bruixes vistes pels seus perseguidors", es presenta el procés de "conversió" a la bruixeria. L'àmbit quart, titulat "La gran cacera", constitueix l'espai central de la mostra i, al seu torn, s'estructura en quatre àmbits més petits dedicats a la cacera de bruixes a Europa, la Inquisició espanyola i el cèlebres processos de Zugarramurdi (País Basc), la cacera a Catalunya, els processos i sentències, el perfil de les víctimes i la fi de la cacera.

Finalment, l'àmbit cinquè de la mostra, titulat "La bruixa en la tradició popular", posa de relleu la pervivència de les pràctiques i les creences sobre bruixeria en el camp de la cultura popular i tradicional catalana.

> CONTRA-HISTÒRIA

La farsa de 'la fi de la història'

Joan Zambrana

Una de les idees-cantarella més utilitzades pels ideòlegs del capitalisme liberal, ja fa uns quants anys, era que el "socialisme" havia fracassat com a societat possible. L'afirmació s'argumentava en la "fallida" dels règims estalinistes de la Europa Oriental amb la gran icona del "mur de Berlín" com a "cirereta" mediàtica.

El que hauria de vindre posteriorment seria, segons ells, un nou "món feliç" ple de democràcies liberals i la "fi de la historia" entesa com la desaparició del conflictes entres classes socials. (Francis Fukuyama dixit).

Aquesta "idea-obsessió" va ser capaç de penetrar tant en el discurs de les dretes (això no hauria que ser notícia...) com a bona part del discurs de les esquerres demostrant, entre altres qüestions, la feblesa dels grups que reivindiquem un socialisme de "debò", és a dir un socialisme llibertari.

Quants anarquistes i marxistes antiautoritaris van ser assassinats, empresonats per defensar la idea d'un socialisme que fos capaç d´ajuntar tant la llibertat individual com el projecte col·lectiu, sense que fossin pràctiques contraposades en la recerca de la societat sense classes i fraternal.

Els ideòlegs de la dreta del "pensament únic" ens van voler ficar a tots "al mateix sac" en un intent de no veure mai més perillar les seves societats basades en el domini del capital com a fita final i fatal. Van voler confondre conscientment, aquell socialisme "caigut" (diríem dictadura de partit) per aigualir el bo del concepte genèric i les seves potencialitats.

Que els processos històrics són complexos i en bona mida imprevisibles ens ho ha demostrat aquesta ràpida desaparició del règims polítics del "socialisme real" a l'Europa del Est i encara més la nova i ràpida "re-capitalització" (màfies incloses) d'aquestes mateixes societats. Qui afirmi que ja ho sabia o que ja era previst menteix...

Canviant d´escenari i, com a contrapunt, en aquest moments a l´Amèrica del Sud ens trobem amb moviment socials diversos que busquen nous camins per sortir de la lògica "dominant" del capitalisme global. Avui sols vull constatar aquest fet perquè ni coneixem com poden evolucionar ni tampoc voldria treure un "teòric" manual del "bon anarquista" per fer una intervenció de tipus crític.

Allò que pot sonar a "vell", la lluita de classes, per exemple, segueix tenint una música força moderna i que la misèria i la pobresa no són fets exclusivament "naturals", sinó que són el fruit d'un repartiment clarament injust de la "riquesa" material que generem els humans. Per tant, per molt que s'entestin a donar-nos "el seu final feliç", amb contracte-precari i explotació assegurada..., els hauríem de dir: hi ha altres històries que èticament i estèticament poden ser infinitament molt millors per a la majoria del gènere humà.

> CONTRAINFORMACIÓ

La revista digital Ixent compleix quatre anys

Ixent (http://www.nodo50.org/ixent)

El passat mes de desembre de 2006 va complir-se el quart aniversari d'Ixent (www.ixent.org), la revista d'estudis i comunicacions socials de les Illes Balears que va tenir des del principi la voluntat de posar a l'abast de la ciutadania una informació crítica en relació a una societat on el capitalisme neoliberal ha intentat i gairebé aconseguit bastir un model social únic, amb un pensament únic.

Ixent va néixer per a situar-se en un espai antagonista, anticapitalista, i alternatiu al sistema que no estava, ni està encara de moda. Va néixer en un moment social que es caracteritzava i encara es caracteritza per la submissió de les dirigències de les esquerres polítiques i socials al capital i a l'imperialisme. Més que mai les direccions polítiques, sindicals i socials de l'esquerra es situen en la transmissió dels valors i la ideologia de les classes dominants. La labor d'Ixent i dels seus col·laboradors i col·laboradores és situar a la gent treballadora de la nostra nació en una perspectiva de classe, única manera de vèncer la crisi ecològica, la crisi social, i la minorització nacional.

Els quatre anys d'existència d'Ixent són saludables i necessaris per a canviar el pas de l'esquerra, i pel seu redreçament. Només hi ha dos camins per a la humanitat: el del socialisme o el de la barbàrie. Nosaltres treballam pel primer.

El CENU, un exemple del passat per bastir un nou futur

CGT Ponent, Secretaria d'Acció Social

Dins les jornades organitzades per la CGT i el Casal Ocell Negre per la recuperació de la Memòria Històrica a Lleida, el passat dia 3 de febrer va dur-se a terme la xerrada "El CENU: una nova escola per una nova societat", a càrrec del secretari general de la Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya, Emili Cortavitarte. En un casal ple de gom a gom, l'historiador va repassar la creació i història del Consell de l'Escola Nova Unificada, que sota el lema d'"escola nova, poble lliure" va pretendre impulsar un nou model educatiu durant la guerra civil i on van participar, malgrat les diferències polítiques, mestres llibertaris i comunistes per tal de col·laborar en la construcció d'una nova societat. Les jornades sobre Memòria Històrica continuaran el proper mes d'abril amb la visita guiada als escenaris de la Guerra Civil a les rodalies de la ciutat de Lleida i que complementarà la visita que el passat mes de novembre va fer-se dins la ciutat amb un gran èxit de públic i ressò mediàtic.

LA REVISTA "CARRER", DE LA FEDERACIÓ D'ASSOCIACIONS DE VEÏNS DE BARCELONA (WWW.FAVB.CAT), HA ARRIBAT ALS CENT NÚMEROS. ES TRACTA D'UNA PUBLICACIÓ QUE DES DEL MÓN VEÏNAL PRACTICA UN PERIODISME CRÍTIC I COMPROMÈS AMB LA REALITA QUE L'ENVOLTA. REPRODUÏM UNA PART D'UN DELS ARTICLES QUE ACOMPANYAVEN AQUEST NÚMERO CENT.

'Carrer': apunts d'impacte i trajectòria

Marc Andreu, Andrés Naya i Elia Herranz, codirectors i redactora en cap de "Carrer"

La idea era que, més que portaveu orgànic de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona (FAVB), "La Veu del Carrer" fos una eina de col·laboració entre sectors associatius, professionals i intel·lectuals amb inquietuds crítiques sobre Barcelona. I que reflectís les diferents Barcelones existents. El seu únic i llunyà precedent era "El 29", revista ciutadana impulsada per la FAVB i dirigida per la periodista i escriptora Isabel-Clara Simó durant 10 números entre 1983 i 1984. A grans trets, 15 anys i 100 números després del seu naixement, l'objectiu fundacional de "Carrer" s'ha assolit. Amb un únic dèficit: la publicació no cobreix del tot la informació dels barris a causa de la seva periodicitat i per manca de corresponsalies, de manera que no pot omplir el buit o els forats que deixa la informació local dels mitjans generalistes. Amb tot, només cal repassar els índexs de notícies de barri tractades, que són moltes. En altres paraules: "Carrer" no vol, i no pot, competir ni amb la premsa diària, ni amb els butlletins de barri ni, fins i tot, amb algunes mensuals o quinzenals privats i gratuïts de districte. Aquests darrers potser donen més notícies que "Carrer", de vegades tapant alguns buits de la gran premsa, però no poden fer ombra a la revista de la FAVB en anàlisi crítica i visió global, de ciutat i de la problemàtica dels barris.

Una obra col·lectiva

Amb la publicació van néixer també moltes idees, de manera que amb certa facilitat els primers responsables de "Carrer", Andrés Naya, Roser Argemí i Ernest Alós, van poder omplir les pàgines dels primers números. Sol passar que els problemes arriben en una segona etapa, quan és més difícil trobar els temes, informacions i col·laboradors que són determinants per a la ciutat i interessants per als lectors... Des del primer dia, els responsables de la revista van tenir clar que calia obrir-la, convidant a escriure i a proposar temes i d'altres possibles autors al major nombre de persones. Aquesta voluntat i el funcionament dels consells de redacció i assessor s'han demostrat instruments eficaços.

L'exemple de tot plegat és tant la varietat temàtica i la pluralitat informativa de la revista com l'elevat número de col·laboradors que ha tingut, superant la xifra de les 600 persones: periodistes, dibuixants, humoristes, grafistes, il·lustradors, professors universitaris, professionals liberals, activistes socials, dirigents veïnals i ciutadans en general. Creiem que una obra col·lectiva garanteix una àmplia diversitat de sensibilitats i de punts de vista dins dels paràmetres plantejats per la publicació.

Centenars de persones han tingut gairebé sempre un sí per resposta a la demanda de col·laborar a "Carrer". Han estat milers de trucades i propostes en les que, sovint, molta gent fins i tot agraïa que la revista de la FAVB pensés en ella. Pocs han estat els que han refusat de col·laborar-hi. De vegades, perquè materialment no podien; d'altres, les menys, perquè no els venia de gust col·laborar a "Carrer".

Bimestral que intenta estar al dia

Les 100 portades de Carrer illustren la diversitat temàtica de la publicació. Però garantir-ne l'actualitat ha estat més difícil. Amb els escassos mitjans de què sempre hem disposat, el tancament de la revista s'allarga massa i, en ple procés de preimpressió, ens hem trobat, per exemple, amb una revolta important als barris perifèrics de París, amb una multitudinària manifestació por la pau a Barcelona, o amb l'assassinat d'un bon veí, l'Ernest Lluch, amb qui dies abans el moviment veïnal s'havia manifestat en contra del pla Barça 2000. En situacions com aquestes, hem incorporat amb urgència sota l'epígraf de "Quiosc" una subsecció amb articles d'altres publicacions, o hem canviat l'editorial o el bitllet d'opinió de "Zeta" a la contraportada, o, com a mínim, hem substituït algun breu de barri o una notícia de "En 5 paraules". Un apunt, una primera reflexió, una dada, completen i actualitzen un número.

Subvenció pública i sentit crític

El projecte de "La Veu del Carrer" com a revista de la FAVB va ser acceptat pel Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya en temps del conseller Antoni Comas (CiU). Per contra, l'Ajuntament de Barcelona, a través del desaparegut regidor Antoni Santiburcio (PSC), no va tenir cap simpatia per la iniciativa que la federació veïnal va posar en marxa el 1991 amb la intenció inicial de compartir suports i subvencions públiques. En aquell moment, a CiU li convenia la crítica des de l'esquerra que Carrer, coherent amb la situació dels barris, plantejava a un model de ciutat amb alcalde socialista, però el moviment veïnal ni pot ni va caure en aquest tipus d'anàlisi estrictament partidista.

Així doncs, fins al número 39, el març de 1996, la Generalitat va subvencionar en solitari una publicació que va ser pensada com altaveu dels qui tenen pocs mitjans, amb la voluntat d'explicar, analitzar i criticar totes aquelles polítiques alienes als interessos col·lectius. A partir del número 40, la manxeta de la revista va incloure el logotip de l'Ajuntament al costat del de la Generalitat com a reconeixement del suport que sí dóna a la infraestructura de la FAVB i de la qual "Carrer" n'és usuari. (...)

En 100 números, més enllà de la tasca periodística de contrastar informacions i de concedir el dret de rèplica quan així se'ns ha demanat, gairebé no hem entrevistat o demanat l'opinió de cap polític significat o en actiu.

Les tres excepcions estrictament locals estan ben justificades. La primera és José María Socias Humbert, alcalde que va manar en temps de la transició del franquisme a la democràcia municipal i que pràcticament mai abans no havia concedit una entrevista. Per a nosaltres la va fer en Josep Maria Huertas, al número 31 (abril de 1995), que va anar al fons i va aconseguir que l'entrevistat digués les coses pel seu nom. Dos anys abans, per al número 19, Eugeni Madueño va publicar sense censures una entrevista que el 1990 havia fet al també exalcalde franquista José María de Porcioles. La vam rescatar. (...) Finalment, el mateix Madueño va entrevistar per al número 92 (un especial sobre habitatge del setembre de 2005) una col·laboradora de "Carrer" de sempre, Carme Trilla, que aleshores era precisament directora general d'Habitatge amb el tripartit. Que quedi clar que aquesta darrera entrevista va ser a petició nostra, perquè a Carrer mai no hem acceptat discos polítics sol·licitats. Ens vam vacunar ben aviat quan, mesos després de rebre la primera subvenció de la Generalitat, un alt càrrec del Departament de Benestar Social ens va suggerir, com qui no vol la cosa: "I una entrevista al conseller?". Ens hi vam negar en rodó, argumentant si és que estava boig, si era conscient que la revista que subvencionava era dels veïns... Vam tenir clar que, si cedir no és bo, al principi d'una iniciativa periodística encara menys.

Llibres

“La Lleida anarquista”

MIQUEL A. BERGÉS I CÈSAR BROTO
Pagès editors

Pau Juvillà

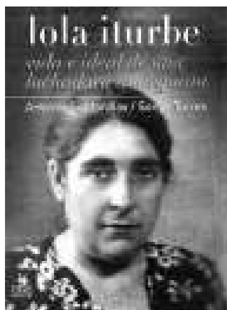
A Lleida, és coneix més la història de la rosa de foc, de la resposta a l’aixecament i la lluita als carrers de la Barcelona del 18 de juliol del 1936, dels Durruti, Ascaso, Peiró o Garcia Oliver que dels Pàramo, Broto o Escalé, de l’”Acràcia”, de les escoles racionalistes o de les col·lectivitzacions pageses. La història de l’anarquisme a les comarques de Lleida ha quedat sempre a l’ombra, primer, de l’esclat revolucionari de Barcelona i, després, perquè fou esvaïda per la duresa de la repressió.

La biografia de Cèsar Broto escrita per aquest i Miquel À. Bergés ens ofereix una imatge de Lleida des dels anys vint fins després de la guerra civil, una història dels moviments obrers de la ciutat i, òbviament, de la CNT.

Cèsar Broto es va afiliar a la CNT als onze anys, va ser cofundador del setmanari “Acràcia” (òrgan d’expressió de la CNT FAI de Lleida), de l’Ateneu Llibertari i va ocupar els càrrecs de secretari provincial de la FAI el 1933 i de la CNT el 1936. Lluità amb la Columna Durruti, on és ferit, i capturat en l’hospital que es recuperava durant la caiguda de Barcelona se’l condemna a quinze anys de presó dels quals n’acaba complint quatre. El 1934, reorganitza el sindicat a Barcelona, del qual n’esdevé secretari regional, participa en el ple de París de 1945 i quan torna és elegit secretari nacional de la CNT. Un Consell de Guerra el condemna a trenta anys de reclusió dels quals en compleix disset i que provoca el seu exili.

El llibre ens serveix per copsar la importància real que l’anarquisme tingué a Lleida, per reivindicar molts dels llibertaris lleidatans i d’Osca com Fèlix Pàramo, destacat membre de la CNT que va ser alcalde de Lleida durant el primer any de guerra, del mestre Patrici Redondo, que encara és recordat pels avis de Puigverd de Lleida o molts d’altres i ens mostra com fou el panorama sindical i social abans i durant la guerra.

Però no es solament Lleida, després de la primera estança a la presó, Broto ens descriu la CNT interior, les relacions amb la CNT a l’exili, amb Montseny i Germinal Esgleas, les caigudes dels diversos Comitès Nacionals i les posteriors reconstruccions, una vida de lluita i integritat que a ell el dugué a 21 anys de presó i 14 d’exili.

”Lola Iturbe”

ANTONIA FONTANILLAS / SONYA TORRES
Virus Editorial

Col·lectiu Catalunya

La vida de Lola Iturbe (1902-1990) travessa gairebé tot un segle de lluites socials, on la CNT i l'anarquisme van donar el millor de si mateixos, en prendre partit per un poble que va saber prendre en les seves mans la seva pròpia destinació i ser protagonista d'una revolució sense precedents en la història. Nascuda a Barcelona, encara que va passar la primera infància a València, amb només set anys va poder seguir alguns dels esdeveniments de la Setmana Tràgica des de la balconada de la casa que vivia, al barri de la Ribera. Aquesta dona autodidacta es va afiliar, amb catorze anys, al Sindicat del Vestit de la CNT i ja no oblidarà mai la seva doble condició d'obrera i de dona, plasmant a través dels seus escrits periodístics i de les seves memòries les lluites de les quals va ser protagonista o testimoni.

Va viure els esdeveniments de la Revolució Espanyola i els va dur fins a les pàgines de la revista “Tierra y Libertad”, que durant anys va administrar al costat del seu company. Entenia la seva ploma com un arma de propaganda en defensa de les idees anarquistes, moviment al qual va dedicar la seva vida. Al costat de les dones de la seva època, va militar en el grup Mujeres Libres per reparar l'oblit històric en el qual estaven sotmeses en el seu paper social i també va col·laborar amb els seus escrits en la revista que el col·lectiu editava.

La seva particular visió del feminisme la va dur a reivindicar la lluita per l'emancipació i la capacitació, en pro de la igualtat i de la justícia social, però evitant emular comportaments masculins. El seu ideal de dona treballadora era la d'aquella preparada per assumir les seves pròpies responsabilitats i superar els reptes del futur, i que com a membre actiu al costat de l'home hauria de contribuir, a través de la solidaritat i el suport mutu, a la construcció d'una societat més lliure i més justa.

”Teresa Claramunt”

MARIA AMALIA PRADAS
Virus Editorial

Col·lectiu Catalunya

Teresa Claramunt (1862-1931), la "verge vermella barcelonina o la Louise Michel espanyola" com era coneguda en els mitjans llibertaris, va ser una de les persones més influents de l'anarquisme català de finals del segle XIX i principis del XX.

Nascuda a Sabadell, de família obrera, de molt jove comença a treballar en una fàbrica tèxtil. Amb vint anys participa en la "vaga de les set setmanes", el que marcaria l'inici del que seria la seva trajectoria política i vital. Molt aviat pren consciència de la doble explotació que sofreix la dona per la seva condició de dona i d'obrera. Dedica els seus primers anys a fomentar l'associacionisme obrer i, en particular, a la creació d'associacions de dones obreres, on aquestes puguin operar sense la tutela dels homes.

Propagandista infatigable, autora de nombrosos articles i animadora de publicacions com “El Progreso” o “El Rebelde”, fidel a un anarquisme pur i intransigent, contrària al sindicalisme negociador i al col·laboracionisme amb la classe política, es convertirà en una de les veus més punyents contra la desigualtat de la dona, contra la religió i l'explotació capitalista.

Revistes

AL BESÒS
Publicació anarquista i veïnal dels barris del Besòs (Barcelona), albesos@nodo50.org, i www.nodo50.org/albesos

LA VEU DEL CARRER
Publicació bimestral de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, Obradors 6-8, 08002 Barcelona, www.favb.cat

FENT XARXA
Butlletí de la Xarxa de Consum Solidari, Pl. Sant Agustí Vell 15, 08003 Barcelona, info@xarxaconsum.org, www.xarxaconsum.net

EL ABREVADERO
Butlletí de la Secció Sindical de CGT a l'empresa SAS, CGT Baix Llobregat, cra. Esplugues, 46, 08940 Cornellà, cgtbaixll@cgt.es

> IMATGES QUE PARLEN

Phil Mulloy i el pessimisme cultural

Josep Estivill

Phill Mulloy és un dels més grans creadors del cinema actual, veritable destructor de la moral establerta, dinamitador subversiu de les repressions polítiques, culturals i socials que converteixen la vida de les persones en una miserable travessia pel desert. El British Film Institut ha editat un disc que porta per títol “Extreme Animation” -el podeu visionar a través de la xarxa eMule- amb una antologia del millor de la seva obra com a animador. El caracteritze un traç salvatge, agressiu, dur i implacable.

“Comboys” (1991) és la primera tanda de curts que el donen a conèixer. Ens mostra una desmitificació del llunyà i vell oest nord-americà, amb uns comboys més salvatges que els cavalls que munten, una colla de cretins obsessionats amb la beguda i el sexe. Els curts no estalvien detalls sòrdids: assassinats, mutilacions, etc. L'èpica de l'origen del Estats Units embrutida fins al límit del suportable, la cruesa del que mai ningú no s'atrevia ni tan sols a suggerir.

La ira destructora de Mulloy aprofundeix en els grans temes. Una visió àcida per als deu manaments de la religió cristiana a “The Ten Comandments” (1994-1996) i la història del món amb episodis sobre la invenció de l'escriptura o el llenguatge com a resultat de les pulsions sexuals més violentes (“The History of the World”, 1994).

L'obra de Phill Mulloy més ambiciosa, però, és la trilogia sobre la intolerància: “Intolerance I” (2000), “Intolerance II: The Invasions” (2001) i “Intolerance III: The final solution” (2004). És la història d'una civilització -la nostra- que descobreix que a l'espai exterior existeixen uns éssers vius que són gairebé idèntics a nosaltres tret d'una curiosa diferència: tenen els genitals situats al lloc del cap i el cap en la posició dels nostres genitals. Això crea un munt se situacions esperpèntiques i divertides, però la gent de la Terra s'uneix per combatre la immoralitat dels comportaments desviats. És un film sobre la intolerància i els comportaments absurds. Seria divertit si no fos tot tan real, perquè fàcilment un pot posar noms i cognoms a les situacions i identificar-s'hi. I llavors més aviat fa por.

Phil Mulloy analitza la societat actual, despullant la realitat dels artificis i deixant-la bruta en la seva essència. La denúncia social dibuixada amb un traç gruixut, en la millor línia que va de les pintures negres de Goya als assajos polítics de Chomsky.

PEPE ROVIRA I MAR SEMPERE, ACTORS, I MÉS, DE "EL TAXISTAFUL"

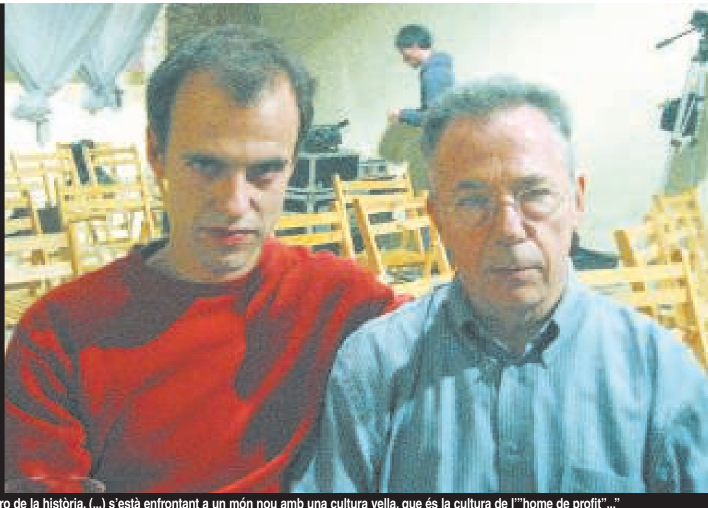
"No hi haurà comunisme si no hi ha comunitat"

"Si hi ha un lloc especialment lluny dels moviments socials és el món laboral"

> LA FRASE...

"Que ell estigui en atur no és un problema seu sinó social"

"El taxista ha perdut el carro de la història, (...) s'està enfrontant a un món nou amb una cultura vella, que és la cultura de l'"home de profit"..."

Text i fotos: Jordi Martí Font i Josep Llunas Pujals

"El taxista ful" és una pel·lícula dirigida per Jo Sol en forma de fals reportatge sobre un home aturat que decideix robar taxis per poder treballar-hi de nit. Quan acaba de treballar ab els cotxes que roba, deixa una part del que ha guanyat al taxi i se'n va a dormir. La seva persecució i detenció per part de la policia i la possibilitat de passar uns quants anys a la presó el fan passar a una certa clandestinitat i a entrar en un procés que li fa conèixer una altra Barcelona, la Barcelona d'una sèrie de persones i col·lectius que posen en dubte el sistema econòmic i social imperant. Així, coneixerà els qui s'enfronten al sistema judicial, els qui no ccepten la propietat privada de l'habitatge a partir de l'okupació, els qui no volen la mort programada a mans del capital i la combaten amb la festa de mil colors i, finalment, els qui qüestionen el treball assalariat, que per a ell havia estat el centre motor de la seva vida.

El viatge iniciàtic del taxista ens porta per una ciutat i uns discursos polítics i econòmics que mai no surten a la llum i que aquí són protagonistes juntamb els actors que els diuen i que no interpreten res més que el que ells proposen, pensen i senten. El film ens interroga sobre on som, què som i, sobretot, què volem ser.

A "El taxista ful", l'únic personatge que no s'interpreta a ella mateix és el taxista (Pepe Rovira, membre de Dinero Gratis), la resta són persones reals, amb plantejaments reals i que defugen o no accepten aquesta "única realitat possible" que el poder ens vol fer creure que hem d'acceptar i defensar si volem ser bons ciutadans, bons treballadors, bones persones...

Parlem amb el Pepe Rovira i el Marc Sempere, membres de moviments socials transformadors barcelonins i actors sobre la pel·lícula, el treball, el taxi, els salaris... al Museu d'Ar Contemporani de les Mines de Bellmunt de Priorat.

-Aquest taxista protagonista del film tria robar taxis per poder treballar. Aquest primer trencament el portarà a altres i a qüestionar-se ell mateix...

Pepe: Jo crec que el taxista ha perdut el carro de la història, no sap ni a on és. I s'està enfrontant a un món nou amb una cultura vella, que és la cultura de l'"home de profit", "tinc una professió, un ofici, sóc una persona normal...". Un món vell que ja no funciona. Tot això no li serveix per enfrontar-se al món actual, al qual ell pertany malgrat que la ideologia que ha adquirit li vulgui fer creure el contrari.

Desconfia dels seus nous coneguts dels moviments socials que l'acullen, perquè ha après a desconfiar de tothom, especialment de tot el món de la política, fins i tot de la que fan els moviments. Ara bé, en el seu afany de ser portador del sentit comú ha comès una bogeria descomunal i es veu obligat a acceptar ajuda de qualsevol lloc, inclosos d'ells, de qui n'hi doni.

-I com es rep un obrer desocupat que ha delinquit per treballar des dels moviments?

Marc: És el que diu l'advocat. El que ell fa és un gest, sortir de la fila, una reació davant d'una injustícia. En parlar-hi s'intenta que recuperi el seu orgull dient-li que el fet que ell estigui en atur no és un problema seu sinó que és un problema social, de les condicions actuals d'explotació. Ell, que ja havia reaccionat, pot sentir-se orgullós d'haver-ho fet.

-En la pel·lícula es dibuixa un distanciament entre el treballador i els grups que estan per la transformacio social.

Pepe: Si hi ha un lloc especialment lluny dels moviments socials és el món laboral. Aquest és un àmbit que ha patit un atac grandíssim per part del capital, amb totes les seves eines, entre elles les que eren les eines tradicionals de lluita dels treballadors: els sindicats. Això ha fet que esdevinguin un àmbit i un món tancats.

-I això no té cap possibilitat de marxa enrere, d'acord?

Pepe: Un esforç que cal que fem els moviments socials, els rebels, els qui no estem d'acord amb aquest tipus de socieat, és un esforç per infectar. Perquè tots ho sabem i ho tenim clar que hi ha un munt de gent que creu que és feliç i està vivint una vida de merda.

Tenim molts problemes però un de central és com podem arribar a aquesta altra gent, en aquest moment històric. Un moment en què ja no es lluita per una revolució final a nivell general. Jo, quan fa trenta anys lluitava dins del que s'anomenava la classe obrera a la meva fàbrica, lluitava per una revolució, per un canvi radical de la societat, per un horitzó. Avui no el tinc aquest horitzó en el treball i com jo la resta. Hem de ser molt conscients que ara no tenim això.

Tampoc podem valorar la societat en el sentit de conscient i d'inconscient. No podem dir que la gent que va al futbol... "són ignorants, els falta consciència"; la gent que adora no sé què... "els falta conciència"; els consumistes... "els falta consciència". Perquè amb consciència no n'hi ha prou.

-I com arribar a aquest gent?

Pepe: Aquest seria un dels grans debats, el que nosaltres en el nostre grup, a Dinero Gratis, anomenem "home anònim". L'home anònim és impossible d'aprendre, no sabem com es manifesta, per què, a on és...

És un nou punt de partida. Em refereixo a com aquests moviments es miren el taxista. Tampoc diuen: "aquest pobre home no sap de què va la història, nosaltres li explicarem i quan ho fem ja sabrà de què va la vida". No, ell en els moviments hi troba afecte sobretot, hi troba comunitat, perquè està clar que no hi haurà comunisme si no hi ha comunitat.

-Reivindiques el comunisme?

Pepe: Per a mi la paraula comunisme continua servint. Jo crec que si alguna vegada hi ha un món nou serà el comunisme, es pot anomenar com sigui però la paraula em sembla encertada. No fa falta que sigui llibertari, no fa falta que sigui soviètic... no el comunisme que manen uns, uns caps... No, un món lliure de persones lliures, sobretot igals, iguals en el cervell. Això és el comunisme per mi.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

No

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.com)

El crit l'ha deixat anar fort i contundent: "No!".

-No l'heu sentit?

-És el mateix de sempre, un altre no dels qui no saben argumentar res més que la repetició un cop i un altre d'aquests monosíl·labs, una pèrdua de temps i salivera considerables, alhora que un despreniment inútil de força.

-"No!", repeteix el ruc mentre no para de donar coces amunt i avall.

-"No!", insinua el capellà entre una remor de bens.

-Per què dieu no?, no es pot viure tota la vida negant-ho tot explícitament i acceptant-ho tot implícita, nedant i guardant la roba? Quan us fareu una mica grans i esdevindreu persones completes, dient sí i dient no?

-Nosaltres, quan diem no, no estem deixant de banda el sí, perquè tot el que neguem porta aparellada implícitament una afirmació, una afirmació, però, radical en el contingut.

-Així també dieu sí dient no em vols dir?

-No exactament. El seu sí, el vostre sí, és un sí d'assentiment, de correcció, d'admetre el que vosaltres anomeu real i nosaltres només veiem i sentim com a opressió, com a negació del que som i volem ser.

-Així em dius que el meu sí és alhora un no?

-Tampoc. El teu sí és un sí perquè teniu el poder i l'administreu i, per tant, tot i que ens nega a nosaltres no pot esdvenir mai un no com ho és el nostre. No i sí no són relatius en un món on el poder és exercit pels mateixos i, encara més, els que en podríem ser recanvi no ho volem ser perquè el que de veritat volem és que no hi hagi poder.

-Utòpics, idealistes... de dir tantes bajanades no es menja.

-El que a nosaltres ens és donat com a menjar a altres bandes del món tu mateix els ho negues amb el teu sí. El sí a aquest sistema que ens assegura uns mínims en aquest tros de planeta és la condemna a mort de bona part de la humanitat, a mort o a patiments desmesurats. Per això diem no, a això ho diem.

-Jo entendria un no que anés dirigit a aturar alguna cosa que no us agradés: un camp de golf, una carretera en algun dels seus traçats possibles, una central nuclear...

-No entens res, aquests són només símptomes del problema.

-I al "problema" és al que dieu no?

-Sí, al "problema" és al que diem no, un problema que fora d'aquesta conversa no és vist com a problema. El primer pas per resoldre'l és, precisament, veure'l negativament, anomenar-lo problema, perquè si no és així el continuarem veient com "el millor dels món possibles".

-Amb aquest raonaments encara estaríem a les cavernes.

-Tot el contrari, la humanitat ha avançat només quan algú ha dit que no.

-Bé, jo venia a fer un cafè. Posa-me'l.

-No.